6 COLECȚIA SCIENCE FICTION

Virginio Marafante

CAPCANA Kryanilor

Traducere : VASILE SICHITIU
Coperta : NICOLAE SÎRBU

VIRGINIO MARAFANTE
L'INSIDIA DEI KRYAN
© 1979 by Editrice Nord *Sdf*, Italia
© Editura Brâncuşi, 1993

VIRGINIO MARAFANTE

CAPCANA KRYANILOR

Roman

ANDRIEŞ C. LUCIAN
Nr 1866
Biblioteca Personală

EDITURA BRÂNCUŞI

Primele simptome ale regresiunii și-au făcut apariția în ramificațiile extreme ale Galaxiei.

I

Cupola observatorului se întredeschise, despărțindu-se în două secțiuni semisferice care alunecară într-o parte și în alta. Se contură astfel deschizătura prin care complexul sistem optic va scruta adîncimile spațiului cosmic.

Noaptea era limpede. Stelele, asemănătoare unor cristale de gheață, descriau ușoare arcuri pe bolta cerească.

În sala de observație a marelui telescop reflector, Paul Bresson tocmai se îndeletnicea să pună în ordine și să confrunte fotografiile făcute în noaptea precedentă.

Sistemul de mînuire automatică poziționa enormul disc de cinci metri în diametru. La masa de lucru, Paul scoase o placă din tablou și o examină la lumina unui ecran în infraroșu. Pelicula era prea întunecată, însă subiectul în cauză, adică, în acest caz, Pleiadele, se distingea cu suficientă claritate. Astronomul luă fotografia și o puse pe masă. Scoase o altă placă, o potrivi în spațiul iluminat, suprapunînd-o cu prima. Reglă dispozitivul de coincidență a imaginilor.

Observă miriade de aștri ordonate în formă de nimb. Atenția îi fu atrasă de un element neobișnuit.

Paul rămase pentru o clipă nedumerit. Clipi nervos de cîteva ori din ochi, apoi examină cu mare grijă zonele de la marginea îngrămădirii stelare. De data aceasta nu mai avu nici o îndoială : ceva nu era în regulă. Mai scoase și alte plăci. Repetă operația de confruntare. Deodată gura sa încremeni deschisă într-o grimasă de uluire.

Stinse ecranul și se grăbi spre telefon. Formă un număr.

— Profesorul Alberti, vă rog — spuse neliniștit la microfon.

Se derulară cîteva clipe interminabile. Ecranul cinescopului se animă. Apăru chipul somnoros al unui om cam de patruzeci de ani, cu părul creț, buze cărnoase și un cioc anacronic în vîrful bărbiei.

— Profesore, sînt Paul Bresson. Am o veste uluitoare pentru dumneavoastră : steaua Eta Centauri, din Pleiade, a dispărut.

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1866
Biblioteca Personală

II

Obiectul elipsoidal a apărut pe neașteptate, cu un aer de măreție, printre stele.

Suprafața lui părea de sticlă, dar nu avea consistența acesteia ; tremura și se deforma încetișor, întunecîndu-se pe mari porțiuni, cu diferite tonalități de albastru și azuriu.

La nadir față de obiectul de dimensiuni incomensurabile, la mii de kilometri depărtare, steaua Alpha Centauri plutea în spațiul sideral, înconjurată de coroana propriului sistem planetar.

Elipsoidul plană cu o viteză incredibilă, alunecînd într-o parte, spre est. Încetini, păru chiar că are intenția de a se opri. Apoi sări înapoi, pe orizontală, țintind de-a dreptul spre globul înflăcărat al stelei Alpha Centauri.

* * *

Astronava BX 44 *Galileo,* cu sarcina de a face legătura între planetele Pămînt și Deemas, cea de-a patra planetă centauriană, ajunse la punctul maxim

al semiparabolei de cădere liberă. Se despărți de Alpha Centauri, țîșni perpendicular, planînd deasupra eclipticii.

În sala de comandă a astronavei *Galileo*, comandantul Valerian Pavel era aplecat asupra ecranului panoramic.

— Și asta ce mai e ? — se bîlbîi. De unde dracului iese ?

Elipsoidul apăru și mai clar în evidență în centrul ecranului, neted și încărcat de prevestiri obscure.

O ușoară senzație de prăbușire se înfiripă în picioarele lui Pavel.

— Cu o clipă mai devreme nu era, sînt sigur.

Mîinile sale robuste se sprijiniră de rama ecranului. Se aplecă și mai mult înainte și cercetă, încercînd să evalueze realele dimensiuni ale corpului care se materializase în cer.

Obiectul eclipsă o întreagă constelație : lumina astrelor, cam rare în acel sector al galaxiei, scînteie și se stinse de parcă ar fi fost devorată de elipsoid.

Dario Bastia se apropie de comandant. La rîndul său observă cu atenție ecranul. Își încruntă sprîncenele.

— Pe dracu ! Dar ăsta... Nu seamănă cu nici un vehicul spațial — exclamă. Și nici măcar cu vreun alt corp ceresc cunoscut : nu este un asteroid, nici meteorit, nici cometă...

Pavel trase aerul cu zgomot în plămîni. Se întoarse, tălpile lui de gumă răsunară pe podeaua de fibre sintetice, și ajunse un grup de tehnicieni care stăteau îngrijorați în jurul panourilor de control, undeva în partea din spate a sălii.

— Stare de prealarmă generală, hotărî Pavel. Simți cum propria inimă își accelerează ritmul. Personalul auxiliar la posturi !

Atașatul cu problemele serviciului intern, stînd în fața consolei principale, apăsă pe un buton care devenise roșu-aprins din cauza situației critice. Sirenele începură să geamă, scoțînd echipajul din rutina obișnuită.

La diferite nivele, astronava se animă. Electromobilele încărcate cu specialiști, parcurseră coridoarele radiale care legau între ele sectoarele operative. Cilindri pneumatici transportau fără încetare personalul în zona de nord a astronavei, unde erau instalate aparatele care o guvernau.

Grupuri mici de oameni, încă somnoroși, apărură din cabine pe coridoarele de serviciu, privindu-se unii pe alții, înspăimîntați, în timp ce sirenele îi invitau pe cei întîrziați să se grăbească.

În sala centrală de comandă ajunseseră primele echipe de întărire. În numai cîteva minute, centrul nevralgic al astronavei *Galileo* se animă. Panourile computerului principal se umplură de lumini care transmiteau operatorilor fără încetare diferite mesaje electronice.

Comandantul Valerian Pavel controla, cu o înțelegere tot mai apropiată de adevăr, șirul de semnale de pe monitor : transmisiunile directe ale elipsoidului dominau ecranele cinescoapelor.

Tehnicianul specializat în transmisiile radio se sincroniză și el pe banda de frecvență prestabilită. Așteptă, strîngînd în mîini un suport metalic gradat : nici un semnal acustic nu se auzi însă în megafoane. Puse în funcțiune scanerul, un receptor automat de

impulsuri radio, dar nici prin această metodă nu avu mai mult succes. În schimb, puternice descărcări electrostatice zumzăiau în receptoare.

— Nu reușesc să stabilesc contactul, trase concluzia tehnicianul.

Pavel își duse nervos mîinile la spate.

— Insistă, blestematule !

Nervozitatea comandantului se transmitea, întocmai ca o descărcare electrică, tuturor oamenilor care erau prezenți în jurul lui.

— Sînt prea multe interferențe. Impulsurile se fragmentează, adăugă tehnicianul.

Dario Bastia, care pînă în acel moment rămăsese fascinat în timp ce observa elipsoidul prin vizorul pentagonal, se îndepărtă de ecran și veni lîngă comandant.

— Acel *lucru* este înspăimîntător de mare, spuse el cu un glas șovăielnic. Și, după toate probabilitățile, posedă un cîmp electromagnetic enorm.

Pavel își strînse buzele, dînd din cap în semn de aprobare.

— Se interferează cu undele noastre radio. Trăsăturile dure ale chipului său se întunecară. Dă la puterea maximă, — îi ordonă el tehnicianului — trebuie neapărat să ne punem în legătură cu baza de pe planeta Deemas.

Primele momente de excitație lăsară loc unei liniști nefirești. Numai zumzetul aparatelor automate tulbura liniștea. Podeaua reflecta jocuri cromatice de roșu, galben, albastru, revărsate în secvențe binare de tablourile luminoase fixate în pereți.

Căutarea unui minim semn de răspuns, de acolo de pe planeta Deemas, se transforma într-o adevărată

obsesie. Consternarea din sala de comandă creștea cu fiecare clipă.

Atenția comandantului Pavel trecea de la imaginea schematică a elipsoidului, care scînteia pe monitoare, la munca pe care o desfășura tehnicianul aflat lîngă el.

Atașatul analiză diagrama directoare a antenelor pe polariscop. Închise o serie de întrerupătoare și începu să facă rapid niște calcule cu ajutorul minicalculatoarelor de serviciu.

— Nu se poate face nimic, domnule comandant. Vocea îi era gîtuită. N-avem nici o șansă să captăm semnale de pe Deemas.

Oamenii din echipaj înghețară. Comentarii în șoaptă, șușoteli, blesteme sufocate se amestecau în aer.

René Valmont, astronavigatorul, citi cu voce profesională primele date referitoare la elipsoid, care alunecau cu o lentoare exasperantă pe terminalul principal.

— Obiectul se deplasează cu o viteză de 157,4 kilometri pe secundă. Distanța sa actuală față de Alpha Centauri este de 1.700.000 kilometri, în scădere.

Terminalul furniză o secvență informațională.

DENUMIREA ÎN COD A OBIECTULUI : EIDOS

DIMENSIUNI EVALUATE :

AXA LONGITUDINALĂ 900.000 KM

AXA TRANSVERSALĂ 500.000 KM

AXA VERTICALĂ 300.000 KM

EXCENTRICITATE VERTICALĂ 0,943

EXCENTRICITATE ORIZONTALĂ 0,800

VOLUM 71×10^{15} KM^3

În final apăru o proiecție solidografică a elipsoidului. Eidos, schițat cu linii de un roșu-aprins, se rotea cu mișcări lente în vizor.

— Dar... e cu mult mai mare decît mi-aș fi putut imagina ! exclamă Dario privind spre comandant ca și cum ar fi așteptat ca acesta să răspundă într-un fel propriilor sale emoții.

Pavel își petrecu mîna prin părul des. Un inexistent tic nervos îi chinuia falca.

— Priviți, — spuse — ar putea să conțină de două ori și jumătate sistemul Pămînt-Lună. E de neconceput !

— Baza de pe planeta Deemas l-a reperat în mod sigur, spuse Dario. Au la dispoziție un telescop foarte sofisticat și și-au dat seama de situație.

— Este foarte probabil că și ei încearcă în acest moment să ia legătura cu astronava noastră.

Pavel minimaliză situația creată :

— *Tovarișci,* sîntem cu toții supraexcitați, nu este bine să ne alarmăm chiar pentru orice fleac.

— Domnule comandant, interveni Dario, ar fi monstruos ca...

Se întrerupse, mușcîndu-și buzele. Ar fi vrut să țină numai pentru el propriile presupuneri, dar n-a fost în stare.

— *Smiert !* Ce tot bolborosești, Bastia ?

Pavel măsură cu privirea chipul uscățiv al lui Dario.

— O ipoteză, domnule. Și aș vrea să fie greșită. Dario se crispă, înghiți în sec, căutîndu-și cuvintele. Dacă Eidos, elipsoidul, ar străpunge orbita planetei Deemas, perpendicular pe planul elipticii, ar acoperi Alpha Centauri. Ar fi o adevărată catastrofă pentru locuitorii planetei.

Pavel îl țintui cu privirea, încruntînd din sprîncene.

— Nu credeți că ar fi posibilă o interferență cu Eidos ? întrebă Dario. Pentru a fi împăcați sufletește am putea să verificăm cu ajutorul unui computer.

Gura comandantului se mișcă ciudat, dînd naștere la o grimasă, înainte de a răspunde.

— Bine.

Cinci secunde mai tîrziu aveau răspunsul.

— Confirmat, spuse șeful programator. Mișcarea actuală va conduce elipsoidul să se interpună între planeta Deemas și Alpha Centauri.

— În cît timp ? întrebă Paul.

— Viteza cu care Eidos se apropie nu lasă nici un dubiu : trei ore, cel mult.

Pavel lăsă capul în jos.

— Sîntem constrînși să contramandăm plecarea spre Pămînt. Asta cel puțin pînă ce vom reuși să restabilim legătura radio cu Deemas.

Chiar în acea clipă, astronava *Galileo* păru că se destinde de-a lungul fuselajului.

Dario simți o ușoară tensiune în interiorul propriului corp.

— Ne aflăm sub influența cîmpului magnetic al lui Eidos, spuse el dintr-o răsuflare.

Se prinse cu putere de spătarul unui mic fotoliu, în timp ce simțea cum îi țiuie urechile.

— Nici nu mai avem timp să avertizăm echipajul că sîntem pe cale de a efectua o schimbare de traiectorie, preciză Pavel. Acționați motoarele auxiliare. Repede !

Claviaturile începură să țăcăne. Computerul activă propulsoarele gradate situate de-a lungul circumfe-

rinței bazei astronavei. *Galileo* lăsă impresia că reușește să se elibereze din vîscozitatea cîmpului magnetic al elipsoidului.

— Aud ceva în cască, anunță tehnicianul specializat în comunicații.

— Baza ? întrebă Pavel.

Privirea sa cenușie scînteie o clipă de speranță. Tehnicianul își agită o mînă, făcîndu-le semn să aștepte, apoi reglă analizatorul de spectru și puse în funcțiune amplificatorul radio cu funcție lobară.

În sala de comandă nimeni nu mai respira. Dario își șterse o picătură de sudoare care îi aluneca pe obraz.

De bucurie, tehnicianul începu să sară :

— Ei sînt !

Puse în funcțiune sistemul de ascultare generală.

— *Galileo*... Aici planeta Deemas, răspundeți.

Pavel strînse în mîini microfonul.

— *Galileo* vă ascultă, mă auziți ?

Sunetul se stingea și revenea, fragmentat permanent de un zgomot de fond persistent.

— ... *lileo*. Răspundeți... *scrrr*... Deemas... ascultă... *ssshhh*...

— La dracu ! blestemă Pavel.

Tehnicianul specializat în probleme audio urmărea unda instabilă cu ajutorul sincronizatorului. Reuși să lege un ghid laser la selectorul de frecvență, în așa fel încît să se poată stabiliza în cadrul semnalului transmis de antena de pe planeta Deemas. Bruiajul sonor încetă, însă contactul video nu putu fi stabilit.

— *Galileo* către Deemas, sîntem pe recepție, spuse Pavel.

— În sfîrșit, *Galileo* — răspunse în receptor o voce îndepărtată. Acum vă auzim tare și clar.

— Astronava s-a aflat în stare de prealarmă din cauza apariției unui obiect elipsoidal, pe care nu-l putem identifica, la o distanță de 1.700.000 kilometri de Alpha Centauri.

— Elipsoidul a fost încadrat de electrotelescopul nostru — răspunseră cei de pe Deemas. Pe moment însă nu avem date precise în legătură cu proveniența sa. Credem că este vorba de un corp de origine extracentauriană, care poate să fie condus de creaturi dotate cu inteligență.

Pavel, Dario și tehnicienii prezenți în sala de comandă a astronavei își încrucișară privirile pline de înțeles. Mesajul primit de la bază confirma ceea ce cu toții își închipuiseră fără a îndrăzni s-o spună cu voce tare.

— Plecarea spre Pămînt va trebui să fie contramandată — continuă vocea de pe Deemas. Ordin de la Consiliu. Doctorul Harrison dorește să fie trimisă o sondă în imediata vecinătate a elipsoidului, și asta cît mai repede cu putință. Trebuie să intrăm în legătură cu acel vehicul.

— Cu ajutorul unei rachete balistice automate ? se simți Pavel dator să întrebe.

— Negativ. Telecontrolul este prea imprecis în acest caz. Dacă avem în vedere distanța și interferențele electronice care înfășoară zona, ar fi mult mai indicată lansarea unei sonde dirijată manual.

Comandantul își frecă fruntea cu dosul palmei. Dacă, într-adevăr, obiectul necunoscut poseda un cîmp magnetic foarte puternic, asta însemna nici mai mult nici mai puțin că prin această operațiune se

trimitea la moarte sigură un echipaj uman. În interiorul lui sonda se va fărîmița în nenumărate așchii metalice nu mai mari decît un ac.

— *Niet.* E prea periculos, răspunse Pavel. Nu mă simt în stare să sacrific doi oameni.

Timp de un minut întreg megafonul amuți. Pavel lovi cu vîrful degetului arătător în casca acustică. Se temea ca nu cumva contactul, care se dovedise a fi precar, să se fi întrerupt.

— Comandante Pavel — răsună o voce hotărîtă în receptor. Îți vorbește Harrison. Ceea ce s-a auzit acum cîteva clipe era un ordin, nu o invitație. Consiliul a stabilit deja direcția de conduită pe care trebuie s-o urmați, iar dumneavoastră trebuie să țineți cont de îndrumări, cel puțin atîta vreme cît astronava *Galileo* rămîne în interiorul sistemului centaurian. Vă înțeleg foarte bine temerile, dar nu este deloc momentul să ridicați nici un fel de obiecție.

Pavel strînse din dinți și înghiți în sec cu amărăciune. Era gata-gata să răspundă sec printr-un nu. Harrison i s-a părut dintotdeauna odios, dar mai ales în acele momente în care făcea caz, în mod intenționat, de funcția sa de Președinte al Consiliului Deemasian.

— Da, da, desigur, domnule — răspunse Pavel printre dinți. Voi căuta doi voluntari.

Un țîrîit prelung zbîrnîi în sala de comandă :

— *Nivelul 8, nivelul 8. Delegația waenilor este în fierbere,* anunță o voce. *Unele creaturi străine și-au părăsit deja cabinele. Dario Bastia, matricola Z28 B.H.,prezentați-vă imediat în sala numărul 24. Repet. Dario Bastia să se prezinte la sala numărul 24. Urgent.*

— Asta ne mai lipsea — se irită Pavel.

Dario fu pur și simplu năucit de surpriză. Apariția elipsoidului l-a făcut să uite cu desăvîrșire, este adevărat că numai pentru cîteva minute, de însărcinarea sa de diplomat pe lîngă indigenii de pe Deemas.

— Trebuie să fie ceva care să-i fi speriat — spuse Dario.

— Procedează în așa fel încît să intre din nou în cabinele lor — ordonă Pavel. În acest moment este clar că nu avem nevoie și de alte complicații.

Dario păși cu hotărîre spre ieșire, iar în timp ce traversa sala, atenția îi fu atrasă de imaginea care se putea vedea pe ecranul pentagonal. Se opri nevenindu-i să creadă. Un fior, care nu putea proveni decît dintr-un sentiment de frică, îl fulgeră în ceafă.

Asemănător cu o găoace monstruoasă, elipsoidul Eidos ocupa în întregime cîmpul optic. Pe suprafața sa se puteau observa destul de bine vaste depresiuni de albastru deschis. Dar nu acesta era amănuntul care l-a descumpănit pe Dario, ci un eveniment cu totul extraordinar care tocmai se petrecea pe calota frontală a obiectului : două protuberanțe de formă conică, cu vîrfurile de cristal îndreptate spre exterior, se dezvoltau chiar în acea clipă ca niște imense degete care pipăiau țesutul cosmic.

III

Steaua Alpha Centauri fierbea de nestăvilite forțe primordiale, agitînd din nou fără încetare în propriul său creuzet atomic gaze și „plasmă“ la o temperatură foarte înaltă.

Adevărate penaje de ioni se ridicau din cînd în cînd de pe suprafața astrului, proiectîndu-se dincolo de coroana stelară și dispersîndu-se în vîrtejuri de foc electronic. Imense învolburări de hidrogen, neajunse încă într-un stadiu energetic optim, se zvîrcoleau întocmai ca niște șerpi, devorînd pur și simplu epiderma stelei. Uneori se revărsau impetuos spre interior, pînă în inima grandioasei varnițe; alteori absorbeau căldură, se umflau aidoma unor vezici și explodau apoi, din nou, la suprafață, proiectînd în spațiul cosmic energia acumulată sub formă de particule puternic accelerate. După aceea cădeau iarăși, mărindu-și volumul și desfăcîndu-se în straturi sub forma unor pete plutitoare, deasupra straturilor inferioare înfierbîntate și roșii. Imediat, mase globulare atacau și devorau reziduurile atomice, împresurîndu-le cu o viteză extraordinar de mare, pînă în momentul în care forța centrifugă fărîmița atomii,

spărgînd coroanele care înconjurau nucleele în zonele de joasă temperatură, unde ionii se recombinau în molecule instabile, reproducînd fără încetare Alpha Centauri.

Elipsoidul Eidos analiză în numai cîteva secunde cantitatea de energie conținută de stea. Studie curbura spațio-temporală generată de masa corpului ceresc, calculă forța gravitațională intrinsecă, greutatea gazelor calde, tensiunea de suprafață din fluide, echilibrul subatomic din nuclee și toate interacțiunile moleculare entropice care ar fi putut să aibă vreo legătură cu evoluția stelară.

În interiorul elipsoidului, extraordinare complexe mnemonice, suspendate în cîmpurile de forță unipolare, se înfundau acolo pe distanțe de sute de kilometri, dispărînd în viscerele navei galactice în singularități topografice unde conceptul geometric de spațiu nu mai are nici o semnificație.

O mașinărie, izvorîtă din inima elipsoidului, făcu un salt rapid peste curenții energetici care duceau forța nouă spre aparatele propulsive și activă culturile nucleare care, asemănătoare fermenților în permanentă agitație, cloțoteau în interiorul grilelor magnetodinamice.

Două conuri țîșniră pe laturi pe lîngă botul lui Eidos. În interior, în schimb, o enormă cantitate de pulbere granuloasă era filtrată prin grile, revărsîndu-se apoi în rezervoarele pentru lansare.

Elipsoidul își încetini deplasarea, pînă ce se opri definitiv la o distanță de opt sute de mii de kilometri de Alpha Centauri. Gurile conurilor se deschiseră și lepădară nori de pulbere fină în direcția stelei. După ce operația fu terminată, protuberanțele de cristal se retraseră.

Cei doi nori lansați de nava stelară scînteiară slab în spațiu. Singuraticele molecule care compuneau norii de plbere fină se întăriră sub acțiunea unui fel de spasm, apoi, asemenea celulelor vii, se autoreproduseră, îndoindu-se, întreindu-se, împătrindu-se, într-o progresie exponențială.

Norii se rostogoliră cu iuțeală în direcția Alphei Centauri. La jumătatea drumului se ascuțiră, lunginduse în două enorme straturi translucide avînd contururi neregulate.

Unul dintre nori acceleră, năpustindu-se asupra stelei. Forțe gravitaționale opuse începură să se lupte în tăcere. Vălul de pulbere făcu un salt într-o parte, dispărînd în spatele feței nevăzute a stelei Alpha Centauri. În schimb, celălalt nor încetini din ce în ce mai mult pînă cînd se opri. Apoi, aproape cu dulceață, se lăsă atras și, la rîndul său, alunecă impunător în jurul stelei.

Vălul de pulbere fină încă vizibil se extinsese atît de mult încît acoperise o suprafață egală cu un sfert din steaua Alpha Centauri. Iar cînd ajunse la expansiunea maximă, țesătura granulată se contractă pe margini în așa fel încît ajunse să deseneze un gigantic cățel de usturoi, cu interiorul de formă concavă, cu vîrfurile spre nord și sud, în corespondență cu polii stelei.

Acest cățel de usturoi gigantic își pierdu nebulozitatea inițială. Fața externă deveni neagră, aproape asemănătoare cu spațiul sideral care o înconjura, închegîndu-se într-o masă dură și compactă.

Pereții interiori ai acestei găoci deveniră incandescenți, căpătînd o culoare alb-strălucitoare, acumulînd și exploatînd energia fotosferei aidoma unor imense acumulatoare. Atunci, sistemul acesta rotitor, saturat

de forțe interatomice supte din spațiu de către stea, acceleră dansul.

Rădăcinile invizibile, care țineau astrul ancorat, se întinseră și se sfărîmară.

Strînsă în plasa aruncată de norul de pulbere fină, Alpha Centauri, de acum prizonieră, se îndepărtă, maiestuoasă și cu o viteză crescîndă, față de poziția sa inițială, tîrîtă departe de planetele sale, spre o destinație necunoscută.

*

Pavel își încrucișă mîinile la spate. Cu pași măsurați se apropie de ecranul pentagonal, apoi își îndreptă privirea spre oamenii din sală, privindu-i pe rînd.

Maiorul Collins, pe care îl chemase pentru a-l pune la curent mai devreme cu decizia sa, își încrucișă privirile cu ale sale.

— *Niet*, nu! — exclamă Pavel. Nu ne vom întoarce. Ajunși în acest punct asta ar fi curată nebunie.

Așteptă, pentru ca vorbele sale să se imprime bine în mintea membrilor echipajului.

— Sînt convins că bazele terestre de pe planeta Deemas, ca, de fapt, întreaga planetă, se află într-un grav pericol. Noi ne vom continua misiunea și vom ajunge pe Pămînt.

— Dar, domnule, — interveni pe un ton rugător un tehnician — cred că maiorul Collins are perfectă dreptate cînd susține că ar fi bine să ne întoarcem pe Deemas.

Pavel se apropie de tehnician, privindu-l de sus, fixîndu-i cu atenție chipul.

— Shooker, încearcă să te gîndești. Nu avem nici o posibilitate să facem cale întoarsă. Vocea comandantului deveni gravă. Alpha Centauri a fost smulsă din locul ei știut. Înțelegi ? Planeta Deemas va suferi o lentă, dar imposibil de oprit agonie.

Shooker lăsă capul în jos și se scărpină la nas.

— Acolo jos se află soția mea — murmură el. Vreau să fiu aproape de ea. Nu contează dacă voi muri. Eu... *trebuie* să mă întorc.

Pavel se surprinse înghițind în sec, în timp ce îl privea pe tehnician.

— Regret, Shooker — răspunse el pe un ton ferm. Nu voi putea renunța la o navetă de salvare numai pentru a te trimite pe tine pe Deemas. Și chiar dacă aș fi decis să fac contrariul, probabilitatea ca tu să ajungi acolo viu este foarte mică ; interferențele electromagnetice produse de elipsoid nu ar putea permite calculatorului central să te conducă pe drumul cel bun și, în mod sigur, te-ai pierde în spațiul cosmic.

Tehnicianul își frămîntă mîinile, apoi, fără ca cineva să-l poată opri, făcu o săritură cu totul neașteptată înainte și se aruncă asupra lui Pavel, cu pumnii închiși. Luat prin surprindere, comandantul își pierdu echilibrul. Shooker profită de întîmplare și, dintr-un salt, ieși pe ușă.

Maiorul Collins încercă să-l urmărească.

— Lasă-l să plece — îi ordonă Pavel.

Nu părea nici uluit, nici jignit.

Îl auziră cum urla pe coridor : un strigăt disperat și continuu care se pierdea în depărtare.

— Intrarea în localul șalupelor de salvare se află sub strictă supraveghere — spuse Collins. Shooker nici măcar nu va reuși să deschidă ușa.

Pavel își aranjă canadiana.

— Voi pune la curent în legătură cu acest caz întregul personal de pe nava *Galileo*. Vor apărea, desigur, opinii diferite în interiorul echipajului. Mulți nu vor accepta hotărîrea, așa cum n-a acceptat-o Shooker. Te rog, — îi aminti lui Collins — limitează-te să folosești forța doar dacă este absolut necesar. Străduiește-te să convingi oamenii. Eu voi face același lucru prin intermediul interfonului.

Maiorul Collins încremeni în poziție de drepți. Pe chipul său palid apăru un tremur.

— Voi face așa cum doriți, domnule. Se întrerupse pentru o clipă. Dar îmi dau seama că nu va fi o sarcină ușoară.

— Acționează în cel mai scurt timp posibil, Collins. Cîmpul magnetic al elipsoidului este pe cale de a face prizonieră astronava *Galileo*. Cît mai repede cu putință vom pune în funcțiune motoarele sub-lumină și ne vom îndepărta de capcană. Din acest moment nu mai avem nici un minut de pierdut.

— Mă voi ocupa eu de waeni, domnule comandant — interveni Dario. Sînt sigur că o să reușesc să-i conving să intre din nou în spațiile care le-au fost destinate.

— Îți urez succes, Bastia — spuse Pavel. Contez și pe tine.

*

La nivelul unde se afla magazia cu șalupele de salvare se iscase o încăierare între unii din oamenii care făceau parte din echipaj și patrula însărcinată cu supravegherea, aflată la ordinele sergentului Danfort.

Apariția misteriosului elipsoid de proveniență străină a trezit ancestrale temeri în inima acelor marinari care erau la prima lor călătorie în afara sistemului solar. Cu disperarea pe care ți-o dă frica, acum nu înțelegeau să facă altceva decît să forțeze accesul la sala cu șalupele de salvare și să se întoarcă imediat spre Deemas. Deși era amenințată de treptata dispariție a stelei sale, planeta părea să ofere pămîntenilor un adăpost mult mai sigur decît astronava.

Shooker ajunsese în mod involuntar să se afle în fruntea grupului de revoltați.

— Nu acceptăm ordinele comandantului ! — striga tehnicianul. Vrem să scăpăm cu viață !

În ciuda staturii sale mici, Shooker lupta cu o neașteptată vigoare împotriva patrulei însărcinată cu supravegherea șalupelor. Soldații apucaseră cu mîinile puștile neutronice și le foloseau în chip de bastoane împotriva revoltaților.

Shooker reuși să apuce patul unei puști, și începu să tragă cu toată forța, tîrînd în spatele său și arma și soldatul. Mînia și disperarea puseseră stăpînire pe tehnician, care mușcă plin de furie degetele soldatului. Acesta trase o înjurătură, dar slăbi strînsoarea. Shooker nu pierdu ocazia și trase cu putere de armă cît de repede fu în stare, apoi o îndreptă spre sergentul Danfort.

— Dați-vă la o parte ! — urlă tehnicianul întorcîndu-se spre paznici. Nu mă constrîngeți să trag.

Dar nu mai avu timpul necesar pentru asta. În spatele său se strecurase pe tăcute un soldat din patrulă.

Shooker strîngea spasmodic între degete arma, cînd în spatele lui detună o împușcătură. Lovit în plin, omul desfăcu palmele, lăsînd pușca să cadă. Genunchii i se îndoiră. În aer se înfiripă mirosul acru de carne arsă. În clipa de viață care-i mai rămase, Shooker înțelese cum călătoria sa era terminată.

IV

Dario opri motorul electromobilului, strînse cu putere în mîini brațele fotoliului pe care stătea, și apoi sări sprinten pe sol. Avea la dispoziție douăzeci de minute pentru ai convinge pe waeni să intre din nou în zona care le fusese repartizată. Cînd motoarele care funcționau cu „plasmă" ale astronavei *Galileo* vor fi la capacitatea maximă, pentru a încerca să scape astfel din cîmpul de atracție al elipsoidului, va fi necesar ca ei să fi intrat deja în cabinele antiinerțiale.

Încă tulburat de derularea evenimentelor, Dario ocoli electromobilul și apoi o luă pe coridorul de serviciu. Văzu imediat corpul enorm al unuia dintre waeni, cîntărind cam două sute de kilograme, care zăcea încovrigat la pămînt. Lui Dario i se păru ciudat că această creatură era singură. Informația pe care o primise vorbea de mai mulți waeni care părăsiseră localul 24. Se întrebă unde anume se refugiaseră ceilalți.

Creatura străină își smuci, contractîndu-și-l, trupul moale de gasteropod, ca și cum s-ar fi pregătit să fugă dintr-un salt ; numai că Dario știa foarte bine

că acea mișcare nu făcea altceva decît să anunțe contactul verbal.

Pămînteanul se apropie de deemasian, îi strînse cu mișcări ușoare de trei ori gîtul, permițînd micului dispozitiv, care fusese introdus în laringe printr-o simplă intervenție chirurgicală, să activeze ototraducătorul simultan.

— Tu ești Zzwi ? — îl întrebă Dario.

În numai o microsecundă, cuvintele sale au și fost transformate în unde herțiene de înaltă frecvență : elementele fundamentale ale complexului radio-limbaj al poporului deemasian.

— Nu, răspunse indigenul. Eu sînt Ttlai. Bătrînul Zzwi este în local împreună cu ceilalți.

În acest moment, Ttlai făcu în așa fel încît triplul șir de apendici cărnoși, cu terminații în formă de bulb, care-i înconjura capul, începu să vibreze.

— Vrem să ne întoarcem pe Rjah — adăugă el mai departe. Poporul waenilor este în pericol.

— Ajută-mă să vorbesc cu Zzwi — insistă Dario.

O senzație de neplăcere, poate chiar o premoniție, i se înfiripă în minte. Își aruncă privirea plină de teamă spre poarta închisă a localului numărul 24, spre peretele din stînga.

Intuind imediat ceea ce gîndea Dario, Ttlai se deplasă de la locul lui cu cea mai mare iuțeală și se opri înaintea intrării.

— N-avem timp de discuții — răspunse waenul. Colegii mei sînt toți de acord. Trebuie cu orice preț să ne întoarcem pe planeta noastră. Și asta cît mai repede cu putință. Lumina este pe punctul de a ne părăsi.

Corpul creaturii se relaxă. Ochii săi apoși, înfipți în fața circulară împrejurul botului conic, îl măsu-

rau din cap pînă-n picioare pe pămîntean, ca și cum ar fi vrut să-l țintuiască în zid. Brațele scurte ale lui Ttlai, un fel de trunchiuri musculare terminate cu fibrilații și plantate pe marginile toracelui, se agitară.

— Întîi de toate vreau să-l văd pe Zzwi, ripostă Dario. El este șeful vostru.

Privirea lui Ttlai era atît de înverșunată încît Dario avu senzația că pur și simplu îi spintecă mintea. Trebuie să se fi întîmplat ceva cu adevărat grav în interiorul sălii numărul 24, între membrii delegației waenilor.

— Bătrînul Zzwi se află foarte aproape de catalepsia finală, îi spuse Ttlai. Nu mai este în stare să ne conducă. Acum tu vei fi acela care ne vei duce pe Rjah.

Waenul îl recunoscuse. Cu vreo cîteva ore mai devreme, Dario fusese acela care îi însoțise pe cei născuți pe planeta Deemas pe astronava *Galileo*, pentru a pleca spre Pămînt, unde de patru ani solari unii dintre ei erau oaspeți ai Centrului de Cercetări Spațiale.

— Nu este posibil să părăsim astronava, cel puțin în momentul de față. Sîntem în stare de alarmă — îi explică Dario. Și, apoi, spui absurdități — adăugă el încercînd să aprecieze cumva atacul verbal al waenului. Soarele vostru, Lumina cum îi spuneți voi, nu este deloc în pericol.

— Minți, ripostă Ttlai venind foarte aproape de el.

Dario simți cum inima își accelerează pulsul. Să fie oare posibil ca Ttlai să fie la curent cu tot ceea ce se întîmplase mai înainte cu steaua Alpha Centauri ?

— Acum gata cu pălăvrăgeala — i-o tăie scurt waenul. Urmează-mă în naveta de legătură. Cînd vom fi în capsulă o să-ți spun eu ce trebuie să faci.

Urlete și zgomot de pași se apropiau de pe coridorul alăturat. Ttlai rămase nemișcat, unduindu-și corpul lung de trei metri.

Patru oameni, înarmați cu puști neutronice, tocmai înconjurau electromobilul. Salopetele lor cenușii precum și căștile în dungi indicau clar că făceau parte din serviciul de ordine.

— Opriți-vă acolo unde sînteți — le ordonă cel mai înalt dintre cei patru pămînteni, rămînînd și el la cîțiva pași în fața lor. Petlițele șefului patrulei îi sclipeau pe piept. Ordin de la comandant. Eliberați imediat coridorul. Repede !

Dario observă puștile cu neliniște și încercă să explice motivul pentru care se afla el în acel sector al navei.

— Fără flecăreală — răspunse șeful patrulei, înălțînd în aer țeava puștii. Și waenii să intre imediat în spațiile care le-au fost destinate.

— Dar eu nu aparțin acestui nivel — încercă Dario să riposteze. Comandantul...

— Tăcere ! Deschide ușa aceea. Iute.

Dario se dădu înapoi aproape atingîndu-l ușor pe Ttlai. Creatura străină, în fața acestei situații, se dădu la o parte, făcîndu-i, astfel, loc să treacă.

Șeful patrulei își agită nervos pușca.

— Waenule ! Intră înăuntru, așa am spus !

Degetul său se încolăci deasupra trăgaciului.

Intuind pericolul, Ttlai făcu un salt uriaș, iar coltii lui, apăruți pe neașteptate, se înfipseră adînc în pieptul șefului patrulei. Soldatul scăpă din mînă pușca, bîjbîi inutil cu brațele prin aer în încercarea de

a se prinde de un suport, și căzu cu greutate la pămînt, cu toracele sfîșiat.

Ceilalți membri ai patrulei își dădură seama prea tîrziu de cele petrecute. Își pregătiră armele, dar cu întîrziere de o secundă care fu suficientă ca Ttlai să le poată sări în spinare. Coada ascuțită a creaturii îi biciui cu atîta putere încît îi izbi de pereți aproape strivindu-i. Scrîșnetele de oase sfărîmate se amestecară cu urletele de durere. Craniul unui soldat, despicat pe orizontală, își revărsă materia cenușie. Apoi totul fu copleșit de liniște.

Ttlai se întoarse spre Dario.

— Să mergem. Ne-a mai rămas foarte puțin timp.

— Ai înnebunit ! — strigă la el Dario, uitînd cu desăvîrșire să activeze din nou traducătorul.

Pămînteanul privi, neștiind ce să mai creadă, corpurile strivite ale gardienilor. Unul dintre soldați încă se mai zbătea.

Ușa sălii numărul 24 se deschise larg. Prin ea, trupul enorm, de un alb supărător, al unui alt waen, își făcu apariția dintr-un salt în coridor.

— Zzwi ! — îl strigă Dario.

Noul venit nu-l învrednici nici măcar cu o privire, în schimb se năpusti cu toată puterea asupra lui Ttlai. Agresiunea se dovedi surprinzătoare.

Cei doi deemasieni, încolăciți ca niște șerpi, se luptau cu furie. Cozile lor se izbeau de pereți, făcînd localul să răsune de scrîșnete și pîrîituri.

Dario se dădu înapoi spre peretele despărțitor situat în spate. Stropi de lichid albăstrui îl ajunseră, pătîndu-i salopeta imaculată. Nu reușea deocamdată să-și dea seama care dintre cele două creaturi avea supremația asupra celeilalte, dar un lucru era sigur : era vorba de o luptă pe viață și pe moarte.

Unul dintre waeni reuși deodată, cu o singură mușcătură, să reteze coroana vibratilă a adversarului, aruncîndu-i-o departe, și un șuvoi de umoare țîșni din rana deschisă, acoperind în întregime capul creaturii rănite. Cel care atacase își pîndea adversarul. Waenul care fusese atît de oribil mutilat se ridică în coadă într-un inutil gest sfidător, deschizîndu-și larg fălcile și agitîndu-și întruna capul pentru a se scutura de sîngele care-i împiedica vederea.

Celălalt waen se năpusti asupra lui cu toate puterile și-și izbi rivalul în mijlocul pîntecelui, răsturnîndu-l pe spate. După aceea se dădu înapoi. Spinarea sa era presărată de mușcături adînci. O bucată de carne i se bălăngănea pe lîngă corp pe partea stîngă, menținîndu-se agățată doar printr-o fîșie subțire.

Dario se ghemuise într-un colț. Văzu corpul waenului prăbușit pulsînd încă de cîteva ori cu puține clipe înainte de a se înțepeni. Din rana profundă, lichidul continua să curgă, transformîndu-se pe podea într-o băltoacă.

Învingătorul se întoarse încet spre el, iar cei șase ochi ai săi îi întîlniră pe ai lui Dario. Pămînteanul simți cum i se face părul măciucă.

— Sînt Zzwi — spuse creatura.

Dario se sprijini de perete. Inspiră profund, cu ușurare, în timp ce o undă de căldură îi străbătea corpul.

Zzwi se apropie de el și abia atunci Dario avu posibilitatea să constate gravitatea rănilor, care sîngerau în continuare pe spate și pe laturi.

Deemasianul își contractă corpul apăsîndu-și carnea în încercarea de a opri numeroasele hemoragii.

Epiderma i se încreți, închizînd între îndoituri rănile, în timp ce procesul de cicatrizare electrobiologică începuse.

Dario activă traductorul, dar nu avu timp să vorbească.

O patrulă de supraveghere, chemată acolo de zgomotul luptei, își făcu apariția la intrarea în coridor. Soldații priviră cu gura căscată la proprii lor colegi masacrați acolo.

Zzwi acționă cu precizie. Sări asupra lui Dario și îl prinse cu îndemînare, strîngîndu-l între propriul bot și torace, ca și cum ar fi fost un pui din propria lui rasă. Odată ajuns din nou cu picioarele pe pămînt Dario încercă să se lămurească.

Patrula deschise focul. Zzwi sări fulgerător dincolo de ușa larg deschisă, care se închise cu o bufnitură puternică în spatele său.

— Nu te teme — îi spuse Zzwi, trecînd ca un fulger prin ușă. Nu-ți voi face nici un rău.

În cameră, trei tineri waeni îl înconjurară pe Zzwi, chinuindu-l cu întrebări. Dar Zzwi nu răspunse.

Dario se afla într-o poziție incomodă. Cu efort întoarse capul și zări un deemasian răsturnat pe spate, zăcînd acolo fără viață. O oribilă rană era vizibilă pe pîntecele străinului, la înălțimea marsupiului.

Zzwi anticipă întrebarea pămînteanului :

— L-a ucis Ttlai — îi explică.

În spatele lor ușa închisă rezista potopului de lovituri date de patrula de supraveghere.

— Nu-ți face griji — îi spuse Zzwi lui Dario. Am dezactivat închizătoarea magnetică. Acum vom încerca să ajungem la nivelul inferior înainte de a ni se tăia orice posibilitate de ieșire.

— Ce credeți că puteți obține ? — îl întrebă Dario. N-aveți nici o șansă să vă descurcați în fața serviciului de supraveghere al navei. Mai bine lasă-mă să le explic gardienilor ce s-a întîmplat.

— Taci, omule ! — i-o reteză scurt Zzwi. Nu te-ar lăsa nici măcar să deschizi gura. În numai cîteva secunde semenii tăi vor dărîma ușa și vor intra trăgînd la întîmplare.

Ca o confirmare a celor spuse de străin, ușa fu zdruncinată de fulgere de culoare galbenă. Afară, cei din patrula de supraveghere încercau s-o forțeze.

— Nu mai sînt alte ieșiri ! — murmură Dario.

— Te înșeli — îl corectă Zzwi slăbind strînsoarea și lăsîndu-l pe pămîntean să cadă. Privește.

Unul dintre tinerii waeni începu să se rotească în jurul lui însuși, din ce în ce mai repede, într-un punct precis al podelei, lîngă peretele din spate. După vreo cîteva clipe se auzi un scîrțiit, iar lespedea care acoperea deschizătura se desfăcu, îndepărtîndu-se într-o parte, împinsă de forța electrică ce s-a creat prin rotația waenului în jurul propriului său corp.

— Iată pe unde putem să fugim — spuse Zzwi.

Deschizătura din podea era cam strîmtă, dar waenii își modelară corpurile și reușiră să se strecoare prin pasaj.

— Pe aici se ajunge în spațiul gol situat pe partea laterală a navei — spuse Dario.

— Repede — îl îndemnă Zzwi. Coboară.

Zăpăcit, pămînteanul își dădu drumul prin deschizătură, iar picioarele lui atinseră podeaua cu trei metri mai jos. Imediat fu ajuns și de Zzwi, care a rămas intenționat ultimul în operația de trecere prin îngustul pasaj.

Dario înaintă pe brînci prin întuneric. O slabă pulsație mecanică, interferată cu sfîrîituri, străbătea aerul, dar nu putea să precizeze din ce parte putea veni.

Masivul corp al lui Zzwi se apropie de el.

— Sari în spatele meu — îl invită acesta. Trebuie să mergem cît mai repede. Patrula de supraveghere trebuie să fi reușit deja să dărîme poarta.

Pămînteanul își sprijini mîinile în șoldul waenului. Epiderma lui era caldă și pufoasă. Sub stratul adipos simțea clar cum curge fluxul electric generat de bioacumulatorii interni care se găseau în corpul waenilor.

— Este inutil — spuse Dario. Ne vor găsi oricum.

Zzwi își răsuci corpul și-i dădu o ușoară lovitură peste picioare :

— Grăbește-te.

Dario se cățără în spatele creaturii și se așeză în poziția călare. Își strînse genunchii, căută cu degetele un smoc de păr din mustață și se prinse cu putere de el, reușind în felul acesta să se mențină în echilibru.

— Sînt gata — anunță el.

Zzwi îi încercui picioarele, ducînd brațele la spate. Plecă încet, modelîndu-și partea inferioară a pîntecelui la cea mai mică denivelare a podelei, anulînd astfel zdruncinăturile. Susținut de propria sa „pernă" moleculară în stare fluidă, străinul accelera, pierzîndu-se în întuneric.

V

Era o zi cu lumină plină și limpede.

Ara Ykebe și Donald Montague se simțeau copleșiți de sunetele care veneau dinspre lacul de magmă sticloasă. În fundul craterului, mii și mii de lamele fotomuzicale vîbrau la unison, creînd magice scări cromatice care ba ridicau tonul, ba îl scădeau, scoteau triluri, într-un fantastic joc de melodii.

Cei doi oameni stăteau pe marginea craterului. Cînd un măreț acord se ridică în aer, Montague reglă volumul aparatului de înregistrat pe care-l ținea pe genunchi. Apoi, ca și cum lumina și-ar fi schimbat brusc intensitatea, din lamelele muzicale se înălță o împerechere de note care slăbiră în distonanțe muritoare.

Ykebe strîmbă din nas, iar Montague se văzu nevoit să închidă aparatul de înregistrat.

Pe neașteptate, lumina zilei începuse să agonizeze.

Uluiți, cei doi prieteni începură să scruteze cerul.

— Dispare — spuse Montague ridicîndu-se în picioare. Alpha Centauri dispare.

Fenomenul era fără explicații. Norii pigmentați de pete roșii se înfiorară, apoi părură că încep să se

amestece și să se agite, sufocați de întunericul venit pe neașteptate, iar apoi dispărură cu totul în beznă. În vale, umbrele își făcură rapid apariția, înaintînd cu iuțeală, gigantice.

Uluit, Ykebe se agăță de brațul prietenului său. Se ridică, incapabil să-și abată privirea de la neobișnuitul spectacol cosmic.

O slabă fîșie de lumină străbătea cerul într-o firavă pîlpîire, chiar în locul unde cu numai cîteva secunde mai devreme discul auriu al stelei Alpha Centauri își revărsa splendoarea pe bolta cerească.

— Imposibil ! — își dădu cu părerea pentru sine Montague. Nu se poate verifica un fenomen de acest fel. Între planeta Deemas și steaua sa nu se află corpuri care ar putea provoca o eclipsă.

Subțirea fîșie scînteietoare se micșoră apropiindu-și marginile, două pale ușoare de culoare roșiatică se împrăștiară la întîmplare prin noaptea artificială, apoi ultima zvîcnire a soarelui se transformă într-un filament subțire, iar în cele din urmă dispăru.

O boare de frig adie pe chipul celor doi pămînteni. Ykebe se întoarse spre fundul văii, deschise larg ochii doar-doar va distinge ceva. Vreo cîțiva arbori, nu prea înalți și cu niște coroane din mari frunze cărnoase în formă de cupolă, se conturau cu mare greutate printre celelalte forme care erau presărate de-a lungul povîrnișului.

— Să ne întoarcem la bază — propuse Montague.

Luă în mîini aparatul de înregistrat și sacul plin cu ochi de diapazoane moleculare care reprezentau roadele muncii lor de peste zi. Aruncă obiectele pe scaunul din spate al electromobilului și dintr-un

salt fu în interiorul vehiculului. Ykebe se instală la comandă. Roțile și inelele concentrice ale electromobilului alunecară ridicînd în aer o învălmășeală de sol sfărîmat.

— Aprinde farurile — îl rugă Montague.

Ykebe, regăsindu-se după un moment de trecătoare dezorientare, execută operația minunîndu-se foarte tare cum de nu s-a gîndit la asta mai devreme.

Zece secunde mai tîrziu negurile se retraseră. În cer, încet-încet steaua Alpha Centauri se înfățișă din nou, izvorînd parcă din spatele unui enorm cățel de usturoi opac.

Montague simți un nod în gît. Toate cunoștințele sale științifice nu mai valorau absolut nimic în fața acestei fantastice eclipse.

— Oare ce s-a putut întîmpla ? — îl întrebă Ykebe.

Montague rămase tăcut, rumegînd în sinea sa cele întîmplate.

— Este o eclipsă ciclică — spuse el. I-am calculat mental perioada : se repetă la fiecare zece secunde.

În cer, Alpha Centauri dă semne că se deformează pe margini. Lumina sa refractată scînteie, schițînd conturul misteriosului intrus care se grăbea să o facă prizoniera lui încă o dată. O dublă jumătate de lună neagră, rapidă și malefică, se străduia să acopere steaua. Noaptea ucise încă o dată ziua.

Ykebe începu să tremure, dar nu din cauza frigului. Întunericul care se năpustea din cer, pe întreg orizontul, se înfiripă în mintea sa trezindu-i spaime ancestrale. Buzele i se crispară. Înghiți în sec.

— Dar de ce ? — întrebă el cu neliniște.

— Cauzele pot să fie multiple. Este posibil ca vreun nor cosmic să se fi interpus între Alpha Centauri și orbita primei planete, Ax. Dar este numai o ipoteză de-a mea.

Reflectoarele străpungeau negura ca niște conuri de oțel.

— La bază s-a dat deja alarma — spuse Ykebe.

— Trebuie să zărim peste puțin timp lumina turnurilor.

Zeci și zeci de siluete întunecate, foarte iuți, barară drumul electromobilului. Ykebe acționă comenzile, iar motorul se opri. Montague, care nu se aștepta la o asemenea bruscă manevră, își izbi cu violență bărbia de marginea care susținea parbrizul ; simți cum sîngele îi umple gura.

— Sînt waeni — îi arătă Ykebe.

În numai cîteva clipe o hoardă întreagă de indigeni înconjurase deja vehiculul. Țîșniră ca niște săgeți, împinși de o puternică excitație, tîrîndu-se pe schiuri multicolore în lumina farurilor. Unii dintre ei săriră transversal peste electromobil, arcuindu-și corpurile aneliforme. Montague și Ykebe se aplecară instinctiv, ghemuindu-se. Dacă vreunul dintre waeni ar fi lovit vehiculul, cu siguranță că l-ar fi răsturnat.

Cei doi pămînteni, înspăimîntați, așteptară lovitura finală. Numai că deemasienii trecură mai departe fără ca măcar să atingă cît de cît mașina.

Mareea de waeni dispăru în depărtare, înghițită de tenebre. Boarea rece care sufla dinspre nord, deveni tot mai puternică, transformîndu-se într-un vînt tăios.

Ykebe începu să tremure. Degetele sale înghețate se îndreptară spre tabloul de comandă și porniră motorul.

— Și ei sînt speriați — spuse el.

— Au toate motivele să fie. N-aș vrea însă ca vreun cap înfierbîntat, dintre șefii indigenilor, să facă vreo legătură între fenomenul ceresc și venirea noastră, a pămîntenilor, pe planeta Deemas.

— Nu văd de ce ar face-o.

— Mai există încă mișcări de rezistență, din partea unora dintre triburile născute aici, împotriva instalării oamenilor în această lume. S-ar putea isca o revoltă.

— O revoltă ?

— Cunoști prea puțin psihologia waenilor. Au o concepție mistico-religioasă foarte puternică, în ceea ce privește stelele. Își adoră soarele, numindu-l Lumina, într-un mod foarte asemănător cu vechile civilizații terestre.

În timp ce electromobilul ajungea pe culmea dealului, ziua se înfiripă iar, printre neguri, într-o nouă substituție a tenebrelor cu lumina.

În mijlocul imensei cîmpii, care se întindea acolo unde înceta coborîrea, înaltele turnuri conice ale bazei terestre scînteiau, înconjurate de enorme containere sferice. Se puteau distinge bazele construite din sticlociment grupate în centrul fortăreței, puțin mai departe de cele patru turnuri de oțel. Unele construcții piramidale, de diferite înălțimi și formă hexagonală, erau legate între ele de tuneluri artificiale care se lărgeau, în zigzag, aproape atingînd ușor rîpele dimprejur.

Montague privi cu atenție zidul care înconjura și proteja aria ocupată de colonia terestră. Atenția îi fu atrasă de o neobișnuită viermuială de formă în mișcare în fața porții principale : un considerabil număr de waeni se îngrămădise în piață.

— Mă temeam de una ca asta — spuse.

Ykebe încetini. Ajunseră foarte aproape de marginea mulțimii. Pământeanul solicita să i se facă loc, apăsînd cu nervozitate pe claxon, dar numai din obișnuință, deoarece știa foarte bine că waenii nu-l puteau auzi.

O creatură grasă — un waen bătrîn, presupuse Montague — se apropie de vehicul. Montague încercă să le explice prin gesturi intenția lor de a ajunge la intrare.

Deemasianul își întoarse capul în direcția unde se aflau ceilalți semeni ai lui și se sfătui cu ei prin intermediul antenelor. Waenii se dădură la o parte lăsînd liber un coridor strîmt : corpurile lor puternice formară doi pereți vii, din care se ridica o intensă mireasmă acidă.

Între o pîlpîire de lumină și cea următoare electromobilul înaintă foarte încet în mijlocul mulțimii de indigeni. Ykebe se simți jenat. Corpurile waenilor aproape că se frecau de părțile laterale ale vehiculului. Cînd lumina din Alpha Centauri se atenua, pentru a dispărea apoi, noaptea în jurul celor doi pămînteni părea că aprinde fantasmagorice și terorizante rubine.

Vehiculul fu împins din părți de către creaturile străine : doi waeni împingeau cu boturile lor în electromobil.

— Se pare că au ceva de împărțit cu noi — murmură Ykebe.

Privirea sa se îndreptă spre îngustul pasaj șerpuitor care se ivise în mijlocul mulțimii.

Montague își duse mîna la centură. Dar nu găsi, așa cum spera, pistolul. Îl lăsase în camera sa, deci în interiorul bazei.

— Ești înarmat ? — îl întrebă cu vocea strangulată pe Ykebe.

Japonezul clătină din cap și strînse în mîini cu și mai multă forță volanul. Transpirația îi făcuse mîinile alunecoase. La fiecare lovitură pe care o primea vehiculul, chipul său tresărea. Erau în puterea deemasienilor. Loviturile în părțile laterale ale electromobilului deveniră feroce. Electromobilul era aruncat încoace și încolo, întocmai ca o cutie de carton.

— Ne-au înșelat ! — urlă Motague.

Ykebe urlă :

— Plecați !

Eclipsa șterse încă o dată lumina. Atacatorii se retraseră și-și mai potoliră furia. În întunericul risipit doar de farurile vehiculului, ochii waenilor aruncau lăncii de flăcări.

Montague își simți respirația arzîndu-i gîtul.

— Sună odată din claxonul acela blestemat ! Fă-te auzit de oamenii de gardă.

Ykebe nu așteptă să i se spună de două ori : lovi plăcuța pătrată cu pumnul închis.

— Eeeehhiii ! — urlau cei doi pămînteni.

Trei pocnituri biciuiră aerul într-o succesiune rapidă.

— Puști !

Umbrele waenilor unduiră, risipindu-se prin împrejurimi. Unul mai îndrăzneț, totuși, se întoarse și atacă. Montague însă își dădu seama la timp.

— Sari ! — strigă, smuncindu-și prietenul înspre el.

Se rostogoliră în pulbere, în timp ce electromobilul, lovit în plin, făcea piruete în aer ca o jucărie. Farurile, încă aprinse, ciopîrțiră tenebrele. Apoi ve-

hicului căzu la pămînt, sfărîmîndu-se. O roată cu inele se desfăcu lăsînd să curgă uleiul de torsiune care rămăsese încă încleiat pe osie.

Montague și Ykebe înaintară de-a bușilea. Waenii păreau pur și simplu dezorientați. Aerul fu străbătut de șuierături și scrîșnete cumplite. Mirosuri puternice, usturătoare, purtate de vînt, își desfășurară neplăcuta lucrare în papilele olfactive ale terestrilor.

Încă o serie de lovituri îi făcu pe waeni să se îndepărteze.

Montague auzi un zgomot de pași cadențat făcut de mai multe persoane care tocmai veneau dinspre zidul înconjurător. În acel moment, Alpha Centauri își aruncă lumina asupra unui pluton de soldați în formație de asediu.

Ykebe și Montague au fost prinși de mîini puternice, ridicați în picioare și împinși, fără prea multe menajamente, spre ieșirea din bază.

Montague zări cîțiva waeni care zăceau la pămînt încolăciți ca vai de ei.

— Voi i-ați omorît — murmură el, întorcîndu-se spre soldatul care-l însoțea. Dar nu era tocmai o întrebare, ci doar o constatare.

Militarul nu-i răspunse.

Grupul trecu dincolo de cele două coloane cenușii ale imensei porți de la intrare.

Montague și Ykebe au fost obligați să urce într-un vehicul decapotat, care îi aștepta deja. Era un vehicul blindat, de un model cam depășit, pentru că folosea încă perna de aer, scos din magazii în ultimul moment.

Greoaia poartă de fier se închise din nou în urma lor, și pentru cîteva clipe pluti în aer iluzia că prezența descurajantă a waenilor în revoltă fusese îndepărtată.

Vîntul însă sufla ca turbat, iar norii se umflau în șiruri care se rostogoleau.

— Ați sosit la țanc — gîfîi Ykebe, adresîndu-se șefului plutonului. Cred... cred că waenii ne-ar fi prefăcut în mii și mii de fărîme.

— Poți să fii sigur de asta — răspunse gradatul. Din păcate însă, noi sîntem aceia care am provocat acest nedorit accident.

— Dar nu era nici un motiv să-i atacăm pe indigeni — interveni în discuție Montague.

— De fapt nici nu i-am atacat — îi explică militarul. Ei s-au adunat în număr mare la intrare și voiau să pătrundă în bază. Un soldat însă, din greșeală, a tras fără să avertizeze. Din păcate, unul dintre waeni a fost rănit mortal. Cred că era un bătrîn. Întîmplarea aceasta a dezlănțuit o reacție în lanț.

— Din ce cauză voiau waenii să pătrundă în bază ? — întrebă Ykebe.

Șeful plutonului îl privi.

— Alpha Centauri, Lumina cum îi spun ei : iată care este cauza. Pe deasupra, au probabil un interes și în ceea ce privește astronava *Galileo*. Ei doresc ca tovarășii lor, în drum spre planeta Pămînt, să se poată întoarce imediat și nestingheriți pe planeta Deemas.

— Dar voi — insistă Ykebe — cum ați reușit să vă dați seama de motivul care i-a determinat pe waeni să forțeze intrarea în baza noastră ?

— A venit o delegație formată din trei sau patru indigeni, iar doctorul Harrison a încercat să le explice că este imposibil să le fie satisfăcută cererea. In acel moment au venit și ceilalți.

— Asta înseamnă că waenii au comunicat cu prietenii lor prin intermediul undelor radio — găsi de cuviință și Ykebe să intervină în discuție.

— Și eu presupun că așa s-a întîmplat — spuse militarul. Apoi adăugă cu un aer de suficiență : Au vorbit despre moartea stelei Alpha Centauri. Eu, personal, cred însă că este vorba doar de o absurditate.

Montague îi aruncă o privire piezișă :

— Pentru dumneavoastră este o absurditate această eclipsă ciclică ?

— Există, fără îndoială, o explicație. Sînt convins că este vorba de o perturbare trecătoare.

— Ați putea să ne însoțiți la centrala de control ? — întrebă deodată Montague.

Militarul dădu dispoziții precise șoferului, iar apoi se așeză pe scaun.

Cîteva minute mai tîrziu, vehiculul se opri aproape de unul din turnurile care se ridicau în mijlocul bazei.

Centrul de control fusese amenajat într-o construcție mai joasă. Patru trepte de piatră dădeau spre intrarea supravegheată de cîțiva gardieni înarmați. Ykebe și Montague își scoaseră legitimațiile de recunoaștere. În holul clădirii, cu un aer rece și impersonal, se puteau vedea niște tehnicieni adunați în grup, foarte preocupați de ceea ce discutau în șoaptă.

Montague o apucă pe unul dintre coridoare. Ykebe îl însoțea, potrivindu-și pasul după mersul deosebit de iute al tovarășului său. Trecură pe lîngă două uși cuirasate. În fața celei de-a treia se opriră. Introduseră pe rînd cartelele magnetice în dispozitivele special construite pentru ele. Aparatura electronică

citi datele înscrise pe fișele respective apoi ușa alunecă într-o parte, lăsîdu-i să intre în localul care era centrul și inima comandei operative.

Șeful serviciului de comandă, Kurt Bauer, îi zări și se îndreptă spre ei.

— Nu vă așteptam chiar așa de repede, dar, din fericire, iată că ați sosit — le spuse el.

— După tot ceea ce s-a întîmplat, ne-am gîndit că va fi nevoie, fără doar și poate, de întregul personal disponibil.

Bauer fu întru totul de acord.

— Situația se dovedește a fi extrem de delicată. Peste o jumătate de oră, doctorul Harrison îi va convoca pe tehnicieni și va vorbi cu membrii bazei.

Ridică ușor o mînă și își mîngîie cu gesturi măsurate părul blond tăiat scurt. Fața i se posomorî.

— Contactul cu astronava *Galileo* s-a întrerupt, adăugă el. Orice formă de comunicare cu cei de pe navă este, din acest moment, imposibilă.

Ykebe își aruncă o privire distrată spre oamenii aplecați asupra cadranelor cu schema polară.

— Ați găsit o explicație pentru eclipsa ciclică ?

— Din păcate, da.

— Din păcate ?

— Jur-împrejurul stelei Alpha Centauri se rotesc două imense corpuri ovoidale din materie eliotropică și cu o densitate extrem de mare.

— Dar de ce... — încercă să se amestece în discuție și Ykebe.

— Cele două corpuri ovoidale au fost lansate pe orbită de către un elipsoid mastodontic de proveniență extracentauriană.

Montague se uită uluit întîi la Ykebe, apoi la Bauer.

— Extracentauriană, așa ați spus ?

— În mod sigur — anticipă Bauer. Vehiculul spațial este condus, probabil, de către ființe inteligente. Dar asta nu este totul : sîntem convinși că un mare pericol plutește asupra planetei Deemas. Îmi pare rău, însă nu sînt autorizat să vă spun mai multe. Cunoașteți instrucțiunile doctorului Harrison.

VI

Steaua plutea pe marea cosmică.

Pavel îi urmărea mișcările pe ecranul panoramic. Cînd acționă un cursor, cinecamerele telescopice, plasate în exteriorul astronavei *Galileo*, scoaseră în relief, mărind-o destul de mult, imaginea stelei Alpha Centauri.

Steaua se legănă, prinsă în strînsoarea celor două corpuri ovoidale din materie eliotropică. Părea șovăielnică. Oscilă de mai multe ori în jurul axei polare, apoi își acceleră fuga, apărînd pe ecran din ce în ce mai mică.

Firava urmă de speranță, care încă se încăpățîna să zăbovească în mintea lui Pavel, se destrămă. De acum încolo nimeni și nimic nu s-ar mai fi putut opune destinului stelei Alpha Centauri. Pînă în ultima clipă el crezuse că steaua Alpha Centauri va fi în stare să se elibereze din capcana norului de pulbere.

Însă ultimele imagini telescopice îi risipiră orice speranță. Steaua acum dispăruse, iar planeta Deemas era, în aceste condiții, pierdută. Pentru totdeauna.

Peste nu mult timp, gerul teribil al spațiului cosmic se va coborî pentru a se așterne peste întreaga suprafață a acestei lumi fertile și ospitaliere.

În mintea lui Pavel se îngrămădeau tot felul de crude reprezentări : vedea moartea tovarășilor săi pe planeta Deemas, chipurile albăstrii deformate sub măști de gheață, mîinile lor congelate, fragile asemenea unor arbuști uscați, iar superba bază terestră, prefăcută în fărîme sub acțiunea necruțătoare a gerului.

Și rasa waenilor ? Indigenii n-au avut niciodată refugii izolate din punct de vedere termic în interiorul cărora să poată rezista. Ei ar fi cedat primii întîmplării ucigașe.

Copleșit de aceste gînduri, Pavel își dădu drumul în fotoliu. Alungă, făcînd un efort de voință, mulțimea de gînduri negre și își impuse să studieze cifrele care defilau pe ecranul convertitorului analogic.

Maiorul Collins se apropie de biroul său. Era un individ bine făcut, cu un chip hotărît.

Pavel își ridică privirea.

— Da ?

— Domnule, — spuse maiorul — situația este din nou calmă la toate nivelele navei. Am fost constrînși să facem uz de armă, în localul 24, pentru a opri revolta waenilor, dar ei au reușit să ne scape. Am găsit însă două dintre cadavrele lor. Unul pe coridor, iar altul în interiorul localului.

— Și Dario Bastia ?

Collins clătină din cap.

— Nici o veste. Se pare că a fost ucis de către un deemasian, în timpul acțiunii. Dar corpul său nu a

fost găsit. Delegația waenilor a intrat în spațiul gol dintre pereții exteriori ai navei cosmice. Nu cunoaștem încă intențiile lor.

Pavel citi ora exactă pe cronometrul cu litiu : șapte și zero doi, după ora astronavei *Galileo*. Peste cîteva minute trebuia să dea ordin să se pună în funcțiune motoarele principale.

— Mai sînt și alte victime ?

— Patru soldați din serviciul de ordine, în afară de un rănit ușor dintre membrii echipajului. Soldații au fost atacați de către waeni. Unul singur se mai află încă în viață, dar este într-o situație deosebit de gravă. În acest moment medicii tocmai îl operează. Ah, uitasem, — adăugă — Shooker a murit.

— A murit ?

— Era gata să tragă cu o pușcă neutronică în oamenii serviciului de ordine. Au fost nevoiți să-l contracareze.

Pavel își mîngîie desele sprîncene argintii.

— Maior Collins, poți să pleci, și ia-ți cu dumneata și oamenii. Își însoți vorbele cu un gest brutal al mîinii : În sala de comandă nu mai este nevoie de ei.

Collins făcu o ușoară plecăciune, se întoarse, apoi îi chemă cu el pe soldații care străjuiau încăperea.

Întreaga sa viață, Pavel luptase pentru ca astronavele să nu-și încredințeze așa-numitele servicii de siguranță în mîna militarilor de carieră. Dar admise cu amărăciune că, în acea împrejurare, Collins împreună cu soldații săi i-au fost de un real ajutor. În îndelungata luptă împotriva rețelei de birocrați se înscria, astfel, un punct în dezavantajul lui Pavel.

Convertitorul analogic își sfîrși acțiunea de înșiruire a datelor, iar Pavel îl stinse. Comandantul se simțea sleit de puteri, de parcă întregul său trup devenise pe neașteptate o povară atît de apăsătoare încît nu mai putea fi cărată.

Tîrîndu-și picioarele fără chef, Pavel se deplasă pînă lîngă atașatul care se ocupa de comunicații.

— Pune în funcțiune sistemul de audiție generală — îi ordonă. Vreau să mă adresez întregului echipaj.

Tehnicianul urmă întocmai instrucțiunile primite, iar Pavel își apropie buzele de microfon.

— Vă vorbește comandantul — începu el. Evenimentele din ultimele ceasuri sînt cunoscute de toată lumea. Elipsoidul Eidos se îndepărtează de sistemul centaurian, tîrînd astronava *Galileo* după el. Vom încerca să ne sustragem forței magnetice folosind la maxim forța motoarelor principale. Dacă operațiunea va fi încununată de succes, ne vom îndrepta imediat spre Pămînt, pentru că a ne mai întoarce pe planeta Deemas ar fi o adevărată nebunie. Alpha Centauri a fost smulsă din locul său, absorbită de cosmos. Deemas este condamnată la un sfîrșit îngrozitor. Nu ne rămîne decît să sperăm că prietenii și tovarășii noștri rămași acolo vor fi în stare să găsească o soluție de supraviețuire.

„Este de datoria noastră să ducem pînă la capăt misiunea, pentru a povesti popoarelor de pe Pămînt înspăimîntătoarea soartă împărtășită de o lume în care pămînteni și centaurieni au pus bazele unei sincere colaborări obținute cu un enorm sacrificiu de ambele părți. Vom pune în gardă umanitatea întreagă cu existența necunoscutelor creaturi

care au hotărît cu atîta dispreț destinul stelei Alpha Centauri și al planetelor sale.“ Pavel simți ceva ca și cum ar fi fost lovit în stomac. Întrerupse comunicarea.

— Vă simțiți rău, domnule comandant ? — îl întrebă Valmont, astronavigatorul.

— *Niet.* Nu s-a întîmplat nimic. Pavel puse din nou în funcțiune sistemul de audiție : Peste un minut, începînd din această clipă, motoarele vor fi puse în funcțiune. Am terminat comunicarea. Apoi împinse înainte microfonul. Mîinile îi tremurau. Sîntem gata — spuse cu voce moale. Delicatele operații preliminare nu admiteau erori. Pavel se apucă de lucru, înfuriat. Activați stabilizatorul de forțe ! — ordonă el apoi.

— În stare de funcțiune — îi confirmă Martensen, inginerul-șef. Ecuație de transferare a diagramei carteziene în polar.

— Modulatorul de căldură, de la zero la zece mii de centigrade — spuse Pavel, și din acea clipă se simți din nou stăpîn pe propriile sale acțiuni. Spectrul de schimbări, în incluziune.

— Fuziune atomică în plină desfășurare — îi precizează tehnicianul. Temperatura „sîmburelui“, nouă mii de centigrade, în creștere.

— Logaritm de lambda la X tinzînd la infinit, pentru X tinzînd la N — citi inginerul pe monitor. Funcție exponențială regulată.

— Faza spinterometrică ?

— Bulbii bobinei în spectrul violet, peste două secunde.

— Pulsiunea cubică a deuteriului în paralel.

— Curbă ascendentă. Minim 4,3 mu, maxim 28,2 mu.

— Schimbătorul interfazic cu cebiu, gata — silabisi Pavel. Își înclină fotoliul, fiind imitat și de ceilalți. Am reușit. Încă cinci secunde.

Activă bateria anti-inerțială. Fire invizibile se răsuciră unele în altele, închizîndu-l într-o crustă cu rezistența zero.

— Porniți !

La ultimul nivel al astronavei *Galileo,* reactorul de fuziune nucleară vui, încătușat de cîmpurile electrostatice. Enormi solenoizi paragazoși pulsară la trecerea curenților induși.

„Plasma" sub presiune înaltă este împinsă cu violență în schimbătoarele de temperatură și transformată în particule hiperionice. Energia tahiodinamică țîșni pe gurile cuptoarelor de sarcină lovind spațiul exterior ca o bombă : astronava încercă să se elibereze din închisoarea magnetică. Dar nu reuși să facă decît vreo cîțiva centimetri înapoi.

Motoarele lui *Galileo* zguduiau structurile auxiliare ale navei, transmițînd violente vibrații întregului fuselaj. Un huruit asurzitor și tonalități îngrozitoare parcurgeau de la un cap la altul pereții despărțitori și se propagau pînă în cabinele destinate membrilor echipajului.

Pavel, împreună cu tehnicienii, ținîndu-se bine de brațele fotoliilor, au fost foarte surprinși pentru că nu încercau obișnuita senzație de apăsare vîscoasă care însoțea în mod normal impulsul inerțial.

— Cît ne-am îndepărtat ? — strigă Pavel.

— Deplasare nesemnificativă — răspunse un membru al echipajului, aflat la dreapta sa.

Un șir de celule piezoelectrice se aprinse pe ecranul principal. Celelalte ecrane puse în legătură cu computerul trasară niște diagrame de neînțeles.

— Reactorul este pe punctul de a intra în faza critică — anunță speriat Martensen. Va trebui să diminuăm impulsul.

— Sporiți emisiunea de deuteriu — insistă Pavel strîngînd din dinți.

Chipul răvășit de grăsime al lui Martensen se făcu palid.

— Dar, comandante, sîntem pe punctul de a atinge limita maximă. Poate exploda totul !

— Cît mai avem pînă la pragul de ireversibilitate al reacției atomice ?

— Trei sute optzeci de megaspini.

— Mai dați-i încă trei sute cincizeci.

Inginerul înghiți în sec, dar împinse maneta, care comanda închiderea și deschiderea camerei „calde", încă trei sferturi pe scală.

Luminile se desfășurară în dezordine. Monitoarele forfoteau de culori orbitoare. Huruitul motoarelor, încordate în spasm, inundă în întregime nava.

— Nu mai este nimic de făcut. N-avem nici o șansă să ne eliberăm.

Tehnicienii îl priviră cu atenție pe Pavel, așteptînd cu sufletul la gură hotărîrea sa.

În sfîrșit, după cîteva clipe lungi ca niște secole, comandantul spuse :

— Reduceți la zero reacția atomică.

Huruitul motoarelor se stinse încet-încet, transformîndu-se într-un zumzet ușor. Pe ecrane, ghemotoacele de linii roșii se sparseră în bucăți și dispărură într-o ceață cenușie.

Pavel dezactivă protecția inerțială și se ridică. Clătinîndu-se, ajunse lîngă ecranul panoramic, unde se opri asupra unuia dintre canale. Elipsoidul era încă acolo sus, misterios și neiertător.

— Eidos a accelerat, — îl informă Valmont — dar cîmpul său electromagnetic ne ține în continuare legați de el. Vocea astronavigatorului părea că vine de foarte departe : Sîntem în poziție de șahmat. Computerul a rezolvat cîteva ecuații, furnizîndu-ne două ipoteze : dacă atracția se va diminua vom putea reuși să ne eliberăm fără o prea mare risipă de energie ; în caz contrar, astronava se va zdrobi de Eidos.

Pavel rămase pe gînduri o bună bucată de vreme, evaluînd la rece situația expusă de Valmont.

— Ar mai putea fi și o a treia ipoteză — își dădu el cu părerea, întorcîndu-se spre astronavigator. Noi am presupus că Eidos este constituit din materie în stare solidă, și în aceste condiții impactul ar fi într-adevăr fatal pentru *Galileo*. Dar să ne închipuim, în schimb, că ar fi compus din gaz. Astronava ar putea să-i perforeze suprafața fără să sufere nici o pagubă.

— Cum am putea presupune că Eidos este gazos ? O masă așa de mare de gaz s-ar risipi în scurt timp, dispersîndu-se în spațiul cosmic — îi explică Valmont. Eidos ni se înfățișează ca o formă compactă, delimitată de contururi foarte clare.

Pavel clătină din cap.

— Am studiat cu atenție elipsoidul ; nu-mi pot explica în ce fel moleculele de gaz reușesc să se mențină unite unele de altele încît dau impresia de corp solid, însă nu vreau să renunț apriori la ideea

mea. Privește și dumneata. Îi arătă ecranul : Observă suprafața ; vezi cum se întunecă în mai multe puncte ? Și acele pete care se tot lățesc ? Ei bine, din cîte știu eu, nici un metal nu are asemenea proprietăți. Petele ar putea fi depresiuni moleculare în stratul gazos, care posedă o temperatură inferioară față de cea de la suprafață.

— Dacă este așa cum presupuneți dumneavoastră — insistă Valmont — înseamnă că depresiunile ar trebui să se risipească în scurt timp, pentru că aria de gradație superioară este mai mare decît suma suprafețelor depresiunii și, în consecință, ar ceda căldură zonelor de joasă temperatură.

Pavel evaluă cu atenție răspunsul lui Valmont în raport cu propria sa teorie. Analiza prospectată de către astronavigator ar putea fi acceptabilă, după legile fizicii tradiționale. Dar elipsoidul, în toată complexitatea sa, tindea să răstoarne legile fizice, începînd chiar cu îngrozitoarele dimensiuni care se băteau cap în cap cu toate conceptele fundamentale ale mecanicii gravitaționale și pînă la capacitatea de a produce materie — energie capabilă să înglobeze și să deplaseze stelele de pe traiectoria lor.

— Am putea să analizăm obiectul prin intermediul unui detector — propuse Pavel. Dar interferențele electronice ar putea falsifica rezultatele. Unica modalitate de a lămuri exactitatea ipotezei mele constă în a lansa o sondă automatică în imediata vecinătate a lui Eidos, chiar dacă după toate probabilitățile există riscul ca sonda să se dezintegreze.

— Să încercăm — fu de acord și Valmont. Cîteva informații vom obține oricum. În același timp, aș propune să bombardăm obiectul cu unde radio, pentru a cerceta probabila ionizare a crustei externe a elipsoidului.

— De acord. Cît timp va fi necesar pentru a pregăti proiectilul balistic ?

— În jur de o oră. Vom utiliza o rază modificată în conformitate cu noile condiții, cu un carburant chimic. Gazul exploziv hipergolic, acid nitric și hidrazină, vor produce explozia la simplul contact dintre cele două substanțe. Pentru aparatele telemetrice ne vom servi de o secțiune mediană a unui con de salvare.

Pavel și Valmont se așezară lîngă terminalul video pus în legătură cu un computer.

— Efectuează operația de echilibru a proiectilului balistic — îl invită Pavel.

Valmont apăsă pe claviatură. Chipul său uscățiv și bronzat deveni extrem de atent.

În numai cîteva secunde calculatorul elaboră complexa ecuație, iar arcul electronic scrise :

V = 70 KM/SEC.

— Raza, după faza de accelerare primară, va atinge viteza de 70 km/sec. — interpretă Valmont. Este mai mult decît suficient pentru a ajunge la destinație în aproximativ patru ore.

— Numai dacă Eidos ne va lăsa timpul necesar, *tovarișci* — adăugă Pavel.

VII

Tolănit pe podea, cu spinarea sprijinită de o arcadă de oțel, Dario își masa picioarele amorțite de frig. În acea parte a galeriei, temperatura trebuia să fie în jur de cinci grade centigrade, semn evident că prin apropiere se afla în funcțiune un complex sistem de răcire.

Își înălță privirea. Lumina, firavă și de o nuanță roșiatică, se revărsa ca o ploaie din bulbii incandescenți fixați la o depărtare de aproximativ patru metri unul de altul. Un nesfîrșit șir de grilaje ajurate se desfășura la cîțiva metri distanță de tavan, de-a lungul îngustei galerii.

Zzwi se afla ghemuit la numai cîțiva pași înainte, înconjurat de tovarășii săi waeni. Rănile de pe corpul bătrînului deemasian se micșorau cu o rapiditate surprinzătoare.

În penumbră, grupul waenilor emana o firavă fosforescență.

Dario se înfioră.

— Aici vă aflați destul de în siguranță — spuse după ce puse în funcțiune ototraducătorul. Va fi

foarte greu să vă dibuiască cineva, cu excepția cazului în care ar sări în aer întreaga astronavă *Galileo*. Dați-mi drumul, — continuă el — voi explica întîmplarea și vă voi dezvinovăți în legătură cu acțiunea nechibzuită a lui Ttlai.

— Nu te vor crede — îi răspunse Zzwi. Ei vor să se răzbune cu orice preț.

— Greșești dacă îi bagi pe toți oamenii în aceeași oală — insistă Dario. Doar am trăit atîta vreme împreună cu semenii tăi. Îți aduci aminte ce ți-am spus în timpul primelor noastre întîlniri ? Nici un om nu este egal cu semenul său. Acum s-ar putea spune că tu ai uitat.

Zzwi se apropie. Cei șase ochi-perlă îi scînteiară pe chip.

— Este greu de explicat încercarea prin care trecem în acest moment — spuse el. Lumina este pierdută. Pe Rjah mulți dintre tovarășii noștri au murit din cauza voastră, iar alții or să moară în scurt timp. Poate că întreaga rasă a waenilor va fi nimicită.

— Cum poți să spui una ca asta cu atîta convingere ? — întrebă brusc Dario. Nu s-a primit nici o veste de pe planeta ta.

Imediat însă se căi pentru faptul că s-a exprimat într-un mod atît de necugetat. Știa prea bine că Zzwi, la fel ca orice alt waen, era capabil să perceapă evenimentele la distanță. Emanațiile emotive de mare intensitate se propagau de la unii la alții, într-un continuu schimb de informații care se năpusteau asupra inconștientului lor, ca și cum ar fi fost vorba de același organism viu.

— Dar și pămîntenii de pe Rjah vor pieri — continuă Zzwi. Dar noi avem unele șanse de a supraviețui. Eu împreună cu ceilalți ai mei vrem să ajungem pe Pămînt. Noi am discutat deja despre asta și ne-am pus de acord. Nu ne mai rămîne altceva de făcut, dată fiind situația. Ne vom uni cu frații noștri care de multă vreme trăiesc pe planeta ta împreună cu ființele omenești și vom cere să ni se permită de a construi o mică fîșie cu lumea noastră. Asta ne-o veți permite, nu ?

Dario înghiți în sec.

— Cred că da — răspunse.

Nu se aștepta la atîta hotărîre din partea waenilor, cu atît mai puțin la un program deja stabilit pentru viitor.

Cu siguranță că nu acesta era momentul prielnic să-l pună la curent pe Zzwi cu gravele probleme care zguduiau Terra. În ciuda eforturilor conjugate ale sociologilor, psihologilor și oamenilor politici din toate colțurile lumii, problema rasială rămînea încă deschisă. Cum ar fi reacționat, oare, popoarele de pe Pămînt la o invazie extraumană pe planeta lor ? Conceptul de colonizare ar fi fost răstălmăcit. Atîta vreme cît pămîntenii erau cei care invadau, chiar dacă plini de intenții pașnice, alte planete, totul era trecut cu vederea, dar o invazie de creaturi atît de diferite de ei, cum erau deemasienii, cum ar fi fost primită ? Iar waenii și-ar fi menținut, oare, creșterea demografică în limitele stabilite ?

Dario era sigur că nu. Observă cu melancolie silueta lui Zzwi. Un destin crud se împotrivea waenilor.

— „Nu vom putea rămîne aici pentru eternitate — spuse pămînteanul. Dacă astronava *Galileo* va intra în propulsie sub-lumină vom fi puși într-o mare încurcătură.

— Vom rezista — spuse Zzwi. Își clătină mușchii spatelui cu o mișcare care amintea modul în care animalele sălbatice își scuturau spinarea. Am trecut noi prin încercări și mai grele, pe Rjah.

Dario înțelese că nu avea nici o șansă de a se împotrivi încăpățînării deemasianului.

— Poate că voi veți reuși să treceți cu bine peste faza de accelerare, dar eu nu voi reuși. Noi, ființele umane, nu posedăm o rezistență fizică egală cu a voastră. Noi avem nevoie de o pricepere ieșită din comun, pentru a fi în stare să învingem forța inerțială.

Zzwi închise ochii și-i deschise puțin după aceea.

— Îmi pare foarte rău pentru tine — îi spuse cu voce scăzută. Vom încerca să te ajutăm, pe cît ne va sta în putință.

Dario se înspăimîntă. Simți cum propria sa respirație devine din ce în ce mai anevoioasă.

— Dar nu vreți să înțelegeți ! Fără acele aparate speciale, pentru mine este sfîrșitul.

Silueta lui Zzwi se îndepărtă vreo cîțiva metri, curmînd dialogul. Ceilalți waeni se apropiară de șeful lor.

Dario alunecă razant cu peretele despărțitor. Propriile sale cuvinte deveniră grele, dezvăluindu-i realitatea pe care trebuia s-o înfrunte în cazul în care ar fi rămas acalo să aștepte. Prezența fricii se înfiripă în mintea sa. În fond, unica șansă a waenilor pentru a întoarce jocul în favoarea lor

era el. Prin moartea lui, planurile lor ar fi eșuat. Nu, nu înțelegea ceea ce țintea Zzwi. Oare nu cumva deemasienii sperau să rămînă ascunși acolo pe toată durata călătoriei spre Pămînt ? Ar fi fost absurd. Astronavei *Galileo* i-ar fi fost necesare aproximativ nouă luni pentru a ajunge la destinație, cu o viteză egală cu trei sferturi din cea fotonică.

O vibrație sonoră, transmisă de arcade și de podea se împrăștie în aer.

— Motoarele ! Intrăm în accelerație !

Dario țîșni înainte, dar sfîrși prin a se izbi cu fruntea de un obstacol. Zzwi interveni imediat.

— Oprește-te !

Dar Dario, după o clipă de ezitare, se aruncă disperat spre capătul coridorului. N-ar mai fi fost în stare să ajungă în timp util în sala de comandă, sau în orice alt loc unde ar fi putut să înfrunte în siguranță faza inițială a impulsului, dar mintea sa întunecată nu voia și nu putea să admită acea constatare simplă.

Zzwi îl urmări, afișînd un oarecare calm : era convins că va reuși să-l oprească pe pămîntean în cîțiva metri. Deemasianul devoră pur și simplu distanța, și îl lovi pe Dario peste picioare, însă fără a se dovedi prea vehement în acțiunea sa. Cînd omul se rostogoli, Zzwi îi căzu în spinare, imobilizîndu-l cu brațele.

— Dă-mi drumul ! Împuțitule, bastard blestemat ! Dă-mi drumul ! Dar Zzwi îl ținea cu putere lipit de toracele său. Lasă-mă ! LASĂ-MĂ !

Se zbătea, dînd din picioare și izbind cu furie în fața deemașianului. Frica îi înzecise forțele.

— Stai cuminte sau te strivesc — îi ordonă Zzwi cu un calm de gheață.

Dario i se abandonă. Zzwi slăbi strînsoarea, eliberîndu-l. Pămînteanul se ghemui la podea, ascunzîndu-și chipul între mîini. Surprins, observă că puternicul tremur al aerului dispăruse. Își sprijini mîinile pe podea, cu frica de a nu percepe o ușoară creștere a vibrațiilor, dar mușchii palmei nu-i dezvăluiră decît zumzetul motoarelor.

— Nu... nu au acționat acceleratoarele sub-lumină. Afișă o grimasă care ar fi trebuit să fie un surîs. Cunosc bine poziția noastră și nu vreau să ni se întîmple nimic rău.

Se ridică în picioare, își aranjă șuvițele de pe frunte, reținîndu-și un suspin de durere, încă zguduit de șoc, apoi se strădui să-și stăpînească tremurul brațelor.

— Încearcă să ne ajute — spuse el revenindu-și puțin. Acum totul este aranjat. Nu trebuie să vă mai temeți de nimic. Hai să ne îndepărtăm de aici.

Își trase nădejdea din propriile cuvinte.

Zzwi îl privea cu o anumită suspiciune.

— Ești prea pripit în concluzii — îl apostrofă deemasianul. Siguranța ta este dictată de spaimă.

Recea înfățișare a waenului frînă avîntul lui Dario.

— Dar de ce continui să te încăpățînezi în modul tău de a acționa ? — îl întrebă, vădit încurcat.

O undă de rătăcire îl parcurse. Frustrarea îl prindea în ghearele ei de fiecare dată cînd Zzwi, cu o logică de fier, era gata să zdrobească orice propunere a sa de colaborare. Simți cum furia i se transformă în lacrimi de durere.

— Scopul nostru este de a ajunge pe Pămînt, — îi spuse Zzwi — și trebuie să ajungem acolo teferi.

Cine ne poate asigura că, odată ajunși în spațiile care ne-au fost destinate, nu vom fi eliminați prin represalii ?

— Nu pot să spun nimic cu precizie. Dar în mod sigur militarii vor începe din nou vînătoarea, și este de neconceput ca voi să rămîneți ascunși aici pentru atîta vreme.

Pămînteanul se luptă în liniște cu sine însuși, oprindu-și cu greutate gîndurile înspăimîntătoare. Dacă Pavel se va încăpățîna să refuze orice tratative în legătură cu răpirea lui, sau ar fi vrut cu orice preț să plătească pentru oamenii morți din patrula sa, pentru Dario n-ar mai fi existat nici o scăpare.

În schimb, dacă waenii l-ar fi lăsat liber, se simțea în măsură să risipească suspiciunile care, după toate probabilitățile, îl chinuiau pe Pavel și pe oamenii de ordine. Dar Zzwi nu ar fi acceptat în ruptul capului o astfel de soluție, mai ales pentru că nu putea să ierte pămîntenilor faptul că au deschis focul împotriva lor, trecînd însă peste comportarea stranie a grupului său în timpul atacului lui Ttlai.

— Un moment, spuse Zzwi. Ai folosit formula cea mai potrivită : oamenii vor începe din nou vînătoarea. Iar această afirmație a ta reflectă pe deplin gîndurile mele : ne-au condamnat înainte de a ne fi judecat.

— M-am exprimat greșit — încercă să remedieze Dario. Voiam să spun că vor intensifica cercetările. Rămînînd însă ascunși, voi admiteți implicit propria voastră vinovăție, lucru care nu este adevărat, — se grăbi el să sublinieze — și veți lăsa spațiu liber celor care au susținut întotdeauna ostilitatea waenilor împotriva pămîntenilor.

— Ostilitatea ?

Dario își mușcă buzele. A lăsat să-i scape din gură mai mult decît se cuvenea.

— Asta înseamnă că voi oamenii ne-ați mințit întotdeauna ! — izbucni Zzwi. În sufletul vostru voi îi considerați pe waeni drept dușmani !

— Unii dintre ei chiar sînt convinși de asta — admise Dario. Dar ei reprezintă un număr infim în raport cu cei care vă sprijină. Dar aici, pe *Galileo*, vă aflați între prieteni.

— Ceea ce ai exprimat prima dată mă neliniștește. Cuvintele tale sînt sincere, dar nu-mi risipesc temerile. Prea multe lucruri se întîmplă spre a le infirma.

Deemasianul era furios, dar, în acel moment, lăsa impresia că încearcă să găsească un punct de contact care să-i înlesnească posibilitatea de a înțelege modul de vedere al lui Dario.

O mînă invizibilă îl prinse cu putere pe pămîntean de glezne și îl ridică spre tavan. Dario dădu din mîini, asemenea unui înotător care este pe punctul de a se scufunda. Respirația i se opri în piept. Se pomeni deodată cu capul în jos fără să apuce să priceapă ce se întîmplă. Îl văzu pe Zzwi, ridicat la aproximativ doi metri de podea, zbătîndu-se în vana tentativă de a-și găsi poziția de echilibru, în timp ce brațele, o imitație grotească a celor umane, se osteneau să lovească puternic în gol.

Gravitația artificială a astronavei fusese anulată. Astronava *Galileo* se transformă într-un fel de piscină imensă, unde oamenii și obiectele pluteau în voie.

Dario vîsli prin aer. Reuși să atingă ușor cu degetele un cîrlig metalic care ieșea din perete, se prinse de el și se sprijini de scheletul navei cu întreg corpul.

Zzwi se încovriga și se întindea întocmai ca un tub de cauciuc animat. Waenul plutea, abandonat lui însuși. Marsupiul său se umflă, apoi se contractă și rămase lipit de abdomen.

Dario nu reușea să înțeleagă ce anume se întîmplase. Lămpile care avertizau întîmplările neprevăzute se stinseră și apoi se aprinseră din nou. Galeria strîmtă unde se aflau căpătă forme neobișnuite.

Mai întîi, pereții părură că se strîng pînă aproape de a se atinge, apoi se îndepărtară, arcuindu-se spre exterior, în timp ce zăbrelele de pe tavan și însăși bolta se subțiară într-atîta încît deveniră aproape transparente. Bulbii incandescenți se lungiră întocmai ca o axă de ceară, iar podeaua părea că se ondulează căpătînd forme de cocoașe și de diferite scobituri, întocmai ca una dintre acele barăci cu ecrane fototorsionante care erau la modă în parcurile pentru distracții de pe Pămînt.

Dario percepu o forță foarte puternică întinzînd toți atomii din corpul său în mii de direcții diferite, dar nu încercă nici o senzație de durere. O extremă ușurință puse stăpînire pe el.

La toate nivelele astronavei fenomenul se repetă. Echipajul, surprins și înspăimîntat, asista și participa deopotrivă la halucinantele efecte plastice, ca și cum ar fi fost împrăștiat, în întunericul astronavei, un puternic psihomedicament.

Afară, în spațiul cosmic, Eidos își urma lungul său drum prin necunoscut.

Continuumul cosmic era replăsmuit ca un canal semicilindric înăuntrul căruia masa imensei nave care îl produsese se avînta cu o viteză înspăimîntătoare. Moleculele hoinare în zona din spatele enormului corp ovoidal se fragmentară și săriră în părți aidoma apei din bălți lovită de un mai.

În spatele obiectului, astronava *Galileo* părea o stea de mărimea a șasea. Astronava terestră părea suspendată de un pendul. Se apropia și se îndepărta de Eidos, desenînd un arc scurt, atrasă și respinsă de vîltori magnetice instabile și — în același timp — oscila la dreapta și la stînga, cu o mișcare sinuoasă, cuibărită în invizibila prăbușire trasată în cosmos de nava străină.

Ajungînd la apogeul fiecărei oscilații, *Galileo* se oprea în echilibru, pradă unor forțe opuse, înainte de a repeta traiectoria izocronă.

Amploarea arcului de scris longitudinal se diminuă încet-încet, iar astronava se stabiliză într-un punct precis, la trei sute de mii de kilometri de Eidos.

*

În interiorul lui *Galileo*, hebunescul joc metafizic începu să slăbească în intensitate.

Zdruncinat de fantasticele dimensiuni percepute, Dario se grăbi să revină la realitate. Coridorul deveni din nou imobil, luminile fixe, picioarele lui Dario, rămase nevătămate, se aflau la locul lor. Gravitația artificială se consolidă. Zzwi se prăbuși la pămînt cu un trosnet cumplit.

Dario simți cum punctul său de sprijin îi scapă din mîini. Mai strînse încă o dată metalul în mîini într-o ultimă încercare de a frîna căderea, dar cîrligul, prea mic, îi alunecă. Pămînteanul se izbi de podea cu picioarele unite, îndoindu-și genunchii pentru a diminua impactul. Se legănă. Picioarele amorțite îl făcură să-și piardă echilibrul. Căzu pe spate lovindu-se cu spinarea de podea.

Zzwi se mișcă foarte greoi.

— Sînt rănit — gîfîi el. În marsupiu. Diapazonul molecular... S-a sfărîmat. Ajută-mă.

Un gînd fulgerător îi dezvălui lui Dario că acela era momentul prielnic pentru a încerca să fugă, acum cînd waenii erau neatenți și departe. Ceva însă, venind din interiorul său, îl împiedică : nu putea să abandoneze un vechi prieten, chiar dacă acesta se dovedise a fi gardianul său.

Încă foarte încurcat după extraordinara experiență trăită, Dario își izgoni din minte nebunești imagini care îi defilau prin cap, și se apropie de Zzwi.

— Diapazonul ? Eram convins că nu-l ai cu tine — se miră el.

Diapazonul molecular, sau permutatorul atomic cum îl numeau alții, era o rocă paralelipipedică de origine endogenă, de dimensiunea unui pepene modest, formată din material friabil dispus în lamele cristaline. Corpul acesta stratificat era folosit de către waeni în calitate de amplificator al undelor psihice, care, stimulat prin puterea de voință a operatorului, permitea să se modifice structura atomică a materiei.

Cea mai mare parte a indigenilor poseda un astfel de dispozitiv de care aproape niciodată proprietarul nu se despărțea. Era folosit drept instrument de lucru, unealtă pentru sculptat și, nu în ultimul rînd, ca joc și distracție pentru petrecerea timpului liber, în această privință waenii fiind de-a dreptul maniaci.

— A fost o greșeală să-l iau cu mine — se bîlbîi Zzwi.

Își contractă pîntecul și dădu afară două bucăți groase de mineral pline de sînge. Le prinse bine cu pseudodegetele sale și le aruncă într-o parte. Înfipse extremitatea fibrilelor în marsupiu, dar imediat după aceea le retrase.

— Nu reușesc. Fragmentele îmi taie carnea. Te rog să mă eliberezi de această tortură.

Dario se puse în genunchi lîngă creatură. Citi pe chipul lui Zzwi o acută suferință, în timp ce micul grup de waeni, în aparență nevătămați, îl înconjura pe bătrînul deemasian.

— Întoarce-te pe spate, să văd ce pot face.

Ajutat de ai săi, și cu o oarecare dificultate, Zzwi se întoarse.

— Acum încearcă să nu te miști, dacă crezi că vei reuși — spuse pămînteanul.

Își introduse mîinile pînă la coate, cu gesturi delicate, pînă în interiorul pîntecului lui Zzwi. Dario își înghiți saliva, cuprins de greață. Simți cum sîngele vîscos al străinului îi înfășoară degetele. Pipăi îndelung prin interiorul pungii adipoase. Unele dintre fragmente, dure și colțuroase, erau adînc înfipte. Se osteni îndelung pentru a le scoate, mai ales pentru că se temea să nu provoace și alte daune lui

Zzwi, iar cînd le avu în mîini observă pentru o clipă plăcile desfăcute în dezordine, înainte de a le arunca departe.

— Cred că am reușit să extrag schijele cele mai groase — spuse el în sfîrșit.

Zzwi nu-i răspunse. Gura întredeschisă lăsa să se zărească dublul șir de dinți ascuțiți.

— Mă poți auzi ? — spuse Dario.

Vocea deemasianului se făcu auzită foarte slab și nesigură :

— Te ascult. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, dar este inutil. Îmi mai rămîne puțin timp de trăit.

Dario încercă un sentiment de milă față de bătrînul waen. Respectul și stima pe care le avea pentru Zzwi, consolidate în lunga perioadă de conviețuire pe planeta Deemas, se prefăcu într-o profundă consternare.

— Nu reușești să oprești hemoragia ?

— Am cîteva artere vătămate.

— Mă duc după ajutor — se hotărî Dario.

Se ridică în picioare. Sîngele deemasianului îi picura printre degete, pătîndu-i pantalonii.

— Nu !

— Nu mă poți opri — îndrăzni să-i spună pămînteanul. De data aceasta eu sînt cel care conduce jocul.

— Îi pierzi din vedere pe colegii mei.

Vocea lui Zzwi era o răgușită undă herțiană rătăcind prin aer.

— Ești încăpățînat. Și insiști în încăpățînarea ta pînă în ultima clipă.

După o veșnicie, Zzwi consimți :

— Bine. Hhri te va însoți. Simt însă că nu ne vom mai revedea niciodată.

Dario clătină din cap. Nu încerca nici un resentiment față de Zzwi, în afara unei mari tristeți.

Hhri, un waen cu trupul ascuțit, veni foarte aproape de el. Scurtele mustăcioare roșii ale creaturii scoteau în relief faptul că este încă foarte tînăr. Nu putea să aibă mai mult de vreo patruzeci de ani deemasieni.

Pămînteanul îi sări în spinare și se prinse cu putere de excrescențele cărnoase.

— Să nu mai pierdem timpul — spuse el. Poate că există o posibilitate de a-l salva pe bătrînul Zzwi. Să mergem.

*

Vîrtejul gravitațional amesteca materia interstelară în urma lui Eidos. Prinsă de ciclon, astrona *Galileo* a fost constrînsă să urmeze obiectul, înaintînd cu aceeași viteză, de-a lungul abisului presărat cu vii lumini îndepărtate.

VIII

Pe Terra, la Centrul de Cercetări Spațiale, doctorul Hakel îl observa pe waen dincolo de peretele de cristal blindat, rătăcind fără scop de la un cap la altul al încăperii. Creatura străină se mișca prin salturi făcute la întîmplare și neașteptate, mergea pînă într-una din marginile camerei, se întorcea spre marginea opusă, fără însă a traversa prin centru. Parcurgea perimetrul într-o vie excitație, ca și cum ar fi încercat o cale de ieșire. Continuă așa o bună bucată de vreme. Sărea, se rotea în jurul lui însuși, se apropia de peretele de cristal, care îl separa de camera de unde Hakel îl studia în liniște, apoi se întorcea cu o bruscă mișcare a cozii.

La sfîrșitul acestor evoluții se cuibări într-un unghi al cuștii. Puternicul său corp fu străbătut de o serie de ondulații, coada izbi solul de două ori, într-o rapidă succesiune.

Cu mîinile încrucișate la spate, Hakel schiță o grimasă de triumf.

— Ai înțeles cine este stăpînul — murmură el. De data aceasta nu vei mai primi obișnuita doză de anestezic. Vreau ca voința ta să fie înfrîntă.

Lîngă Hakel, grupul format din cinci asistenți, postați chiar în fața geamului, punea în evidență reacțiile corporale ale străinului prin intermediul unor sofisticate dispozitive electronice.

Expresia nemiloasă a lui Hakel reflecta gîndurile care îi bîntuiau prin creier.

— Putem să începem — spuse el. Obligați creatură să se deplaseze în centrul custii.

Un tehnician puse în funcțiune o serie de comenzi și introduse o fișă în minicomputer. În interiorul închisorii, două brațe telescopice, filiforme, țîșniră din pereți de-a lungul geamului. Stimulatoarele fluctuară, aidoma unor cîrcei zguduiți de vînt, și își îndreptară terminațiile ascuțite spre waen. Creatura însă nu se mișcă. Privirea sa părea fixă, fără viață, dar în realitate studia cu o înțelegere crescîndă vicleana manevră a aparatelor manevrate de către oameni.

Waenul lăsă stimulatoarele să se apropie. Cînd erau pe punctul de a-l atinge, făcu un salt înainte. Se duelă cu ajutorul cozii și al brațelor. Stimulatoarele se feriră cu abilitate de loviturile de sus în jos și de cele din părți, revenind cît se poate de repede în zona de atac.

Hakel, care asista satisfăcut, își aruncă spre creatură străină privirea de un cenușiu de oțel. Era încercat de o crudă emoție văzînd cum waenul se descurcă și reușește să scape de vîrfurile stimulatoarelor care, dacă l-ar fi atins, l-ar fi conectat la o tensiune electrică de voltaj mediu.

— Hai sus, frumosule — bolborosea Hakel. Trebuie să vii în mijlocul custii.

Brațele filiforme țînteau creatura din două unghiuri diferite. La orice încercare a stimulatoarelor waenul era capabil să găsească o cale de scăpare. Un om n-ar fi avut niciodată posibilitatea să controleze simultan amîndouă terminațiile. În schimb, un waen era în stare să o facă ; poseda mai multe organe vizuale, iar acestea îi permiteau să beneficieze de un unghi optic mai mare.

După zece minute de asalturi continue urmate de alte eschivări prompte,Hakel își pierdu răbdarea. Duelul nu se termina repede și după dorința lui, așa cum programase.

— În concluzie, — șuieră întors spre un tehnician — nu sînteți capabili să aduceți acest animal fără nici o putere în mijlocul custii ?

— Dar, doctore, — încercă să se scuze acesta — programul introdus în computer nu prevede o viteză de reacție atît de mare din partea subiectului.

— Dă-te la o parte ! — răcni Hakel. O să-ți arăt eu cum se utilizează stimulatoarele. Nici nu ai nevoie de computer, este suficientă comanda manuală.

Hakel se așeză în locul asistentului, deconectă programul, luă în mîini cele două manete de pe marginea măsuței și își sprijini picioarele pe pedala care ieșea prin podea.

Computerul țăcăni ștergînd din memorie informațiile precedente. În fața lui Hakel se afla o claviatură cu senzori, în cazul în care ar fi dorit să încredințeze computerului executarea operațiilor.

O stare de intensă excitație invadă mintea lui Hakel. În acest moment era numai el singur împotriva waenului. Împinse manetele stimulatoarelor la maxim și începu nemiloasa vînătoare.

Waenul își dădu imediat seama de schimbare. Stimulatoarele deveniră mult mai precise în atacurile pe care efectuau, încercările de a-l atinge deveniră mult mai furioase, mai eficiente, și nu se mai limitară la a-l împinge într-o direcție determinată.

Hakel era lac de sudoare. Fruntea sa era presărată de picături reci. Părea că om și mecanisme, deopotrivă, deveniseră o singură ființă : *simțea* că toate comenzile de serviciu se integrau în propriul său corp, deveneau extensii ale propriilor brațe, ale propriilor picioare și ale propriei minți.

Unul dintre stimulatoare reuși pînă la urmă să-l atingă pe waen. Fu eliberată imediat o descărcare electrică. Corpul străinului se zvîrcoli, iar Hakel rînji batjocoritor.

La subsolul Centrului Spațial, închiși între patru pereți robuști, trei waeni sufereau în tăcere, încercînd ei înșiși torturile pe care le îndura semenul lor. Păreau de-a dreptul înnebuniți. Cozile lor biciuiră aerul, iar corpurile lor fură zguduite de o mînie neputincioasă, izbindu-se de pereți.

Hakel îl provoca pe waenul din cușcă constrîngîndu-l la permanente și neașteptate salturi. Creatura nu mai era în stare să continuie lupta. Renunță, istovit, căzînd cu spatele sprijinit de peretele de cristal.

Biologul deveni deosebit de crud. Waenul nu mai reacționa, și la fiecare descărcare electrică trupul său se limita să se scuture cu greutate.

Hakel spori potențialul electric al stimulatoarelor.

— Înaintează, blestematule ! — îi șuieră printre dinți. Te afli în puterea mea, de acum încolo. Trebuie să te deplasezi spre centrul cuștii. Te așteaptă acolo o surpriză.

Silabisea cuvintele, și la fiecare silabă introducea mai adînc stimulatoarele în carnea waenului.

Creatura rezistă îndelung, apoi, resemnată, alunecă încet îndreptîndu-se spre centrul camerei.

În acel moment Hakel scoase un strigăt de bucurie. Se adresă apoi asistenților :

— Putem să începem acum cea de-a doua fază a operațiunii.

Nenumărate inele de fibre oțelite țîșniră din podea și îl făcură prizonier pe waen. Stimulatoarele se retraseră, dispărînd, ca și cum n-ar fi fost niciodată, în pereți. Creatura nici nu mai încercă să se elibereze, oricum ar fi fost inutil. Chingile îi împiedicau orice fel de mișcare.

Hakel lăsă comenzile și se ridică în picioare. Apoi aruncă o privire piezișă, clocotind de dispreț față de waen.

La numai cîțiva centimetri de acesta, o secțiune dreptunghiulară a podelei dispăru. În locul său își făcu apariția un cub de plastic cu latura de un metru. Pe cub se puteau vedea un bloc mai mic de oțel pur și un corp solid de formă neregulată, înalt de vreo douăzeci de centimetri, compus din lamele irizate care se desprindeau din corpul central în nenumărate ramificații ascuțite : nu era altceva decît un diapazon molecular.

— Introduceți tensiune electrică în pereții cuștii. Cum reacționează waenul ?

Nu obținu nici un răspuns. Hakel se înfurie :

— Am solicitat starea clinică a creaturii ! Dar unde naiba s-a ascuns atașatul însărcinat cu astfel de probleme ?

— Ronchi a ieșit pentru cîteva clipe, domnule — răspunse un tehnician. Nu se simțea bine.

Biologul, drept răspuns, mormăi ceva de neînțeles.

Pereții de sticlă ai cuștii zumzăiră, străbătuți de un flux electric.

— Am făcut asta pentru a evita neplăcutele inconveniente care ar putea surveni în cazul în care waenul ar încerca să schimbe, cu ajutorul diapazonului molecular, consistența atomică a pereților — sublinie Hakel.

Sensibilii pedunculi de cristal se revărsară într-o adevărată ploaie dinspre tavanul cuștii și se lipiră cum putură mai bine de trupul waenului.

— Receptoarele neurofiziologice sînt pregătite — anunță unul din membrii asistenței.

— Foarte bine. Injectați psihoinductorul.

Din cub ieși un braț telescopic în al cărui vîrf strălucea amenințătoare o intrasondă metalică. În fața noii amenințări, waenul avu o tresărire; se strădui să se retragă pentru a evita ultima tortură, refugiindu-se în fundul cuștii. Dar intrasonda continuă să se prelungească spre craniul său și, în cele din urmă, îl ajunse: vîrful metalic pătrunse implacabil în fruntea creaturii. Zguduit de spasm, waenul se agită și închise ochii.

Hakel se așeză aproape de tehnician și studie pe ecranul neuroscopului cum o serie de linii sinusoidale descriau diferite salturi și neașteptate căderi de fază.

— Medicamentul TX 21 este pe calè de a-și face efectul — spuse unul dintre asistenți. Preparatul cu proprietăți psihicoinductoare a trecut dincolo de primul strat cortical conștient al subiectului.

Hakel îl privea cu suspiciune pe waen. Creatura își menținea ochii închiși. Intrasonda îi ieșea direct din frunte întocmai ca un corn încovoiat.

Un conglomerat ciudat de linii în dezordine, mișcîndu-se la întîmplare, apăru pe ecranul neuroscopului.

Asistentul atașat ca specialist în aparatura de control cerebral se strădui să regleze unul dintre butoane. Ghemotocul de unde se sfărîmă însă, desfăcîndu-se în trei fascicule orizontale. Diagrama superioară indica o constantă pierdere a capacității de voință, cea din poziție mediană indica-o inhibiție indusă, iar cea inferioară indica diverse faze ale reacției inconștiente care era cauzată de acțiunea la nivel sub-sinapsic a medicamentului.

— Facultățile de a reacționa la solicitările inconștiente sînt anulate — pronunță rar și apăsat unul dintre tehnicieni. Subiectul se află în acest moment într-o stare de comă artificială semiprofundă.

Hakel suspină.

— Punem în funcțiune traducătorul simultan endocranian — ordonă el. Acum sîntem în măsură să începem cu adevărat experimentul.

Osciloscopul vascular își accelerà impulsurile. Cele două inimi ale creaturii străine, plasate pe laturile toracelui, intrară într-un proces de fibrilație.

— Reacția subiectului este anormală. Baza inconștientă rezistă la acțiunea psihoinductorului.

Hakel fu copleșit de surpriză.

— Imposibil! — spuse el — starea de transă nu poate să fie transformată în altceva sau măcar modificată fără ajutorul unei substanțe chimice catalizatoare externe.

— Colapsul tocmai se produce. Nu se observă nici o reacție la psihoinductor.

Hakel îi aruncă waenului o privire piezișă. Creatura avea gura deschisă, iar pe mustăcioarele ei

se lipise un lichid lăptos. Brațele îi căzuseră fără vlagă de-a lungul toracelui, în timp ce fibrilele se adunaseră din nou într-un singur ghem.

— Este pe punctul de a-și da duhul — șopti cu voce moale și nesigură un tehnician.

Privirea biologului căzu ca un fulger asupra asistentului. Nu suporta ca nimeni altcineva să sublinieze evidența faptelor înainte să o facă el. În cazul în care creatura străină ar fi murit, el ar fi pierdut un prețios subiect pentru experimentele sale. Ar fi avut nevoie de o groază de vreme pentru a pregăti pe un altul, iar tabloul cu rezultate ar fi fost nevoit să mai aștepte cine știe cît. Iar cineva, undeva foarte sus, ținea neapărat să aibă rezultate concrete pe care să lucreze.

— Aduceți-mi imediat catalizatorul chimic! — spuse biologul. Acesta va pune din nou în mișcare acțiunea pe care ar trebui s-o exercite psihoinductorul.

— N-a mai fost niciodată verificat un caz asemănător — sublinie unul dintre tehnicieni. Waenul însuși vrea să moară. Mă gîndesc că preparatul medicamentos TX 21 i-a putut leza cîteva părți vitale. Poate că străinul s-a mișcat cînd acul a pătruns în corpul calos, în interiorul craniului.

— Dacă a atins cumva unul dintre cei trei lobi cerebrali, — comentă un alt tehnician — nu vom putea să ducem mai departe experimentul.

— Este foarte probabil ca stimulatoarele să fi atins un organ pe care nu-l cunoaștem prea bine — spuse primul tehnician. De exemplu, cele două glande care se află la baza cozii.

Fața lui Hakel deveni pămîntie :

— Dar ce încercați să insinuați ?

Unul dintre tehnicieni ridică din umeri cu un aer de nevinovăție :

— Era numai o ipoteză — răspunse el cu voce scăzută. N-am luat în discuție posibilele responsabilități.

Biologul înghiți în sec, reținîndu-și cu greutate o răbufnire de furie, apoi văzu cum intrasonda ieșea din fruntea creaturii. Pe ecranul neuroscopului se putea vedea doar o serie de linii care erau, fără nici o excepție, plate.

— Activitate cerebrală negativă. Subiectul a decedat.

La subsolul clădirii, înăbușindu-și un strigăt de durere, cei trei waeni încremeniră.

*

Nora Aldovrandi conducea cu un aer de liniște solemnă magnetomobilul. După ce o luă pe strada care ducea în afara orașului, programă destinația și lăsă totul în seama pilotului automat. Se simțea pur și simplu sleită de puteri. Își alese o poziție cît mai comodă pe scaun, lăsîndu-și privirea să rătăcească nestingherită prin mica fereastră a vehiculului.

Pe cele două laturi ale drumului din afara orașului, despicînd un cer de culoarea viorelelor, se ridicau niște construcții cilindrice din plastociment. Ample spații verzi, îngrijite cu multă pricepere și presărate cu arbori de joasă înălțime, se intercalau cu edificiile semețe care înfruntau cerul și proiectau în afară zeci de platforme circulare.

Magnetomobilul trecu pe sub un fel de stradă înclinată care era folosită pentru transportul mărfu-

rilor. Drumul acesta aerian fusese construit pe baza principiului planului înclinat : doi piloni susțineau o mașinărie pe șine cu pernă atomică ce descreștea încontinuu pînă cînd ajungea la limita de jos a coborîrii, la vreo sută de kilometri distanță față de punctul inițial. Construcția unor astfel de drumuri suspendate permitea prin ea însăși economisirea multor forțe motrice ; drumurile aeriene, totuși, nu puteau să servească și transportului de pasageri, din cauza efectelor excesive ale accelerației gravitaționale.

Un gînd trecu iute ca o săgeată prin mintea Norei : nu-și mai amintea ce localitate anume solicitase ordinatorului de trafic. Examină cu atenție panoul de pe tabloul de bord și citi : CENTRUL DE CERCETĂRI SPAȚIALE — Coordonate 2 A X C — 24 B T E.

„Cred că am făcut asta din obișnuință", își explică ea. Era pe punctul de a anula destinația, pentru că se afla tocmai în ziua ei de odihnă, cînd un vag presentiment o făcu să se oprească la jumătatea gestului. Gîndurile sale se îndreptară spre cei cîțiva waeni oaspeți ai Centrului.

Nu reușea să se lămurească prea bine în legătură cu gîndurile neliniștitoare care o tot chinuiau, dar se simțea plină de o stranie certitudine că la Centrul de Cercetări Spațiale nu se putea să nu se petreacă ceva grav.

IX

Dario se opri în fața intrării de serviciu. Apăsă pe butonul dispozitivului de deschidere, și poarta se dădu la o parte. Un fascicul de lumină îl învălui. Coridorul era gol. Hhri, tînărul waen, nu l-a mai urmat și acolo.

Intrarea era asemănătoare cu o pîlnie răsturnată. Dario se strecură prin deschizătură. Presupunea că se află la al zecelea sau la al nouălea nivel, dar nu-și dădea seama în care punct anume al astronavei. Lungul drum parcurs în spațiul gol dintre pereții exteriori îl dezorientase.

Ieși din ascunzătoare și se pomeni într-o încăpere spațioasă în formă de pătrat. De tavanul argintiu erau suspendate discuri luminoase dispuse după principiul tablei de șah. La dreapta, pe perete, ieșea în evidență o proiecție planimetrică a astronavei *Galileo*. Anumite indicatoare erau plasate la toate nivelele.

Dario se opri asupra unei serii de claviaturi aliniate sub dreptunghiul de prospectare. Graficul începu să se rotească, iar schema se schimbă, com-

punîndu-se într-un nou desen. Un „blip“ luminos indică poziția exactă a zonei unde se afla. Suprapus imaginii apărea scris cu intermitență : NIVELUL 9.

Acum, după ce se lămuri în legătură cu poziția în care se afla, porni în căutarea infirmeriei. Pe tabloul electronic apărură mai multe semnale care se încîlciră și se descurcară singure compunînd un alt profil perimetral cu totul diferit. „Blipul“ apăru din nou, clipi și trasă o scurtă traiectorie în direcție orizontală : diferite spații de locuit, apoi se opri în interiorul unei încăperi. Indicația era următoarea : CENTRUL MEDICAL ȘI BLOCUL OPERATOR — LOCALUL 13 — NIVELUL 9.

Stinse aparatul. Se îndreptă spre un ascensor pneumatic și urcă în el. Trei nivele mai sus nu era nici țipenie de om. Un electromobil era staționat acolo, în spatele peretelui, mai departe de ghizii electrici care brăzdau podeaua.

Dario urmă semnul de săgeată desenat cu galben pe sol. După o curbă în formă de cot, zebra colorată se termina cu o săgeată indicînd : GATA PENTRU AJUTOR. Fotocelula acționă închizătoarea metalică. Intră.

Un bărbat și o femeie tînără, îmbrăcați în halate albe, aplecați asupra unei mescioare, se întoarseră spre el. Pe pieptul bărbatului, pe partea unde se află inima, se putea vedea, bine scos în relief, însemnul chirurgilor.

— Sînt Dario Bàstia. Pot să folosesc intervizorul dumneavoastră ?

Medicul holbă ochii.

— N-ați fost cumva comunicat pe lista morților ?

— Sînt viu și nevătămat.

— Mi se pare că nu sînteți nici măcar rănit — adăugă medicul.

Dario își atinse ușor cu degetele umflătura de pe frunte.

— Sînt puțin lovit.

— Să vedem.

— Mai tîrziu. Îmi permiteți ?

Se apropie de nișa unde era implantat aparatul de comunicare internă, apoi formă numărul de la sala de comandă.

— Pavel — răspunse o voce în microfon.

Ecranul se ilumină și Dario avu posibilitatea să zărească pe el chipul tensionat al comandantului.

— Bastia ! — exclamă Pavel. Ce s-a întîmplat ? Eu mă gîndeam...

— Este o întîmplare care mi-ar lua prea mult timp s-o povestesc, damnule comandant.

— De unde comunicați ?

— Mă găsesc la nivelul 6, în infirmerie.

— Sînteți rănit ?

— Nu. Waenii se află în spațiul gol dintre pereții exteriori ai astronavei, undeva sub ultimul nivel. Unul dintre ei se află într-o situație gravă.

— Sper că nu v-au făcut nimic rău.

— Absolut nimic. Dimpotrivă, colaborarea lor mi-a fost de un real folos. Vă voi ține la curent despre tot ce se întîmplă, în măsura în care va fi posibil. Acum vă rog să permiteți să fie transportat aici, în blocul operator, waenul rănit.

— Dar...

— Waenii nu se vor opune — anticipă Dario. Ne-am pus deja de acord.

— *Haraşo !* — spuse Pavel. Vă aștept mai tîrziu în cabina mea.

Și întrerupse contactul.

— Bastia, formez imediat o echipă operativă — se oferi medicul. Între timp dumneavoastră veți rămîne aici. Domnișoara Astrid Olaffson vă va arăta unde se găsește distribuitorul automat de alimente.

Dario clătină din cap.

— Nu, trebuie să ne grăbim, este mai bine să vă însoțesc.

Medicul îi făcu semn să aștepte și ieși din cameră.

Astrid Olaffson deschise un dulăpior și luă un flacon de culoare închisă.

— Luați asta pentru rana dumneavoastră.

— S-o lăsăm baltă — spuse Dario.

Infirmiera însă nu-l ascultă. Se plasă în fața lui și începu să-i badijoneze fruntea cu tinctură.

— Este o substanță regenerantă — îi explică tînăra femeie. Peste numai cîteva minute umflătura va fi absorbită.

Astrid Olaffson, mai scundă decît Dario cu cel puțin o palmă, se ridică în vîrful picioarelor pentru a efectua în continuare tratamentul. Dario îi întîlni privirea și îi surîse. Chipul domnișoarei Astrid era delicat ; buzele sale de culoarea sîngelui înfloreau deasupra bărbiei mici și ascuțite.

— Înainte de a ajunge aici am fost martorul unui fenomen straniu — îi povesti Dario. Gravitația artificială a dispărut pe neașteptate.

— Și noi am încercat aceeași senzație — spuse tînăra femeie întrerupînd pentru o clipă operația. Totul a început să zboare prin aer, împreună cu noi. Apoi a intervenit un fel de deformare, ca și cum podeaua, pereții, mobilierul și chiar și persoanele ar fi fost făcute din cauciuc.

Dario consimți.

— Atunci, înseamnă că a fost vorba de un fenomen general. Dar nu pot înțelege care ar putea fi cauza care l-a provocat.

— Am primit un buletin. Astronava *Galileo* s-a aflat într-un con magnetic oscilant, cred că așa se numește — spuse domnișoara Astrid, rotind pensula pe care o ținea între degete. Acum situația s-a stabilizat.

Chipul său fu iluminat de o sclipire de simpatie. Ochii verzi, oarecum orientali, se încruntară dezvăluind mici și nesemnificative riduri pe margini.

— Doriți o cafea ?

Medicul apăru din nou, urmat de încă patru colegi. În fața grupului de sanitari alerga un cărucior teleghidat, ticsit cu tot felul de instrumente medicale, tuburi flexibile, antene și recipiente cilindrice.

— Echipamentul pentru intervenții urgente — îi explică domnișoara Astrid.

Un alt vehicul venea în urma grupului. Dario recunoscu imediat despre ce este vorba : era un dispozitiv hidraulic de ridicare în cîmp static.

— Sînt Fairfax — spuse primul medic. Strînse mîna lui Dario, o strîngere puternică și hotărîtă. Vreți să mergem ?

Dario refăcu traseul în sens invers, pînă ce ajunseră în interiorul colectorului principal care se desfășura jur-împrejurul perimetrului astronavei. O luă spre stînga, printr-o trecere foarte îngustă, și coborî la ultimul nivel.

Zzwi era înconjurat de ceilalți semeni ai săi. Deemasienii îi zăriră pe noii veniți și le ieșiră în întîmpinare.

Dario îngenunche și puse în funcțiune traducătorul.

— Zzwi, am adus niște prieteni.

Waenul întredeschise ochii. Privirea sa era stins resemnată.

Fairfax îl îndepărtă pe Dario cu gesturi hotărît

— Lasă-ne pe noi — spuse.

Cu precizie profesională medicii analizară stare generală a pacientului. Elevatorul fu introdus delicatețe sub corpul waenului. Apoi bătrînul deem sian a fost ridicat la o distanță de aproximativ șa zeci de centimetri de sol.

Fairfax luă în mîini o seringă și o umplu cu u lichid de culoare albăstruie. Waenii se neliniștir

— Nu vă temeți — le spuse Dario. Nu fac alt ceva decît să-l îngrijească.

Cuvintele sale lăsară impresia că n-au prea fost înțelese de waeni.

— Va trebui să-l operăm — îl anunță Fairfax. În aceste condiții pacientul este intransportabil. Spune-le waenilor să se îndepărteze.

Dario le explică situația, iar waenii se retraseră, mai de voie, mai de nevoie.

— Sper că știți foarte bine anatomia creaturilor străine — îi spuse Dario lui Fairfax.

Fără a-i răspunde, medicul începu să facă intervenția.

Un asistent se apropie de Dario.

— Doctorul Fairfax este un specialist — îi explică acesta. Pentru a putea să ne exercităm meseria pe planeta Deemas, noi, medicii de legătură, trebuie să trecem examene foarte dure despre morfologia și metabolismul deemasienilor. Nu vă faceți griji.

— Dar, oare, doctorul Fairfax a mai efectuat și alte operații de acest fel?

— Veți vedea, totul va fi bine, oricum.

O oră mai tîrziu operația era terminată.

— Cred că va reuși să depășească șocul — spuse doctorul Fairfax. Pe deasupra, mă încred și în capacitatea pe care o au waenii de a-și regenera propriile țesuturi vătămate. Îl vom instala pe prietenul tău în infirmerie.

Locul unde a fost pus Zzwi pe dispozitivul de ridicare a fost amenajat cu groase fîșii de pînză plastificată. Dario, medicul șef și waenii îl urmară în șir indian

Călătoria de întoarcere a fost lentă, cu numeroase popasuri pentru a controla starea în care se afla Zzwi. Deemasianul reacționa destul de bine.

Grupul ajunse în infirmerie după treizeci de minute.

Imediat ce îi văzu, domnișoara Astrid avu o presimțire ciudată, dar și-o înăbuși repede. În ciuda aparentului său autocontrol, tînăra infirmieră suspecta plină de teamă corpurile masive ale waenilor care se mișcau cu mare grație.

Dario se întoarse spre domnișoară.

— Cred că de data aceasta voi accepta propunerea dumneavoastră de a-mi oferi o cafea — spuse cu un surîs timid.

Una dintre camerele de emergență era deja pregătită pentru a-l primi pe Zzwi. Aparaturi complicate urmăreau evoluția stării post-operatorii, iar doi dintre medici erau în permanență gata de a interveni în caz de nevoie.

Doctorul Fairfax se apropie de Dario.

— Aceasta este creatura care a omorît patru oameni din serviciul de siguranță al navei?

— Nu. Vă rog să mă scuzați. Trebuie să plec.

Domnișoara Astrid îl opri și îi oferi un pahărel din plastic.

— Cafeaua dumneavoastră.

Și o sclipire de un verde albăstrui pîlpîi pe chipul său.

— Mulțumesc, Astrid — surîse el încurcat.

Îi înapoie paharul gol și ieși din încăpere străduindu-se să evite privirea simpatică a infirmierei.

Se îndreptă spre primul nivel. Urmă obișnuitele indicații trasate pe pereți, chiar dacă, de fapt, în acel nivel al astronavei *Galileo* nu-i era necesar acest lucru. Se opri în fața camerei lui Pavel. Doi oameni înarmați străjuiau intrarea.

— Sînt așteptat de către comandant — spuse Dario. Eu sînt Bastia.

— Legitimația, vă rog — răspunse unul dintre cei doi întinzînd mîna.

Dario îi înmînă documentul. Soldatul confruntă pe sub sprîncene fotografia cu chipul lui Dario, apoi îi înapoie dreptunghiul de material plastic.

— În regulă, puteți trece.

Dario intră. O mică incintă căptușită cu vinilin îi apăru înainte. Împinse o ușă și se pomeni într-o încăpere de trei pe patru metri.

Îl găsi pe Pavel tolănit pe divan, sprijinindu-și fruntea cu mîinile.

— Domnule comandant — îl solicită Dario cu voce scăzută.

Pavel se trezi, împinse picioarele dincolo de marginile patului improvizat, și căscă.

— În sfîrșit, Bastia — spuse el. După cum vezi, de abia ațipisem.

— Waenii sînt în infirmerie, lîngă șeful lor — îl puse la curent Dario. Nu trebuie să ne temem de deemasieni. Numai că...

Lăsă fraza neterminată.

— Nu înțeleg — spuse Pavel. Dar nu mai sta în picioare. Ia loc.

Îi oferi un scaun.

— Depinde de ce veți înțelege să faceți dumneavoastră, domnule — spuse Dario așezîndu-se și îndoindu-și picioarele. Waenii se tem de o răzbunare din partea noastră pentru moartea celor patru oameni din serviciul de ordine.

Și în puține cuvinte, îl informă pe Pavel despre cum s-au desfășurat în realitate evenimentele.

— Văd că te neliniștește viitorul deemasienilor — constată Pavel.

— Da, domnule. Am conviețuit cu waenii mai multă vreme, și cred că am reușit să le cuceresc cît de cît încrederea. Îl cunosc pe Zzwi de doi ani-standard și el a fost acela care m-a condus din trib în trib pe planeta lor.

Pavel se ridică în picioare și, cu ușoare și scurte bătăi din mînă, își netezi pantalonii șifonați.

— Îi voi explica maiorului Collins cum anume s-au petrecut lucrurile. Este un om dur, mai ales cînd este vorba despre oamenii lui, și în mod sigur dorește ca waenii să plătească pentru faptele lor. Dar, de data aceasta, cred că se va arăta rezonabil. Îl voi pune imediat la curent despre noua situație creată, pentru a se evita orice neînțelegere în infirmerie. Să mergem în sala de comandă.

— Deocamdată, dacă nu vă supărați, aș dori să mă aranjez puțin și să mănînc ceva.

— *Da,* ai dreptate, *tovarișci.* Vă rog să mă scuzați că nu m-am gîndit la asta. Ah, uitasem — adăugă Pavel. Se poate circula liber prin astronavă. Am ridicat restricțiile.

X

Sala era plină pînă la refuz. Mulți dintre cei convocați n-au mai găsit locuri pe scaune și stăteau în picioare, înghesuindu-se unii în alții, cu spatele la perete sau îngrămădiți în cele două locuri de trecere care parcurgeau încăperea pe laturi. O mulțime eterogenă formată din coloniști și tehnicieni se îmbulzea la intrare încercînd să pună stăpînire pe puținul spațiu care mai rămăsese încă disponibil.

Era foarte cald, o zăpușeală insuportabilă plutea prin aer, chiar dacă instalația de aer condiționat funcționa la maxim ; din cauza asta așteptarea era și mai exasperantă.

Montague se așezase în primul rînd, chiar în fața mesei unde membrii Consiliului se adunaseră în ședința plenară. Vorbăria asurzitoare a mulțimii nu dădea semne că s-ar potoli, dimpotrivă părea că sporește în intensitate așa de mult încît dădea impresia că va ajunge la o tonalitate isterică.

Montague se întoarse, în speranța că doar-doar va zări printre chipurile vădit îngrijorate și pe acela al lui Ykebe. Însă nu avu noroc.

Se simțea oprimat de mulțimea înghesuită în sală. Era o senzație pe care n-o putea domina, ca și cum o greutate i-ar fi strivit pieptul. Simți cum respirația i se făcea din ce în ce mai anevoioasă. Scrîșni din dinți și se relaxă în fotoliu. Cămașa i se lipise de spinare în mod cu totul neplăcut.

În spatele mesei Consiliului, doctorul Harrison se ridică în picioare. Era un om în vîrstă de aproximativ șaizeci de ani, uscățiv și complet chel. Ochii săi de vulpe, foarte apropiați între ei, iscodeau primele rînduri.

— Domnilor — începu el.

Dar nimeni nu se învrednici să-l asculte. Nasul său, drept și ascuțit, se dilată sugerînd un aer de supărare. Cu nodurile degetelor izbi cu putere în masa de fier.

— Domnilor ! — strigă el.

Imensitatea de voci se potoli.

— V-am pus deja la curent în legătură cu situația gravă în care ne aflăm — începu Harrison. Consiliul, reunit în ședință permanentă, a stabilit deja măsurile care trebuie să fie luate. Trebuie însă să rămînem uniți. Numai în acest fel vom fi în stare să depășim aceste dificultăți.

— Povești ! — strigă vocea unui colonist din mijlocul sălii. Unica speranță este să ne cărăbănim de aici.

— Noi sîntem cei care trebuie să hotărîm, nu Consiliul ! — urlă un altul aproape acoperit de zarva iscată. Este în joc propria noastră viață !

— Liniște ! Liniște ! — urlă un membru al Consiliului.

Harrison își încruntă firavele sprîncene blonde.

— Calmați-vă, calmați-vă — îi invită întinzînd mîinile. Nu-i momentul potrivit să ne pierdem capul.

Privirile incitate ale celor din sală se încrucișară.

— Steaua Alpha Centauri a fost deplasată de pe orbita sa, cu asta sînteți toți la curent. Asta nu înseamnă că planeta Deemas a și fost condamnată. Avem suficiente resurse tehnice pentru a putea face față crizei. Admitem că va fi o luptă dură, cu mii și mii de necazuri, dar dacă forțele noastre vor fi bine organizate și dacă toți, subliniez, toți, vor colabora fără să-și disperseze inutil energia, vom reuși să supraviețuim. Avem în dotare generatoare atomice capabile să producă lumină și căldură pe timp nelimitat. Singurul punct nevralgic sînt proviziile de alimente. Așa cum ne confirmă un raport pe care tocmai l-am primit, waenii în acest moment îngrămădesc în refugiile lor tone și tone de produse comestibile. Și noi vom face la fel.

— Dar pînă cînd ne vom putea bucura de rezervele alimentare ? — întrebă un om din primul rînd.

— Nu prea mult timp — fu constrîns Harrison să admită. Vom pune culturi hipodronice, sere și grădini, în interiorul hangarelor și depozitelor de materiale. Vom exploata la maxim spațiile acoperite, eliminînd mașinile de prisos, și vom aștepta ca Terra să răspundă semnalelor noastre de ajutor.

— Imposibil — ripostă omul. Era îmbrăcat în uniformă de tehnician și continua să înainteze nervos. Eu propun să abandonăm această planetă, nici-

decum să rămînem aici și să așteptăm neputincioși sfîrșitul.

În mulțime se produse imediat rumoare. Marea majoritate a celor prezenți dădea semne că este de acord cu propunerea avansată de către tehnician.

— Să plecăm de aici ! — strigau cu putere grupuri de persoane în centrul sălii.

După încercări extenuante Consiliul reuși în cele din urmă să reinstaureze calmul, dar tensiunea persista încă, gata să explodeze la prima ocazie.

— Nu dispunem de astronave — spuse Harrison. Cum am putea părăsi planeta ?

— Minciuni ! — strigă omul din al doilea rînd. Se întoarse către cei din sală. În hangare se află două rachete balistice. Le-am putea modifica și, astfel, să încercăm să ajungem pe Pămînt.

— Nu sînt adecvate unei călătorii atît de lungi — replică un membru al Consiliului. Pentru asta ne-ar trebui vreo zece ani. Admițînd că am avea suficient carburant. Poate că cel pe care-l avem acum în rezervoare ne-ar ajunge cu mare greutate doar pentru a ieși din sistemul planetar al stelei Alpha Centauri.

— Ar fi mai bine să încercăm decît să ne închidem în găoace și să așteptăm moartea ! — urlă cineva din mulțime.

Doi tehnicieni se ridicară, urlînd :

— La hangare !

— Opriți-vă ! — le ordonă Harrison.

În ciuda aparentei lui liniști exterioare, era marcat și el de un soi de dezechilibru psihic. Simțea că nu poate fi stăpîn pe situație.

— Să admitem, pentru un moment, că prietenul nostru are dreptate — spuse el. Dar, oare, vor fi locuri pentru toată lumea ?

— Vom trage la sorți — propuse o voce de femeie din ultimul rînd. Să ieșim.

Marea de persoane undui. Harrison încercă să-i oprească pe oameni, strigînd cît mai tare cu putință, dar vocea îi fu sufocată de urletele celorlalți. Nimeni nu-l mai asculta.

Ușile se deschiseră larg, iar mulțimea de oameni începu să năvălească spre ieșiri.

Afară, în gerul intens, o patrulă de soldați era gata să intervină. Reflectoarele își revărsau lumina lor crudă pe pavaj. Cordonul protector, format din oamenii serviciului de ordine, stăvili cu mare greutate furia oarbă a bărbaților și femeilor. Pumni și lovituri cu picioarele se risipiră în dreapta și în stînga. Unii dintre coloniștii din primul rînd căzură, fiind sufocați și călcați în picioare fără milă.

Soldații însă nu traseră nici un foc de armă. Îi amenințau cu puștile, împingîndu-le înainte și chiar lovindu-i pe asaltatori. Atunci furia mulțimii explodă. Mîini disperate prinseră cu putere armele militarilor. Șuieratul unei puști neutronice se ridică peste larma produsă de urlete. Unul dintre oameni căzu, fiind rănit mortal.

Cei mai îndrăzneți străpunseră barajul militarilor și alergară cît putură de repede spre zona unde se aflau hangarele.

Din sala destinată reuniunilor, membrii Consiliului plecaseră în mare grabă, ieșind pe o poartă laterală.

Montague avea pur și simplu impresia că este ţintuit pe scaun. Tot felul de gînduri care se băteau

cap în cap îi clocoteau fără încetare prin minte. Avea perfectă dreptate Harrison cînd insista în ideea de a rămîne uniți, chiar dacă scopul bătrînului birocrat era acela de a-și menține puterea. A încerca însă să fugi cu două rachete balistice nu putea fi altceva decît nebunie curată. Fără ajutorul unui computer și al aparaturii speciale, în mod sigur călătoria s-ar fi terminat cu o catastrofă.

Un vuiet surd se auzi deodată în aer. Ușa principală a sălii sări din țîțîni căzînd peste ultimele rînduri de scaune. În timpul exploziei zidurile se cutremurară. Montague fu răsturnat la pămînt, în timp ce mari bucăți de moloz îi căzură în spinare. Își apără capul, ascunzîndu-l între brațe. Un nor de fum înecăcios se risipi prin sală. Montague tuși de mai multe ori la rînd, apoi își scoase din buzunarul bluzei de lucru batista și își acoperi cu ea gura și nasul. Ochii începură să-i lăcrimeze.

Se ridică în picioare clătinîndu-se. Vederea dereglată îl înșelă, făcîndu-l să piardă sensul distanțelor. Se lovi la genunchi de un fotoliu răsturnat. Blestemă printre dinți, din cauza durerii, apoi îndepărtă cu un braț grămada de mescioare și se pomeni chiar în pragul sălii. Ieși. Neașteptata schimbare de temperatură îl făcu să se ghemuiască, căpătînd forma spiralelor unui șarpe.

Dinspre hangare, iluminate ca ziua, urcau spre cer rotocoale de funingine și flăcări înalte. Montague se chirci, zguduit de un nou acces de tuse, dar reuși să întrezărească un soldat cu uniforma sfîșiată și pătată de sînge alergînd spre el, ținîndu-se cu o mînă de brațul rănit.

Australianul îl bloca pe militar. Pe chipul soldatului, asemănător unei măști de un roșu aprins,

ochiul drept spînzura pe obraz, ținîndu-se doar într-un firicel de piele.

— Ce s-a întîmplat ? — îl întrebă Montague scuturîndu-l cu putere.

— Nu știu, nu știu — se plînse soldatul. Racheta balistică a făcut explozie.

Montague îl lăsă să plece, iar soldatul reîncepu să alerge în întunecatul labirint al nopții.

Alți oameni începură să apară venind din direcția pieții unde se aflau hangarele. Unii dintre ei prezentau contuzii, alții aparent erau teferi. Toți aveau imprimată pe chip masca terorii și a uluirii. La rîndul său și Montague se pomeni alergînd fără să-și dea bine seama de ce o face. Denși nori negri pluteau prin aer, ridicîndu-se deasupra edificiilor. Hangarele erau înfășurate de frenetice limbi de foc de o ciudată culoare gălbuie. Noile explozii, care urmară în curînd, zguduiră construcțiile.

Montague ajunse la gardurile din jurul hangarelor. Porțile, larg deschise, păreau o cortină deschisă în mijlocul unui cuptor de topit metale unde vîrtejuri incandescente mugeau ca animalele întărîtate. În acel infern, Montague avu vaga impresie că întrezărește unele siluete răsucindu-se.

— Plecați ! Plecați de aici ! — ordonă o voce în spatele său.

Cineva îl prinse cu putere de un braț și îl smunci cu violență înapoi.

— Am mai văzut oameni vii înăuntru ! — îi arătă Montague încercînd să se desprindă din strînsoare.

Se întoarse și dădu peste chipul înnegrit de fum al lui Ykebe. Un surîs se ivi pe buzele japonezului.

— Mă bucur că ești teafăr — îi zise Ykebe.

Montague confirmă cu o ușoară grimasă.

— Nu se mai poate face nimic pentru oamenii care au rămas închiși în hangare — formulă pe un ton sentențios Ykebe. Dar tu unde ai fost ?

— Am participat la adunare. Am stat pe primul rînd.

— Acum înțeleg de ce nu ne-am întîlnit. Eu am stat în picioare foarte aproape de ușa de la ieșire, strivit de oameni de parcă eram o placă laminată.

Șuieratul sirenelor întrerupse dialogul dintre cei doi prieteni. O autopompă circulară descrise o curbă aproape în loc pentru a se opri apoi la numai cîțiva metri de hangarul pe jumătate distrus. Sistemul de stingere automată a incendiilor aflat în dotarea hangărului nu mai putea face față unui volum de foc de asemenea proporții.

Pîntecul autopompei se deschise și căpătă forma unui asterisc. Două cărucioare construite din cauciuc săriră în afara autopompei, trăgînd după ele nenumărate tuburi înfășurate în bandaje de azbest. Cărucioarele, comandate prin semnale radio de către șofer, se mișcară în zigzag și se plasară la o distanță cît mai mică de bariera de flăcări. Lănci în formă de gît de gîscă țîșniră din partea superioară a cărucioarelor, aruncînd asupra focului nori denși de spumă amestecată cu pulbere ignifugă. Substanțele chimice folosite sfîrîiră cu un sunet extrem de straniu și acțiunea lor se făcu simțită imediat asupra focului, care începu să se potolească.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să plecăm de aici — își dădu cu părerea Ykebe. Peste foarte puțin timp trebuie să sosească și ambulanțele.

Mulțimea de coloniști se menținea la o distanță destul de mare de locul dezastrului. Cerul planetei, stăpînit de un întuneric dens, era, de data aceasta, colorat de violente vîrtejuri și bulboane de culoare roșiatică.

— Ce naiba s-a întîmplat în hangare ? — simți Montague nevoia să întrebe.

— Cineva a activat supapa de la unul din containerele conținînd hidrogen pur. În mod sigur trebuie să fi făcut asta inconștient, dar rezultatul s-a dovedit a fi catastrofal. Cred că erau în jur de vreo treizeci de oameni acolo în hangare. Bănuiesc că n-a mai rămas nici unul dintre ei în viață. Cînd grupul de oameni agitați și furioși a sosit în piața din fața hangarelor, mă aflam și eu acolo. Am încercat să-i conving că trebuie să se întoarcă, dar m-am pomenit cu un pumn în stomac. Putea însă să fie mult mai rău : erau hotăriți să ajungă acolo cu orice preț.

Prin întunericul dens al nopții își făcură apariția și mijloacele de ajutor, urmate îndeaproape de alte două vehicule cu pernă de aer.

Președintele Harrison, venit la fața locului, sări dintr-un blindat. O escortă de soldați îl proteja să nu i se întîmple ceva.

Șeful escortei se adresă mulțimii cu ajutorul unui megafon încorporat în costumul de protecție.

— Abondonați zona ! — ordonă el. Trebuie să rămînă aici numai tehnicienii atașați ca specialiști în reparații. Repet...

— Nu mai avem ce să facem aici — sublinie Ykebe. Te invit la mine în cameră. Am acolo o sticlă de coniac deemasian. Un chef ne-ar prinde bine.

Montague începu să tremure. Gerul îi tăia buzele. Înălță privirea spre cer, unde mici ochi de jar străluceau impasibili pe bolta cosmică.

— Excelent, chiar am nevoie — spuse el.

XI

Doctorul Hakel își ridică mîinile și împinse cu delicatețe pistonul seringii. Apoi se apropie de masa care se afla în mijlocul camerei. Raftul, fabricat din ceramică sintetică, era ticsit cu tot felul de recipiente răsucite, aparate de distilat, eprubete, spirale utilizate la răcirea instrumentelor medicale și sonde mecanice. În cîteva cuști de luxorită se agitau niște mici familii de porci de India și cobai.

Hakel ridică prima cușcă din rînd și o mută într-un dreptunghi plin ochi de aparate. Deschise micuța ușă, introducînd în interiorul cuștii o mînă înmănușată, și apucă unul dintre cele patru animale care se aflau acolo. Sărmanul animal chițăi speriat.

Ușa laboratorului se deschise larg. Nora Aldovrandi, avînd cămașa albă descheiată la gît, pătrunse în încăpere.

— Dumnevoastră trebuie să fiți nebun! Și întinse un deget acuzator spre Hakel: Ceea ce ați făcut este dezgustător.

Biologul, fără să se sinchisească, o privea drept în ochi.

— Doamnă doctor, vă invit să ieșiți imediat. Dumneavoastră nu aveți permisiunea de a intra în laboratoare.

— Dumneavoastră... dumneavoastră îmi produceți scîrbă ! — urlă femeia. Voi denunța operația dumneavoastră.

Hakel puse din nou seringa pe masă și aruncă în cușcă animalul, cu un gest plin de dispreț. Animalul se lovi cu botișorul ascuțit de o margine a cuștii și se ghemui într-un colț, tremurînd tot, în mijlocul alor săi.

Hakel își scoase mănușa și o aruncă departe.

— Femeie proastă. Ieși afară ! — țipă el.

Calmul aparent pe care-l afișase înainte dispăruse complet de pe chipul său. Se poticni în fața Norei, cu o figură amenințătoare.

— Încearcă numai să mă atingi — îl sfidă Nora.

Ținea mîinile lăsate în jos de-a lungul corpului și strîngea cu putere pumnii încleștați.

Hakel își mușcă buzele.

— Sînteți o cretină ! Duceți-vă mai bine să vă zvîrcoliți în patul amantului decît să veniți aici și să faceți pe îngerul păzitor.

Femeia, fără să stea pe gînduri, ridică o mînă și îl izbi pe Hakel în plină figură.

Biologul rămase stană de piatră. Obrazul i se făcu deodată roșu ca focul.

— Acum chiar că vă aflați într-o mare încurcătură — spuse el, oarecum potolit. Vă vor da afară din Centrul Spațial și voi face în așa fel încît să nu găsiți de lucru nicăieri în Europa.

Se întoarse brusc cu spatele la ea, întinse mîna spre telefonul din perete și ridică receptorul.

— Vă vorbește Hakel. Să vină imediat la mine doi oameni de serviciu.

Bătu de cîteva ori cu mîna în furca telefonului.

Nora făcu vreo cîțiva pași înapoi spre ieșire. Hakel o observă cu o intensă satisfacție.

— De acum încolo nu veți mai face legi aici.

Poarta se deschise larg și lăsă să treacă doi oameni îmbrăcați în uniformă ; de cingători le atîrnau pistoalele. O priviră întîi cu atenție pe femeie, apoi făcură același lucru și cu biologul Hakel.

— Doamna doctor Aldovrandi dorește să plece — spuse biologul. Avea pe chip expresia omului care savurează cu anticipație propria victorie. A venit aici ca o tigroaică și m-a agresat. Cred că acest fapt este mai mult decît suficient pentru a fi îndepărtată din Centrul Spațial.

Unul dintre cei doi oameni, cu ochii încercuiți de zbîrcituri și cu obrajii fleșcăiți, se întoarse spre Nora :

— Confirmați versiunea doctorului Hakel ? — o întrebă el.

Femeia tăcu. Îi privi adînc pe cei doi și spuse :

— Vreau să vorbesc cu directorul — spuse ea. Duceți-mă la el.

— Nu aveți nimic împotrivă ? — se simți dator unul să-l întrebe pe Hakel.

Acesta ridică din umeri.

— Nu mă interesează — răspunse el pe un ton disprețuitor, și se îndreptă spre masa încărcată cu aparate.

Nora ieși, urmată de cei doi.

Luară ascensorul și, la cel de-al treilea etaj, ajunseră în fața birourilor administrative. Trei uși cu

geamuri zgîriate se deschiseră și scoaseră la iveală alte coridoare. Îl aleseră pe cel din dreapta.

Dincolo de o altă ușă apăru un birou din lemn sculptat, chiar lîngă peretele din fața lor. O tînără femeie, avînd părul presărat cu dungi azurii, aranjat după ultima modă, era preocupată să răsfoiască niște documente, cu acel aer plictisit al omului care acceptă cu pasivitate o existență monotonă.

— Ce doriți ? — întrebă ea ridicîndu-și ochii din teancul de foi pe care îl ținea în mînă.

— Vreau să vorbesc cu doctorul Dal Santo — spuse Nora. Sînt doctor Aldovrandi.

Cei doi însoțitori o flancau.

— Pentru moment nu este posibil — răspunse politicos secretara. Dacă doriți să așteptați...

— Nu — răspunse cu duritate Nora. Apoi se mai îndulci. Mă scuzați, n-am vrut să fiu nepoliticoasă, dar este foarte urgent și important.

Tînăra femeie privi cu coada ochiului spre cei doi oameni care o păzeau pe Nora. Ridică din umerii ei slabi.

— O clipă, vă rog.

Puse în funcțiune interfonul și vorbi scurt. Închise aparatul. Nici măcar în această situație nu-și pierdu aerul de plictiseală.

— Puteți merge — spuse ea.

Nora aruncă o privire către păzitorii săi.

— O așteptăm aici — confirmă unul dintre cei doi.

Ea trecu pe lîngă biroul secretarei și bătu la ușa din mahon masiv. Apoi intră. Biroul directorului era spațios, frumos mobilat, cu mochete de un maron care bătea în culoarea focului și pereții îmbrăcați în shantung de culoarea nalbei.

În fața unui geam care ocupa un perete întreg, Dal Santo stătea la biroul sculptat cu modele în formă de semilună ; tocmai dicta ceva la magnetofon și se mărgini doar să ridice ochii atunci cînd Nora pătrunse în cameră.

— Doamnă doctor, — spuse el pe un ton sec — ați uitat cumva că v-a fost interzisă intrarea în laboratorul de ezobiologie ?

— 'N-am uitat deloc — răspunse Nora. Dar acum aș dori să protestez împotriva inutilului sadism pe care îl dovedește doctorul Hakel cînd conduce experimentele sale pe waeni.

Chipul directorului căpătă accente dure.

— Văd că protestele dumneavoastră au depășit orice limită. Pînă cu puțin timp în urmă v-ați limitat doar la critici, nejustificate dealtfel, asupra metodelor de lucru ale laboratorului. Acum observ că ați trecut la fapte concrete. Tocmai am auzit că l-ați agresat pe doctorul Hakel. V-ați gîndit că acest gest se va repercuta asupra carierei dumneavoastră ?

— Nici nu-mi mai pasă de carieră — replică Nora.

Dal Santo nu îi plăcea. Un chip unsuros, ochii de porc și nasul ca un cîrlig îl făceau și mai odios.

— Pe vremea cînd eu eram cea care conducea studiile asupra organismului waenilor, făceam tot ce-mi stătea în putință să asigur waenilor, în timpul șederii pe Terra, toate condițiile pentru a duce o existență cît mai puțin chinuitoare. Pentru că nu au libertate de mișcare, eu m-am zbătut pentru dreptul lor de a acționa fără restricții.

— Admirabil din partea dumneavoastră. Dal Santo trecuse la tonuri ironice. Dar sînt și lucruri mult mai importante de pus în balanță. De exemplu, experimentele ordonate de comisia Centrului Spațial,

pe care dumneavoastră refuzați să le faceți pînă la capăt.

— Cunosc prea bine cine se ascunde în spatele comisiei : mari industriași care sînt cu totul indiferenți dacă waenii suferă sau, și mai rău, mor sub acțiunea psihofarmaceuticelor.

— Sînt opinii tendențioase, scandalisme pentru mijloacele de informare — replică cu promptitudine doctorul Dal Santo. Aici este în joc interesul științific. Experimentele noastre pot conduce la o nouă dezvoltare a biologiei.

Cu un amestec de furie și de durere, Nora era necăjită și pe ea însăși pentru că s-a lăsat tîrîtă în această situație neplăcută.

— Eventuala dezvoltare a biologiei nu justifică în nici un fel folosirea mijloacelor inumane. Waenii sînt ființe sensibile. I-am convins să vină pe Terra, prezentîndu-ne sub masca prieteniei, iar acum îi lovim pe la spate.

— Vă rog să lăsați la o parte morala — spuse doctorul Dal Santo. Să încercăm să fim practici. Waenii sînt prietenii noștri, dar asta nu-i scutește de exigențele progresului. Dacă ne vor ajuta în cercetări, le vom fi foarte recunoscători.

— Refuz să cred că este legitim să torturezi niște ființe în numele științei. Voi denunța mijloacelor de informare ale presei și sindicatelor metodele doctorului Hakel.

— Sînteți liberă să vă adresați unde doriți dumneavoastră. Dar avînd în vedere că dumneavoastră sînteți suspendată din acest moment din orice tip de activitate a Centrului Spațial, denunțurile pe care vă veți strădui să le faceți presei nu vor avea nici măcar un minim de credibilitate.

Nora simțea că pur și simplu arde pe dinăuntru. Se hotărîse să-și ducă acțiunea pînă la capăt și nu se căia deloc din această cauză. Cu toate acestea, acum se îndoia că ar fi în stare să-i scoată pe waeni din mîinile acelor indivizi cruzi care dovediseră că nu au nici un fel de scrupule.

— Știți bine că dincolo de ușă mă așteaptă doi gardieni — îi spuse Nora. Voi fi nevoită să ies din Centru sub escortă ?

— Și de ce nu ? Aici în Centrul Spațial sînteți o persoană indezirabilă.

— Cu atît mai bine. Voi ieși însoțită de cei doi gardieni și voi începe să urlu cît voi putea de tare. Voi face un scandal nemaipomenit. În felul acesta toți vor putea să vadă în ce fel sînt tratați colaboratorii Centrului Spațial care nu acceptă cu servilism ordinele comisiei.

La această amenințare, directorul se aplecă asupra interfonului și vorbi cu secretara :

— Spuneți-le celor doi oameni de serviciu că nu mai este nevoie de ei. Pot să plece de aici.

Doctorul Dal Santo o privi pe Nora adînc în ochi.

— Stimată doamnă Aldovrandi, — spuse el — v-am tăiat și această posibilitate de a face scandal. După cum vedeți, noi sîntem convinși că acționăm în legalitate, iar scenele nu fac parte din stilul nostru.

Înțelegîndu-și neputința, Nora își dădu seama că directorul Centrului Spațial a învins încă o dată. Dar ținu să aibă ultimul cuvînt :

— Nu mă subestimați, domnule doctor Dal Santo ! — spuse ea cu un ton amenințător în timp ce ieșea.

XII

Secția operativă forfotea de activitate. Comandantul tocmai discuta cîteva detalii tehnice cu inginerul Martensen și cu astronavigatorul Valmont.

— Acolo jos, în secția cu dispozitivele mecanice — spuse Pavel — avem mari necazuri din cauza unei supape nenorocite care nu vrea să funcționeze.

— Nu este cumva vorba de o supapă Keorg? — întrebă Martensen.

— *Da.*

— Un dublu Mannesmann ar fi cel mai indicat în cazul nostru.

Inginerul dădu instrucțiunile de rigoare prin intermediul interfonului. Cinci minute mai tîrziu dificultatea fusese depășită. Vectorul cu propulsie chimică era pregătit să fie lansat de pe astronava *Galileo* spre Eidos.

— Ne-au ordonat să folosim o sondă care să aibă în componență un echipaj uman — le reaminti Valmont. Nu vor face nici un fel de obiecții în ceea ce privește comanda cînd vor citi raportul operațiilor?

Pavel ridică din umeri.

— Sîntem în fața unui fenomen uluitor, poate chiar în pragul unei catastrofe. Nu mă sinchisesc absolut deloc de obiecțiile pe care ar putea să le facă birocrații de la comanda terestră.

Pe monitoare se putea observa situația panoramică a camerelor de lansare a rachetelor balistice. În prim-plan ieșea în evidență profilul strălucitor al vectorului monostatic: avea un fuselaj lung de aproximativ cincisprezece metri plasat orizontal în fața galeriei de lansare. Era încă deschis, și în inima dispozitivului se puteau întrezări tot felul de aparate și mecanisme sofisticate.

— Pentru sistemul de conducere — preciză Valmont — am pregătit trei unități de accelerometri.

— Mi se par însă prea imprecișî — observă Martensen. Stabilizatoarele externe sînt fabricate din metal, și ar putea să fie influențate de cîmpul electrostatic al elipsoidului. În felul acesta sonda va fi deviată de la traiectoria prestabilită. Ar fi mult mai indicat să ne folosim de teleghidare.

— Distanța care ne separă de Eidos s-a redus cu treizeci de mii de kilometri — ținu să comunice astronavigatorul. Cu o viteză de 70 kilometri pe secundă proiectilul balistic va avea nevoie de circa o oră și unsprezece minute pentru a ajunge pe suprafața elipsoidului.

Pavel urmărea operațiile pe monitor. Vectorul fu închis, iar rezervoarele lui umplute cu necesarul de combustibil. Tehnicienii se îndepărtară de camera de lansare.

Racheta balistică înaintă pe șine ducîndu-se cu botul în spatele sistemului de închidere a căilor de acces. Aerul a fost absorbit, iar în camera de lansare s-a făcut un vid aproape absolut. Poarta ex-

ternă a fost deschisă. Un bloc monolitic din ultragrafit se grăbi să închidă locurile pe unde ar fi putut să se scurgă flăcările scoase de sistemul de sarcină.

— *Haraşo !* — spuse Pavel. E bine.

Valmont controlă ca totul să fie în ordine. Computerul analiză contactele interne ale rachetei balistice.

PRESIUNEA CAMERELOR DE COMBUSTIE : NORMALĂ

TEMPERATURA CARBURANTULUI : NORMALĂ

SISTEMUL DE TELEGHIDARE CUPLAT

ACŢIUNE

Ogiva vectorului ieşi în exterior : semăna cu ciocul unei păsări de pradă care ieşea afară din cuib.

— Aprindere — spuse Pavel.

Apăsă pe butonul de propulsie. Camerele de ardere intrară în funcţiune. Corole şi petale de culoarea sîngelui ţîşniră din gurile larg deschise izbindu-se cu putere de un zid din ultragrafit. Proiectilul balistic se mişcă întîi destul de greoi, apoi ţîşni în spaţiul cosmic în tăcere.

Sistemul de ghidare al vectorului îşi căută obiectivul. Reuşi să-l individualizeze şi se lansă cu siguranţă pe traiectorie.

Computerul de pe astronava *Galileo* efectua cu atenţie operaţiile de apropiere corectînd cu grijă mişcarea sondei spaţiale şi primind, între timp, observaţiile captate de sensibilele receptoare ale vectorului balistic.

— Nu ne mai rămîne decît să aşteptăm — spuse Dario. Peste cît timp vom primi primele informaţii ?

— Peste douăzeci de minute — preciză Pavel. Atît îi trebuie rachetei pentru a ajunge la o distanţă optimă de analiză. În timp ce vom aştepta datele transmise, vom începe faza a doua a operaţiilor experimentale.

Pavel îl instrui pe tehnicianul radio, explicîndu-i cum anume trebuie să conducă operaţiile.

— Vom trimite spre Eidos un bombardament de unde de ultrafrecvenţă — spuse el. În condiţiile în care crusta externă a obiectului este formată din materie gazoasă, aşa cum presupun, se va putea stabili gradul său de ionizare. Rafala de raze va cădea perpendicular pe axa transversală a pupei, aşadar cu ajutorul goniometrului va putea fi înclinată ducînd fasciculul de particule spre tangenta externă care se află pe suprafaţa corpului elipsoidal.

Antena radio a astronavei *Galileo* se roti, încadrînd în cîmpul ei ţinta. Computerul efectuă operaţiile de calculare a deplasărilor de ordin nanometric în raport cu oscilaţiile laterale de nivel ale astronavei terestre.

La un ordin precis, săgeţile electronice se îndreptară cu mare viteză spre obiectiv. Din gîtul oglinzii parabolice fu eliberată o puternică încărcătură electronică. Particulele electronice au fost expulzate în afară într-o rafală fulgerătoare.

Pavel îşi concentră privirea pe cadranul ectoradarului.

La rîndul lor, Martensen şi Valmont scrutau extrem de concentraţi ecranul pe care îl aveau sub supraveghere. Profilul stilizat al elipsoidului Eidos, care ieşea în relief pe ecranul reticular, apăru de-

senat în culori extrem de vii, aproape arzătoare, în mijlocul unor scîntei roșii.

— Fasciculul de raze este deviat de la traiectoria normală — citi Pavel pe monitoarele aparatelor. Suprafața este extrem de ionizată.

— Poate că este vorba chiar de o masă metalică — replică Valmont, care se dovedea încă fidel convingerii pe care o formulase anterior.

Pavel însă nici măcar nu lăsă a se înțelege că ar fi auzit cumva cuvintele astronavigatorului. Își văzu mai departe de treaba lui, urmărind cu interes conglomeratul de scîntei care parcurgea profilul elipsoidului. În mod cu totul neașteptat punctele de culoare roșiatică dispărură înainte de a fi avut posibilitatea să treacă dincolo de perimetrul eliptic.

— *Ciort !* La naiba ! — sări în picioare Pavel. Fasciculul de unde a pătruns dincolo de crusta care învelește elipsoidul. Vreau coordonatele exacte ale zonei.

Valmont solicită computerului datele necesare. Martensen întinse un deget spre ecran.

— Avem încă destul timp la dispoziție ca să rectificăm traiectoria sondei spațiale pentru a o putea dirija spre acel punct.

— Desigur — conveni Pavel. Vă rog să-mi dați datele noii traiectorii.

Aparatura telemetrică începu să țăcăne, deplasînd cu vreo cîteva zecimi de grad linia de mîră a razei.

— Straniu — se lamentă Valmont. Nu pot în ruptul capului să înțeleg în ce fel fasciculul de unde de ultrafrecvență a fost în stare să pătrundă în interiorul elipsoidului, în condițiile în care cu numai cîteva clipe mai înainte fusese reflectat.

— În acest moment posedăm însă un element operativ care ne permite să ne facem o idee despre constituția fizică a obiectului — spuse Pavel. Undele herțiene tangente la suprafața elipsoidului au capacitatea de a străpunge crusta care-l învelește. Acest fapt, după cunoștințele noastre științifice, nu ne spune prea mult, dar este mai bine așa decît să bîjbîim prin întuneric. Dumneavoastră ce gîndiți despre asta ?

Martensen își încruntă fruntea.

— Nu știu ce să spun, să așteptăm răspunsul sondei.

Pe ecranul panoramic, mica navă extracentauriană, văzută dinspre pupa, părea un imens glob al cărui perimetru strălucea. Mișcările rachetei terestre apăreau pe același ecran aidoma unui pepene ascuțit, care clipea încontinuu, suprapus pe suprafața de culoare albastră a elipsoidului Eidos. Sonda lansată de *Galileo* părea că se îndreaptă spre centrul circumferinței de forma unei burți, asemenea unui ac proiectat cu extremă precizie. În realitate, era însă doar o simplă percepție optică deformată, datorată distanței. La numai cîteva secunde după aceea, raza devie în direcția nord-est, urcînd vertiginos spre zona care îi fusese destinată pentru a fi observată.

— În acest moment primim deja primele informații — anunță tehnicianul radio.

Pavel se îndreptă în mare grabă lîngă terminalul computerului. Acesta tocmai lucra la evaluarea informațiilor transmise de către sonda spațială.

— Densitatea medie a elipsoidului Eidos : 1,715 g/cm^3 — citi Pavel. Temperatura la suprafață : 114 grade centigrade... Dar asta înseamnă că este un corp rece ! Cum de este posibil ? Eu mă gîndeam că...

Datele treceau prin fața ochilor cu o regularitate cronometrică.

— Sonda noastră spațială se află la aproximativ o sută de mii de kilometri de Eidos — spuse Martensen. În acest moment accelerează.

Valmont ordonă computerului să acționeze razele de frînare a rachetei.

NEGATIV

SISTEMUL DE TELEGHIDARE AVARIAT

RACHETA ÎN AFARA CONTROLULUI

FURNIZAȚI INSTRUCȚIUNI

STAND BY

— *Prokliatie !* — blestemă comandantul. N-am ținut cont de atracția electromagnetică.

Valmont se strădui în toate chipurile posibile să stabilească din nou contactul cu sonda spațială, dar racheta rămase inertă la orice solicitare. Rămînînd totuși pe traiectoria programată, ea se lansă cu o viteză nebunească spre elipsoid.

În sala de comandă, oamenii așteptau cu respirația tăiată explozia de dezintegrare care urma în mod normal să distrugă sonda.

Minutele se scurgeau. Însă racheta pur și simplu dispăru fără să lase nici o urmă, înghițită de nesfîrșitul Eidos.

XIII

Vîrtejul acesta sfîșia suprafața epidermică a cosmosului. Marginea abisului, nu prea bine definită, se mărea și se contracta într-un mod infinitezimal, apucînd fărîmituri de spațiu de pe o latură a perimetrului și, eliberîndu-le integre, pe altă parte, într-o continuă activitate a compresoarelor și tractoarelor termonucleare, prefăcea în cenușă partea exterioară pe marginea puțului spațio-temporal.

În mod deliberat, elipsoidul Eidos își spori propriile impulsuri îndreptîndu-se direct spre vîrtej.

★

Pe urmele elipsoidului, astronava *Galileo* se apropia în mod periculos de văgăuna cosmică.

Au fost consultate în grabă hărțile stelare. Bucăți de microfilme vizionate, notițe, ecuații și ridicări astronomice au fost confruntate.

Computerul de pe *Galileo* devoră pur și simplu informațiile primite, le fracționă, îndepărtînd multe elemente care nu erau bine definite și inte-

grînd scheme geometrice nu tocmai sigure. Pînă l urmă emise verdictul.

În sala de comandă nimeni nu îndrăznea să co menteze. Era prea limpede, prea definitiv : astro nava terestră se va prăbuși inevitabil în inima vîr tejului.

Pavel își scotoci creierul într-o disperată căutare a unei căi de ieșire, sau, cel puțin, a unui subter fugiu.

Noile hărți geografice stelare puneau în evidență distorsiunea continuumului unde, cu vreo cîțiva ani înainte, astronava *Mizar*, cu trei sute de persoane la bord, a fost înghițită de atracția cîmpului hiper gravitațional. Din ziua aceea toate navele terestre s-au ținut la o distanță respectabilă de bulboană.

Comandantul bătu cu degetele pe suprafața con solei ca și cum ar fi vrut să cheme un gînd care-i scăpa. Se posomorî, îndepărtînd un gînd care-i zum zăia în creier.

Tehnicienii se priviră pe sub sprîncene, fiecare prăbușit în propria sa teamă. Numai Valmont părea foarte preocupat, în timp ce controla și iar controla ultimele formule dictate de către computer pentru a le confrunta cu rezultatele pe care le avea deja în posesie. Mintea sa disciplinată matematic nu înceta să facă tot felul de analize geometrice. Închise terminalul computerului. Luminile-spion, pe ecrane, arătau scurgerea timpului.

— Așadar ? — îl întrebă Pavel.

Astronavigatorul lăsă să-i scape un suspin profund.

— N-avem nici o cale de a scăpa. Vom cădea în vîrtej. Probabil că elipsoidul Eidos nu va suferi nici o daună, dar *Galileo* va face implozie instantaneu,

devenind nimic altceva decît un simplu atom supragreu.

— Am mai încercat o dată să ne eliberăm din atracția magnetică a elipsoidului — spuse Pavel. Cred că a încerca să repetăm experimentul nu ne va servi la cine știe ce.

— Dar ce rațiuni ne împiedică să nu încercăm din nou ? — se hazardă Martensen. Puterea pe care sînt în stare s-o dezvolte motoarele principale este cu mult mai mare decît cea dezvoltată de generatoarele cu ioni.

— Forțele care ne înconjoară se vor contrapune forței motoarelor — spuse Pavel. Astronava se va găsi în felul acesta între două impulsuri contrare care o vor rupe în două bucăți. Pavel scrîșni din dinți. Ne aflăm la ananghie. Apoi adăugă : Nu reușesc să înțeleg comportamentul lui Eidos. De ce, oare, se îndreaptă spre centrul vîrtejului ?

— M-am gîndit la asta — interveni în discuție Valmont. Cred că se află pe drumul cel bun : distorsiunea este folosită ca un fel de punte, cu scopul de a trece peste sute sau poate chiar mii de ani-lumină dintr-un singur salt. În teorie conceptul este valabil. Studii efectuate asupra unor modele au permis să se stabilească faptul că o introflexiune spațio-temporală se comportă ca un pasaj de trecere între două puncte ale curburii cosmice.

„Pentru a pune în evidență conceptul, să luăm ca exemplu o sferă. Plecînd de la oricare punct de pe suprafața sa sîntem constrînși să parcurgem jumătate din circumferință pentru a ajunge la antipod. Nimeni nu ne interzice însă de a alege calea cea mai scurtă și directă : să trecem *traversînd* sfera exact pe direcția diametrului.

Acum să presupunem că stera este compusă dintr-un material cu proprietățile cauciucului, și să o comprimăm pînă ce o vom reduce la o dimensiune minimă. Învelișul extern al acestui solid nou este spațiul cosmic binecunoscut nouă. În consecință, dacă punctul de plecare este înțeles aproape ca atingînd gemenul său de pe partea opusă, iată de ce, *pătrunzînd* în corpul solid prin gaură vom putea să ajungem în partea cealaltă după un timp foarte scurt. Cele două puncte, aproape în contact între ele, sînt vîrtejurile spațio-temporale."

— Dacă am înțeles eu bine, vîrtejurile spațio-temporale sînt asemănătoare găurilor negre.

— Nu este tocmai așa. Găurile negre au dimensiuni mult mai reduse, de ordinul zecilor de kilometri, în timp ce vîrtejurile spațio-temporale ajung la volume considerabile. Natura lor însă este încă necunoscută. Unii dintre oamenii de știință susțin că ele ar deriva din rapida rotație a două sau mai multe găuri negre în jurul unui centru hipergravitațional.

Pavel urmărea expunerea pe care o făcea Valmont, doar cu o parte a creierului său, în timp ce cealaltă era absorbită în elucubrații personale. Cînd nimeni nu se mai aștepta, el exclamă :

— Am găsit ! Există un mod de a evita catastrofa.

Dario și Valmont au fost cuprinși de surpriză. Bineînțeles că și ceilalți tehnicieni săriră în sus și își ațintiră urechile către comandant.

— Este și o doză de risc — continuă Pavel ca pentru el, fixînd cu privirea planul consolei fără să fie atent la nici unul dintre ei în mod deosebit. Dar,

în aceste condiții deosebite, este singura noastră speranță.

Pavel își înălță capul și îl privi adînc pe Valmont.

— A ne elibera din bariera magnetică pe care ne-o impune Eidos nici nu intră în discuție — spuse el. În schimb, noi ne vom apropia și ne vom *introduce* în interiorul lui. Masa obiectului ar trebui să reziste la presiunea exercitată de vîrtejul spațio-temporal. Și, dacă nu ar fi așa, creaturile care conduc elipsoidul ar fi schimbat pînă acum traiectoria.

— Mai sînt încă vreo cîteva lucruri de luat în considerație — interveni imediat Valmont. Mai întîi, nu sîntem siguri că misterioasele prezențe străine sînt la curent cu existența vîrtejului spațio-temporal și, în al doilea rînd, nu se zărește nici un fel de deschidere pe suprafața exterioară a obiectului, care ar putea indica o cale de acces.

Chipul comandantului fu inundat brusc de lumina unui surîs.

— O mașină de o asemenea complexitate, capabilă să deplaseze stelele de pe orbita lor, este imposibil să nu posede un aparat mnemonic enorm încît scapă înțelegerii noastre — spuse el. Dumneavoastră sînteți convins că în această inimaginabilă bibliotecă nu există nici o informație referitoare la vîrtejurile spațio-temporale ? Cine poate ști ce extraordinare revelații, despre sute și sute de mistere cosmice se află depozitate în centrala lor informativă. Pavel își linse buzele și apoi continuă : Tocmai dizertația dumneavoastră de acum cîteva clipe mi-a indicat posibila soluție la problemele care ne frămîntă. Dacă luăm în considerație un bloc de metal plastic, compact, și încercăm să-l străpungem cu un ac, perpendicular pe suprafața sa, forța necesară pe

care ar trebui să o exercităm va fi foarte intensă, este adevărat? Dar dacă, în schimb, vom înclina acul, aproape pînă a-l pune pe linia de tangență la suprafața corpului, el va străpunge blocul cu o extremă ușurință.

— Ne mai rămîne însă foarte puțin timp pentru asta — spuse Martensen.

— Indiferent cum ar sta lucrurile, — comentă Valmont — fie că nu vom fi în stare să străpungem crusta elipsoidului, fie că vîrtejul spațio-temporal ne va distruge; vom avea o moarte destul de rapidă.

Pavel se ridică în picioare de pe fotoliul pe care stătea.

— Să nu ne gîndim la mai rău. Vom pune în aplicare toate resursele tehnologice de care dispunem pentru a duce la bun sfîrșit operațiunea. Nu vom lăsa absolut nimic la voia întîmplării. Fiecare factor, chiar și cel mai neînsemnat, nu va fi deloc neglijat. Trecerea spre interiorul elipsoidului nu va semăna deloc cu o simplă plimbare. Voi da dispoziție ca echipajul să se instaleze de pe acum în cabinele de luptă, ca și cum ar fi vorba de a învinge o accelerație sub-lumină. În infirmerie se știe deja ce măsuri trebuie să fie luate pentru a proteja pacienții în astfel de cazuri.

*

Manuel De Romero, mecanic criogen de categoria întîi, era încăpățînat. Indiferent ce necazuri ar fi întîlnit, pentru el nu contau. Se simțea capabil să treacă peste orice obstacol chiar dacă asta l-ar fi costat viața. Ținea morțiș să se întoarcă pe planeta

Deemas și nimeni și nimic nu putea să-i scoată această idee din cap. În dormitor, Manuel se certase cu ceilalți colegi. După ce au ascultat cu atenție planul său, în realitate cît se poate de simplu, chiar și prietenii cei mai credincioși se retrăseseră. A-l contrazice însă era o bătălie pierdută dinainte.

Manuel ieșise din dormitor, se urcase într-un pneumo-ascensor și se deplasase pînă la magazia conurilor de salvare de pe astronava *Galileo*.

Acum trebuia să desfășoare partea cea mai riscantă a acțiunii pe care o pusese la cale, dar mai departe nu era decît un simplu joc de copii.

În fața intrării în magazia conurilor de salvare se bălăbănea un soldat care își făcea de lucru jucîndu-se cu centura. Pușca sa neutronică era sprijinită de perete.

Manuel strînse în mînă tubul de cauciuc pe care îl ținea ascuns sub bluza de lucru. Se ascunse într-un colț al coridorului. Numia cîțiva metri îl despărțeau de conurile de salvare. Excitat, scoase tubul de cauciuc și apucă în mînă cu putere mînerul îmbrăcat în pînză, rămînînd cu spatele lipit la perete. Gîtul său de taur își scotea în evidență venele pulsînd ritmic.

Soldatul încetă să se mai legene, întoarse spatele către Manuel și își destinse corpul arcuindu-și spinarea înainte.

Manuel profită de momentul de neatenție. În vîrful picioarelor veni în spatele lui. Ridică în aer bastonul și slobozi o lovitură puternică. Omul își dădu ochii peste cap și căzu moale la pămînt fără să scoată un geamăt. Cu gesturi iuți Manuel aruncă din mînă tubul de cauciuc și îl prinse pe soldat de subsuoară. Greutatea îi îndoi brațele. Rămase vreo cîteva clipe

în incomoda poziție. Își încordă auzul rotindu-și în același timp ochii în toate părțile. Simțea cum inima bătea să-i spargă pieptul. Îl tîrî pe soldat lîngă perete, apoi luă pușca și i-o puse alături. Nici nu-i păsa dacă cineva va descoperi corpul militarului. Manuel mai avea nevoie doar de vreo cîteva minute.

Învîrti dispozitivul care se vedea chiar în mijlocul ușii, și o deschise larg. Auzi cum o bufnitură a aerului compensă presiunea. Manuel intră în galerie și închise ușa în spatele său, apoi alergă cum putu mai repede pînă la magazia șalupelor.

Acolo erau patru capsule de salvare aliniate chiar în fața lui : patru conuri vopsite în galben, întinse pe podea, cu baza circulară deschisă pe jumătate, și care îl invitau să intre.

Mecanicul criogen alese una la întîmplare. Trecu peste bordul din cauciuc și intră în ea. Spațiul era redus la minim, abia dacă ar fi ajuns pentru trei persoane, dar pentru un singur om era mai mult decît suficient.

Se scufundă în cușeta anatomică, și cînd acționă sistemul automat de închidere a ușilor aerul fu aspirat în afara camerei închisă etanș. În capsulă, panourile de control se iluminară. Manete și pulsanți, fiecare dintre ele cu o inscripție indicatoare, acopereau în întregime planul de control care se arcuia spre înălțime pînă ce atingea grilajul în ochiuri hexagonale de pe tavan.

Manuel nu se simțea deloc neliniștit. Pînă acum cîteva clipe emoția fusese atît de puternică încît orice gest al său, orice imagine percepută, aveau doar o consistență lichidă asemănătoare reprezentărilor onirice. Acum însă încăpățînarea lui de felină

se transformase într-un calm relaxant care-l deconcentra.

Manuel atinse comenzile. Din acest moment totul i se părea extrem de ușor.

Scoase din buzunar un bilet explicativ, îl deschise și citi conținutul său. Bătu simbolurile și cifrele pe claviatura terminală a computerului. Acum nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să aștepte : calculatorul ar fi trebuit să conducă nava spre Deemas.

Peste cinci secunde, așa cum indicau semnele de pe cadran, conul de salvare va fi lansat în spațiul cosmic. Manuel nu-și putu reține un surîs. Cum or să crape acei proști ! El alesese. Toate pălăvrăgelile lor referitoare la iminenta distrugere a planetei Deemas și oportunitatea întoarcerii pe Terra, erau simple povești. În realitate, nu puteau să facă altceva decît să se deplaseze în spatele acelui enorm pavaj răsărit cine știe de unde. Își vor frînge gîtul cu siguranță. În schimb, el voia să lupte pe Deemas împotriva unui inamic palpabil, chiar dacă lupta era inegală, decît să-și sfîrșească existența cu un salt în necunoscut.

O zguduitură puternică îl avertiză : conul de salvare începuse să se miște în direcția ieșirii. Camera se înclină puțin înainte. Împins de cei patru cilindri hidraulici conul se puse în poziție de lansare.

Naveta spațială fu aruncată în cosmos. Bărbatul se cufundă cu plăcere în fotoliu. Călătoria va fi destul de plicticoasă. Pe astronava *Galileo* dispariția micuțului con de salvare va fi cunoscută imediat. Pentru a evita inutile și retorice convorbiri cu birocrații de pe astronavă, închise transmițătorul de la bord.

Liniștea îl înfășură. Manuel De Romero se lăsă copleșit de lanțurile ei impalpabile și închise ochii.

— Nenorocitul ! Fără nici o fărîmă de pîine la el ! — țipa din răsputeri Pavel.

Chipul său, congestionat din cauza întîmplării, se făcu vînăt.

Valmont privea cu atenție monitoarele și clătina din cap.

— O să se prăbușească pe elipsoid cu o viteză halucinantă — spuse el. Masa șalupei este nesemnificativă în raport cu cea a lui Eidos. Va fi atras cu o intensitate nemaipomenită, secundă după secundă.

Chiar și în situațiile cele mai dramatice astronavigatorul nu se putea abține să nu recurgă la o explicație de tip matematic.

— A închis videotransmițătorul pentru a împiedica orice comunicare cu noi. Pavel se simți învăluit de o ceață de resemnare. Nu avem nici o modalitate de a-l ajuta, nici măcar împotriva voinței lui. Computerul, în aceste condiții, nu este capabil să modifice traiectoria sondei.

Lîngă ecranul panoramic, Pavel distingea cu foarte mare greutate conul de culoare galbenă în care se afla Manuel De Romero care încerca să se mențină în echilibru deasupra nesfîrșitului elipsoid. O foarte ușoară adiere de irizări metalice sclipea din cînd în cînd în spațiul întunecat, aproape ca o mută și neliniștitoare chemare în ajutor, o slabă pîlpîire de disperare care se va stinge chiar mai înainte ca nava să atingă suprafața elipsoidului.

Cu o ultimă licărire brațele de argint dispărură.

— S-a dezintegrat — murmură Pavel.

XIV

Nora se așeză în comodul fotoliu de velur, lăsîndu-se în voia căldurii propriului trup. De pe măsuța cubică de lemn luă un pachet de țigări din alge marine și alese una. O aprinse. Aroma puternică, cu un ușor gust de sare, îi gîdilă plăcut cerul gurii. Se relaxă, lăsîndu-și capul să cadă pe spate, dar nu activă masajul revitalizant al fotoliului.

Tresărirea bruscă a închizătorii electronice o făcu să se trezească.

Ușa de la intrare se deschise. Paul Bresson călcă pe triunghiul de lumină desenat pe prag, închise din nou ușa și își dezbrăcă bluza de lucru. Îi aruncă Norei o privire cu ochii săi albaștri, și citi imediat pe chipul femeii că există ceva care o neliniștește.

— Bună, față întunecată — o salută el. Își luă bluza și o îndoi pe braț cu grijă. Ești înfuriată ?

Nora mai trase o dată din țigară și, cu un gest sec, o stinse.

— M-au dat afară de la Centrul de Cercetări Spațiale — îi răspunse ea.

Paul se posomorî deodată. Tăcu vreo cîteva clipe pentru a „savura" vestea.

— Glumești ? — o întrebă el în sfîrșit. Apoi înțelese că nu era momentul potrivit să-i pună prea multe întrebări. Era mai bine să nu mai aducă vorba despre asta pînă ce Nora nu se va hotărî s-o facă ea însăși.

— Nu vrei să știi cum s-a întîmplat ? — îl întrebă femeia.

— Desigur, desigur, te rog să mă scuzi. Am primit de curînd o știre la observatorul astronomic. Se pare că ar fi dispărut o stea.

— O stea ? Mă iei peste picior ?

— Nu sîntem încă foarte siguri. Sînt obosit, Nora — îi aminti Paul. Dar înainte de a mă odihni te rog să-mi spui ce s-a întîmplat.

— O să-ți povestesc totul ceva mai tîrziu. Poate chiar în seara aceasta.

— Mai bine nu. Cînd ai expresia asta întipărită pe chip înseamnă că există ceva care te roade pe dinăuntru și trebuie să te eliberezi cît mai repede.

Paul se tolăni pe divan și își întinse picioarele. Își atinse ușor cu un deget obrazul neted.

— Spune, te ascult.

Nora își mai aprinse o țigare.

— M-am certat cu doctorul Hakel.

Se opri o clipă să-și ordoneze gîndurile. Pe măsură ce imaginile îi treceau pe dinainte se simți copleșită de amintiri amare. În cele din urmă, plină de resentimente și de emoție, îi explică lui Paul ce s-a întîmplat. După ce termină de povestit se simți oarecum mai ușurată.

— Ai acționat pripit — comentă laconic Paul. Le-ai oferit singură posibilitatea să se debaraseze de

un colaborator incomod, fără să depună un prea mare efort.

— Îmi dau foarte bine seama — admise ea. Waenii vor fi în și mai mare încurcătură din cauza lui Hakel și a clicii sale. Poate că am greșit atunci cînd l-am pălmuit.

Își aminti de lovitura seacă pe care i-a aplicat-o biologului și surîse ca pentru sine din cauza înțelesului ambiguu al cuvintelor sale.

— Cu toate acestea, nu mă căiesc. Se întrerupse. Șovăi : Adică, da — adăugă ea coborîndu-și atît de mult vocea încît semăna cu un susur. Întreaga mea muncă asupra waenilor s-a dus pe apa sîmbetei și nu va mai fi absolut deloc luată în seamă.

Paul închisese deja pleoapele, învins de oboseală. Dar nu dormea. Nora îl cunoștea foarte bine : el n-ar fi făcut niciodată o astfel de figură ; ar fi sărit în picioare înainte ca somnul să-l poată cuprinde.

— Iar acum ce-ți propui să faci ? — o întrebă.

— Sînt prea neliniștită. Mă tem ca nu cumva impulsivitatea să-mi mai joace o festă.

— De ce, nu s-a întîmplat deja ?

— L-am pălmuit pe Hakel. Nu pentru ceea ce a spus, de asta puțin îmi păsa mie, ci pentru tonul revoltător de dispreț pe care-l avea în voce. Tăcu, strîngîndu-și halatul pe corp. Vreau să informez presa. În seara aceasta îi voi telefona lui Dino Kloetz. Este prietenul tău, nu ? Sînt convinsă că această poveste va provoca o mare agitație în lumea științifică.

— Ești sigură de asta ? Să fii atentă, totuși, la felul cum te exprimi. Unii dintre oamenii de știință, cei îmblînziți vreau să spun, își formulează

răspunsurile cu ușurință și au limba foarte ascuțită.

— Dino o să înțeleagă. El a fost primul care a scris despre sistemul neocolonial adoptat de expedițiile în spațiul cosmic, iscînd o vie polemică pe această temă. Începînd cu octopedele lenticulare, Xerhodii din Oberon.

— Este foarte adevărat. Totuși, i-a tăiat ziarul creanga de sub picioare — îi aminti Paul. Chiar dacă, la urma urmelor, Xerhodii erau niște creaturi care nu erau înzestrate cu inteligență.

— Uff ! — făcu Nora. Nu am acum intenția să încep o dizertație filozofică despre ce se înțelege prin inteligență. Un lucru este sigur, anume că loviturile date de Dino și-au atins ținta și au constrîns autoritățile să facă o anchetă.

— Care s-a încheiat la fel ca toate anchetele efectuate de cinci ani pe aceste meleaguri : dosar clasat.

Nora se încovrigă jos pe podea alături de Paul.

— Nu ai spirit combativ — îi zise ea. Tu stai aici, fără să miști un deget, și lași ca lucrurile să se desfășoare așa cum se desfășoară. Te-ai făcut comod, convins că nu se mai poate face absolut nimic pentru a rezolva aceste probleme. În același timp, birocrații își fac de cap dispunînd după bunul lor plac de tot și de toate, este adevărat ? Iar noi, eterne marionete, ne mărginim doar să-i privim !

— Nu spune năzbîtii. Știi bine că toate intențiile de a face bine s-au dus pe apa sîmbetei, blocate de indiferența marii majorități a populației și sufocate de jocurie politicii. Trebuie să te obișnuiești să privești realitatea în față și să te convingi de faptul că, indiferent ce acțiune intenționezi să întreprinzi, nu poate avea alt efect decît acela al unei

pietricele aruncate într-un lac. Trebuie să-ți aduci aminte că în jurul problemei waenilor se învîrtesc tot felul de speculații.

— Te referi cumva la societățile financiare, la industriași și la alții de teapa lor ?

— Da. În primul rînd interesul aproape morbid pe care-l manifestă față de neurofiziologia waenilor societățile industriale multiplanetare, apoi, așa cum tu însăți mi-ai confirmat-o, răsturnarea sufletită de condițiile de viață ale celor născuți pe planeta Deemas : sînt primiți ca oaspeți, cu toate că, de fapt, au un cîmp de acțiune limitat, fiind, în fond, cobai pentru experiențe.

— Atunci înseamnă că aprobi linia mea de conduită ?

Paul o privi pe Nora drept în față.

— În ceea ce te privește, ar fi fost mai bine să-i pui bețe în roate doctorului Hakel, rămînînd însă pe postul pe care l-ai avut la Centrul de Cercetări Spațiale. După cum prea bine vezi, nu sînt deloc un conformist așa cum credeai tu. Am putea spune doar că am simț practic. Furia ta nechibzuită nu a făcut decît să înrăutățească și mai mult situația. Acum în ce fel îi vei mai putea ajuta pe waeni ?

Nora își aplecă fruntea la pămînt.

— M-am întrebat și eu. Oricum, sînt hotărîtă să duc lupta pînă la capăt. De data aceasta trebuie să mă asculte.

Paul se văzu nevoit să suspine. Trebuia să admită că era foarte greu să o convingă pe Nora să renunțe la hotărîrea pe care a luat-o inițial.

— Bine, dragă, eu mă duc în pat — se hotărî Paul. Tu mă însoțești ?

Nora abia dacă schiță un surîs.

— Nu, eu simt nevoia să fac o plimbare lungă și relaxantă. O să ies în afara orașului. Mă întorc mai tîrziu. Pregătești tu cina ?

Paul fu de acord. Nora se aplecă deasupra lui ca să-l sărute. Paul o cuprinse peste șolduri și-i pipăi trupul moale. O ținu așa strîns și-și strecură o mînă sub halatul ei.

— Nu — îl opri femeia.

El însă continuă să o mîngîie coborînd cu degetele de-a lungul șoldurilor. Nora se desprinse din îmbrățișare.

Paul pufni nervos, petrecîndu-și o mînă prin părul de culoare deschisă și ondulat.

— Iei mașina ?

Nora era deja în cameră și se schimba.

— Ce ai zis ? — strigă ea.

Televideofonul, sprijinit pe măsuța joasă, țîrîi îndelung. Paul întinse o mînă și apucă receptorul.

— Da ?

Chipul profesorului Alberti apăru pe dreptunghiul de cristal.

— Bresson, știu că ai nevoie să te odihnești, dar s-au întîmplat lucruri noi. Vino repede la observator.

Paul șovăi o clipă.

— Bresson, este extrem de important. Au dispărut alte stele.

XV

Erau toți adunați în sala pentru congrese, în jurul mesei forjate în fier în formă de potcoavă : Dal Santo, directorul Centrului de Cercetări Spațiale, profesorul Alberti, responsabilul observatorului astronomic care funcționa pe lîngă Centru, Paul Bresson și încă mulți alți oameni de știință și tehnicieni. Discutau cu voce scăzută, schimbînd diverse opinii.

Profesorul Lorenzo Alberti sfîrși de expus rezultatele uluitoarei descoperiri : multe stele, provenind din sectoare galactice diferite, și chiar din sectoare extragalactice, dispăruseră în mod misterios în vidul cosmic.

Paul avea gura uscată din cauza prea multor țigări fumate în ziua aceea, iar sub ochii săi, plini de vinișoare roșii, două cearcăne profunde se puteau vedea cum străjuiau pometii obrajilor.

Profesorul Alberti culese adnotațiile aruncate pe jos în mare grabă și aruncă foile în dezordine, cu mișcări bruște ale mîinilor, pe raftul de cristal. Privirea sa întunecată și pătrunzătoare, îi iscodi pe rînd pe cei prezenți.

— Ne aflăm în fața unui eveniment de o extremă gravitate — spuse el. Teoriile privind expansiunea Universului trebuie să fie revizuite și corectate. În lumina noilor observații la care sîntem martori, nu există nici o explicație plauzibilă a fenomenului. În aparență, s-ar putea spune că este vorba doar de nori de pulbere cosmică care, deplasîndu-liberi în spațiu, ascund în spatele lor stelele. Asta ar presupune însă ca norii să aibă o densitate mare. În schimb, stelele dispărute posedau o magnitudine destul de accentuată, în măsură să depășească, cu lumina lor, orice nor galactic care s-ar fi suprapus, eventual, peste ea.

— De ce susțineți dumneavoastră că teoria *big bang*-ului ar trebui să fie modificată? îl întrebă Dal Santo.

— După opinia multor astronomi, Universul s-ar fi format în urmă cu aproximativ 18 miliarde de ani. Deplasarea înspre roșu a spectrului tuturor galaxiilor este în mod sigur o probă a acestui fapt și indică în ce fel aceste corpuri se îndepărtează unele de altele cu viteze diferite, în funcție de distanța la care se află ele față de noi, cu excepția a două sau trei galaxii anormale.

„Dacă într-adevăr teoria este valabilă, și îndepărtînd apriori ipoteza existenței norilor galactici superdenși, cum de este posibil ca niște aștri de aceeași mărime și de același tip stelar să dispară pur și simplu ca și cum ar fi fost înghițiți de spațiul cosmic? După toate probabilitățile, viteza lor de îndepărtare era mai mare decît cea calculată de către astronomi și, în consecință, data de formare a Universului trebuie revizuită."

Un om de știință, care stătea în fața lui Alberti, ceru cuvîntul. Privirea interlocutorului era limpede ca apa. Chipul lui de culoare rozalie era încadrat de un păr rar.

— Dumneavoastră, domnule profesor Alberti, ați susținut întotdeauna teoria Universului Pulsant?

— Dar ce are a face una cu alta? — interveni Paul în discuție. Nu văd deloc punctul de legătură cu problema pe care o dezbatem.

— Vă rog să mă scuzați — continuă însă interlocutorul. După teoria domnului profesor Alberti, toate galaxiile, peste multe miliarde de ani, vor începe să refacă evoluția de pînă acum în sens invers, sau, mai bine spus, în loc să se îndepărteze se vor apropia atît de mult încît aproape că se vor atinge, se vor contrage unele în altele pentru a crea din nou Atomul Primordial. În acel moment o să apară din nou un *big bang* care va genera o nouă expansiune a Universului și așa mai departe.

„Dumneavoastră, domnule profesor Alberti, ați calculat că durata unui ciclu cosmic este de 60 de miliarde de ani, deci în acest moment Universul s-ar găsi la aproximativ o treime din ciclul său vital, asta dacă lăsăm la o parte pentru o clipă efectul Einstein. Stelele și galaxiile ar trebui să înceapă să-și încetinească alergarea și, în mod succesiv să se oprească, pentru a putea apoi să înceapă să alerge în sens invers. În schimb, din observațiile făcute de dumneavoastră, rezultă că unele dintre stele ar fi dispărut. Vă dați seama că, în aceste condiții, viteza necesară pentru o asemenea îndepărtare incredibilă ar trebui să fie, nici mai mult, nici mai puțin, superioară celei fotonice?

— Și dacă, într-adevăr, așa este ? Nu depinde absolut deloc de mine dacă legile fizicii sînt răsturnate sau nu — se văzu Alberti nevoit să răspundă. Eu m-am limitat numai să observ fenomenul.

— Eu nu am terminat încă ce aveam de spus — preciză celălalt. După părerea mea, dumneavoastră, împreună cu asistenții pe care îi conduceți, ați făcut-o... cum spuneți voi ?... de oaie.

După această replică omul de știință rămase în așteptarea unui răspuns, cu un surîs de satisfacție pe buze.

— Dar cine este individul acesta ? — se bîlbîi Alberti către Paul.

— Este Gunnar Hajdin, un astrofizician norvegian. Este nou venit în Centrul Spațial.

— Ah — găsi de cuviință să comenteze profesorul Alberti, în timp ce își netezea ciocul. Apoi se întoarse către astrofizician : În sprijinul afirmațiilor mele, dragă doctore Hajdin, există zeci și zeci de fotografii care au fost efectuate pe întinse zone ale cerului, și chiar dacă teoria mea referitoare la Universul Pulsant ar putea să apară, într-un anume fel, puțin discreditată, asta nu înseamnă, în nici un chip, că au existat erori de observație. Am pus deja la curent despre asta personalul de pe observatorul plasat pe orbită și personalul de la baza chino-americană de pe planeta Venus, precum și personalul de pe baza sovieto-engleză de pe planeta Marte, care la rîndul lor vor putea să confrunte propriile lor observații cu cele pe care le-am făcut noi.

— Să vedem atunci acele binecuvîntate fotografii — răspunse Hajdin. Țin să vă amintesc faptul

că sînt mult mai tentat să accept teoria norilor de mare densitate.

— Explicați dumneavoastră cum de este posibil ca o stea, Alciona din Pleiade, pentru a da un exemplu, să cunoască o bruscă întunecare, — interveni Alberti — în timp ce alți aștri din apropiere au rămas neschimbați.

— Domnilor, vă rog — interveni doctorul Dal Santo. Nu este momentul să ne certăm. Poate că va fi necesar să desfășurăm ulterior cercetări mai amănunțite pentru a avea o siguranță categorică asupra evenimentelor. Sînteți de acord, domnule profesor Alberti ?

Cu dinții strînși, astronomul consimți.

— Dacă doctorul Hajdin este de acord să adere, — spuse el — l-aș ruga să participe cu noi la cercetări. Colaborarea sa va fi bine primită.

Era însă o nuanță de siguranță și sfidare în vocea lui Alberti.

Hajdin fu cuprins de surpriză, dar nu observă ironia. Privi în jur cam încurcat, apoi spuse :

— Cu multă plăcere. Vom avea ocazia să facem un schimb de experiență. Un surîs larg îi ilumină chipul. Fără ranchiună, domnule profesor Alberti.

Omul de știință italian mormăi ceva, surprins la rîndul său, dar strînse mîna lui Hajdin.

— O să avem mult de lucru — spuse el pe un ton foarte grăbit.

XVI

Furtuna, de acum dezlănțuită pe planeta lipsită de soare, dezrădăcina copacii, spărgea tot ce întîlnea în cale, fărîmița, izbea, comprima și răsucea, într-un carusel de imagini halucinante care dansau ametitor printre culorile frînte de pe pămînt și din cer.

Donald Montague, pe jumătate beat, își sprijini spatele de unul din pereții camerei, convins că picioarele nu-l mai ascultau.

Becurile de iluminat, care atîrnau de tavan, se legănară. Pereții începură să vibreze.

Ara Ykebe se clătina, învrednicindu-se să țină în poziție de echilibru paharul plin ochi de coniac. Montague se prinse cu mîinile de masă, dar imediat după aceea se rostogoli la pămînt împreună cu sticla de coniac, care se sparse cu un trosnet puternic vărsînd pe jos lichidul.

Ykebe își aruncă privirea spre pereți, în absurda tentativă de a-i opri. Geamurile singurei ferestre se pulverizară pur și simplu. O adevărată bulboană de pămînt, ramuri de copaci și pietre se năpusti în cameră.

Ykebe scăpă din mînă paharul pentru a-și duce mîinile la ochi și la gură : un vîrtej de nisip, fin și uscat, îi pătrunsese pînă în gît.

— Să fugim de aici ! — strigă Montague.

Tuburile de iluminat se legănau nebunește aruncînd tot felul de lumini și umbre în colțurile tavanului.

Montague își prinse colegul de subsuori și împreună se aruncară spre ușă. Zidurile trosneau și pîrîiau așa cum face puntea unei nave oceanice în timpul furtunii. Pe coridoare, coloniștii se adunaseră într-un soi de procesiune, dar semănau cu niște biete broaște strînse în mijlocul unei mlaștini.

Montague se îndreptă spre scările de serviciu. În sfîrșit, Ykebe reuși să vorbească.

— De data aceasta o să reușesc — bolborosi el. Lasă-mă să merg.

Japonezul se sprijini cu brațul de perete și mai tuși o dată.

Furtuna șuiera, transportînd nori de pămînt fărîmicios în coridoare. Printre fum și pulbere, Montague zări vag cîteva figuri umane lipite de ziduri, în căutare de adăpost.

— Repede ! — îl zori australianul.

Ykebe se prinse cu mîinile de balustradă. O puternică rafală de vînt se dezlănțui undeva sus pe ultimele trepte ale scării. Ykebe și Montague alergară cît putură de repede, punînd, din pură inspirație, un picior în fața altuia și greșind de mai multe ori la rînd poziția treptelor. Alți coloniști și tehnicieni se grăbeau și ei să coboare scările de serviciu.

La parter, ușa, care avea proprietăți de mișcare mult mai sofisticate, reușea să reziste la impactul

cu uraganul, chiar dacă în locul de întîlnire cu peretele ea fusese îndoită și ruptă, iar vîntul se infiltra printre spațiile libere în încercarea de a se strecura înăuntru.

Ykebe îl avertiză pe Montague că podeaua devine moale ca gelatina. Picioarele i se muiară și se pomeni la pămînt în timp ce se auzea un surd grohăit venind de la subsol.

— Prinde-te cu putere ! — strigă la el Montague.

Simțiră cum solul se înclină sub picioarele lor, iar corpurile începură să cadă în spate. Zgîriară pereții de material plastic cu unghiile.

Un scîrțîit sinistru întrecu în intensitate orice alt zgomot. Montague fu prins de o forță irezistibilă și ridicat de la pămînt. Respirația i se opri în gît. Cu un ochi pe jumătate orbit văzu, acolo unde mai înainte era tavanul, un vîrtej negru de pietre, mobile și bare de oțel. Un obiect plat îl lovi direct în stomac. Bîjbîi cîteva clipe neștiind încotro s-o apuce. O luă pe o scară, apoi pe o alta. Blide de metal și ramuri ascuțite îi biciuiră corpul, fața, mîinile, dar omul nu-și slăbi în nici un chip strînsoarea, cu o forță înzecită de instinctul de supraviețuire.

Cinci metri mai jos, Ykebe se pomeni că nu mai poate să treacă în nici o parte din cauza unui dulap metalic care îi blocase orice ieșire. Turbarea vîntului nu reușea să-l smulgă pe japonez din micul său tranșeu. În schimb, urechile îi erau asurzite de mugetul îngrozitor al uraganului.

Partea inferioară a edificiului rezista la rafalele puternice ale furtunii. Dacă această clădire ar fi fost construită cu o structură armată, nu s-ar fi descompus în felul acesta, dar pe planeta Deemas

construcțiile erau realizate din materiale mult mai puțin rezistente.

Fără nici un fel de prevestire, vîntul începu să scadă în intensitate. Dar liniștea care urmă fu și mai teribilă decît furtuna. Sufocanta tăcere care se așternuse în jur umplea urechile și creierul cu vată.

Montague se pomeni că se găsea încălecat pe balustradă, cu capul sprijinit de o treaptă. La numai cîțiva centimetri de obrazul său îl fixau doi ochi : cele două pupile sticloase și dilatate nu făceau nici cea mai mică mișcare.

Montague își schimbă picioarele din incomoda poziție în care se aflau, își sprijini o mînă de marginea scării și se ridică din nou în picioare. Observă cu atenție craniul care îl privea de la mică distanță : fusese despicat de corpul care îl purta pe umeri. O placă de fibrosticlă, înclinată asemenea unei ghilotine, se împlînta adînc în trupul mortului.

Montague se prinse cu mîinile de spatele balustradei și sări peste cadavrul mutilat. Piciorul scării fusese ridicat de la pămînt cu aproximativ un metru și jumătate, proiectat înspre înainte asemenea unei trompe absurde. La fiecare pas pe care îl făcea, scara oscila sub picioarele lui, în sus și în jos, cu foarte îngrijorătoare trosnete.

Montague ajunse pe ultimele trepte. Rampa însă se îndoi sub greutatea lui, scîrțiind, în clipa în care două pîrîituri anunțară prăbușirea definitivă. Omul reuși să facă un salt. Scara, întinsă ca o trambulină, vibră și se prăbuși. Australianul abia dacă mai avu timp să cadă între dărîmăturile intrării.

Întins la pămînt, acuză o durere violentă la unul din picioare. Își pipăi genunchiul, petrecîndu-și mîna prin pantalonii sfîșiați, și își dădu seama că nu are decît o ușoară zgîrietură : nimic grav. Atunci își palpă brațele și picioarele cu grijă, dar nu mai dădu peste alte răni. Își înălță capul : deasupra lui, cerul turbulent lăsa să se scurgă raze de lumină provenind de la stele. Partea superioară a clădirii fusese dărîmată.

Montague se îndreptă spre ușa de la intrare în încercarea de a-și aminti unde anume îl întrezărise pe Ykebe. Își opri privirea asupra unui unghi închis de un greu dulap de metal și se apropie îndepărtînd mobile, scule și alte obiecte îngrămădite acolo în dezordine. Se ridică în vîrful picioarelor : dincolo de bariera pe care o avea în față, ghemuit lîngă perete, zăcea Ara Ykebe. Părul său, încărcat de pulbere, era complet alb ; bluza de lucru, sfîșiată în partea din față, dezvelea pielea cu dungi roșii.

— Ara ! — îl chemă el. Mă auzi ?

Ykebe își legănă capul. Păru chiar că este gata să-l ridice, dar îl lăsă să-i cadă pe piept.

Montague prinse cu putere în mîini o muchie a dulapului, smucindu-l cu toată forța pe care o avea în trup. Dar greoaia mobilă nu vru să se miște. Omul privi în jur căutînd vreun obiect care ar fi putut să-i servească drept pîrghie. Găsi un par de lemn suficient de robust. Se ghemui și privi la membrele lui Ykebe care păreau aruncate la întîmplare : piciorul drept mai ales, avea laba îndoită într-un mod cu totul nefiresc.

Cu mînecile pline de pulbere, Montague se frecă la ochii iritați și scuipă nisipul care i se băgase sub

limbă. Apoi introduse parul de lemn sub dulap, îl ridică și, în același timp, se deplasă la dreapta. Din perete căzu o ploaie măruntă formată din fărîme de material plastic.

Ținînd parul sprijinit de piept se opri o clipă să se odihnească. Crusta de pămînt fărîmicios care îi acoperea chipul se desfăcu dezvelindu-i pielea.

Se întoarse la activitatea începută. Cu un zgomot strident parul se încovoie la limita rezistenței sale. Dulapul zgîrie zidul : părea o lipitoare care nu voia să se dezlipească de victima sa. Mobila cea grea se clătină, apoi căzu la pămînt bufnind.

Montague se descotorosi de pîrghie aruncînd-o departe. O arsură sfîșietoare îi trecu prin palme. Făcu un efort să uite durerea și se apropie.

— Ara, — spuse el ridicînd cu gesturi delicate capul prietenului său — sînt eu, Donald.

Ykebe deschise ușor pleoapele acoperite cu nisip. Pupilele, ca și cum ar fi fost bete, tremurau fără să reușească să se stabilizeze. Japonezul schiță o grimasă, își mușcă o buză, chelălăi și își lăsă din nou capul pe piept.

Montague îi atinse ușor piciorul îndoit în mod nefiresc. Dar abia sub genunchi dădu peste o umflătură. Pielea era întinsă și mușchii contractați. Cu teamă, Montague îl ridică pe Ykebe, observîndu-i chipul. De două ori în timpul delicatei operații trăsăturile feței japonezului suferiră o violentă și neașteptată metamorfoză. În cele din urmă, Ykebe păru că se relaxează.

Cu dificultate, Montague reuși să-l care pe rănit în spinare. Înaintă hotărît, spre poarta deschisă, sprijinindu-se de ușor, și își aruncă privirea dincolo de prag.

Turnurile bazei erau încă drepte. Lumina țîșnea prin vreo zece ferestre mici înconjurînd cu un halo rozaliu siluetele înălțate spre cer.

Conductele supraridicate, care se încrucișau deasupra străzii, păreau fără stricăciuni, în afară de cîteva care atîrnau, asemenea unor buze obosite, despicate pe lungime.

Frigul devenise intens, iar ploaia cădea tăioasă. Violenta prăbușire care umplea aerul făcea parte integrantă din peisaj.

Montague simți că prietenul său, trezit de ropotul apei, se agita. Încercă să-l încurajeze și să-l liniștească, chiar dacă era sigur că Ykebe nu-l aude.

— Vom încerca să ajungem la spital — îi spuse.

Se întoarse într-o parte și zări multe alte clădiri nimicite.

Diverși coloniști ieșeau din clădiri, în lamentațiile răniților și gemetele muribunzilor.

În aer se înfiripă un zgomot răgușit care crescu peste măsură pînă ce deveni impresionant. Era un sunet inexplicabil. În penumbră, Montague zări ceva mișcîndu-se prin aer : mari baloane de gaz răvășeau atmosfera.

Zgomotul se transformă într-un răget gros, dar pătrunzător. Pămîntul începu să tremure. O voce de femeie, la mică distanță, începu să urle de frică.

Montague individualiză în timp util apropierea taifunului. Îl așeză cu grijă pe Ykebe la pămînt și se puse deasupra lui, protejîndu-l cu propriul său corp.

Atras ca de un magnet de scînteietorul perete de apă, omul închise ochii pînă ce torentul lichido-gazos îl izbi.

XVII

Dublul rînd de monitoare proiecta aceeași imagine : o porțiune mărită a elipsoidului Eidos. Suprafața obiectului era un fond uniform de tonalități albăstrui, pătat de lungi forme încrețite, de culoare violetă. Încrengătura de filamente, umflată de noduli, se desfășura și se lărgea sub formă de evantai în firave vaporozități aidoma unor picături de lac dens lăsat să cadă într-un borcan cu vopsea mai deschisă.

Pavel acționă dispozitivul selector. Cinecamerele situate pe laturile exterioare ale astronavei *Galileo* își amplificară cîmpul optic. Pe monitoarele inferioare, înfășurat într-un subțire strat de ceață rarefiată, apăru profilul lateral al obiectului.

Valmont împinse înainte pulsantul de comunicare internă.

— Către toate nivelele — scandă el. Pregătiți-vă pentru propulsia sub-lumină peste cinci minute, din această clipă.

Prin megafoane, în sala de comandă sosiră mesajele :

— Nivelul doi. Coridoare descongestionate. În ordine.

— Nivelul trei. Coridoare libere. Totul în ordine.
— Nivelul patru...

Dario se instală în fotoliul anatomic și activă cîmpul anti-inerțial. Liniile de forță țîșniră din dispozitivul aflat în fotoliu. Pocniră prin aer învăluindu-l într-un cocoloș invizibil. În clipa în care capsula magnetică se închidea deasupra lui, gîndurile sale se retraseră ca și cum ar fi fost chemate din nou de un ecou din profunzime.

Pavel puse în funcțiune propriul aparat : conectă auricularul și scoase un microfon din brațul fotoliului.

— Nu știm ce surprize putem întîlni cînd vom traversa crusta externă a elipsoidului — anunță el. Echipajul, închis în propriile cabine, îl auzea pe comandant prin intermediul auricularelor. Cîtă vreme nici o eroare, imputabilă elementului uman, nu va complica desfășurarea operațiunilor, ne vom încrede în totalitate în calculatorul central — continuă Pavel. Computerul posedă toate informațiile necesare. Nu ne rămîne altceva de făcut decît să sperăm că deducțiile noastre sînt exacte. Se opri căutîndu-și cuvintele cele mai adecvate. Vom reuși — trase el concluzia.

★

În viscerele elipsoidului, un foarte sensibil aparat se puse în funcțiune, trezit de o prezență ciudată. Captă existența unei mase-energie, care se apropia extrem de rapid, în exteriorul crustei elipsoidului. Detectorul analiză corpusculul străin, studie cu atenție compactețea electro-gravito-magnetică a acestuia, viteza și orice altă particularitate energo-dinamică. După aceea lansă un slab impuls cuprinzînd întrebări către aparaturile centrale. Răspunsul sosi în cîteva nanosecunde : STRUCTURĂ ENERGETICĂ DE IMPORTANȚĂ NESEMNIFICATIVĂ. SE SCOATE DIN MEMORIE.

Detectorul își relaxă brațele femtoatomice și reveni în poziția de repaus.

★

Motoarele astronavei *Galileo*, lucrînd la puterea maximă, își dezlănțuiră toată forța de care erau în stare cu ajutorul camerelor de ardere.

Astronava terestră devie într-o parte, teleghidată de impulsurile directoare ale computerului. Se îndreptă pe o direcție tangentă la suprafața elipsoidului Eidos și începu să susțină o luptă titanică împotriva forței gravitaționale care se străduia s-o prăvălească cu capul în jos spre centrul calotei de la pupa.

Dîra înfocată care țîșnea din coada lui *Galileo* se curbă în jos, fiind absorbită de puternicul ciclon electronic generat de elipsoid.

Ca un animal înspăimîntat, astronava tresări și se scutură pentru a scăpa de încîrligatele linii de forță. După ce se echilibră, începu să se folosească de ele, convertindu-le prin efectul centrifug într-o serie de impulsuri sinergice paralele cu propria axă, și țîșni înainte.

Pavel privea cu atenție cum monitoarele se iluminau de neașteptate străfulgerări. Valmont rămăsese țintuit pe fotoliu, cu chipul străbătut de neliniște. Dario arunca priviri piezișe spre cadranele care se iluminau de viguroase figuri incomprehensibile.

La nivelele inferioare ale astronavei terestre fiecare membru al echipajului aștepta cu sufletul la gură clipa cînd se va produce impactul.

Punctul de întîlnire se apropia. Astronava *Galileo* pătrunse în straturile externe ale elipsoidului, unde fu învăluită de rotocoale de gaz rarefiat. Învelișul extern al navei terestre scoase sunete stridente ca și cum ar fi fost frecată de o imensă masă cu proprietăți abrazive.

Dario simți cum ceva nedefinit îi prinde cu putere corpul și-l strînge ca-ntr-un cleşte. Era o mînă nemiloasă care îi strivea craniul, toracele, arterele, încît i se părea că umoarea vitală este pe punctul de a ieși prin porii pielii. Își roti cu multă osteneală capul și-l văzu pe Valmont răsturnat în fotoliu : un șuvoi de sînge îi curgea din urechi.

Două dintre monitoare plesniră răspîndind nori de fum dens. Cadranele de control se prăbușiră. Șuierături și trosnete puternice inundară încăperea.

Dario deschise gura ; dinții îl dureau ca și cum sute și sute de ace i s-ar fi înfipt în gingii. Simți cum i se scurge pe buze căldura moleșitoare a propriului sînge, apoi își pierdu cunoștința.

Elipsoidul dădu impresia că se prăvălește asupra lui *Galileo*. Astronava terestră execută o flexiune pe o latură, aidoma unui pește lovit de harpon. Încăpățînat, computerul central se străduí să mențină traiectoria programată.

În Centrul Medical, doctorul Fairfax căzu în liniștea stranie a inconștienței. Astrid Olaffson bolborosi ceva și căzu și ea într-un abis rotitor.

Zzwi, la rîndul său, învăluit într-un cîmp antigravitațional, rezista destul de bine la încercare. Waenii își scoseseră în mod preventiv din marsupii

diapazoanele moleculare și acum stăteau uniți, în grupuri, înconjurați de o unică scoarță protectoare.

Ca o schijă furioasă, astronava *Galileo* pătrunse în masa elipsoidului. Deschiderea ivită pe suprafața acestuia se închise imediat după trecerea astronavei. În punctul de contact suprafața sa redeveni uniformă.

*

Dario se prinse cu putere de o funie absurd de alunecoasă. Contorsionîndu-se și destinzîndu-se, reuși să ajungă în vîrf și, de la acea înălțime imaginară, deschise ochii. Realitatea undui prin fața ochilor, echilibrată și murmurătoare.

Cînd, în sfîrșit, reuși să iese din vîrtej, Dario auzi un dispozitiv automat de alarmă sunînd îngrozitor. Pe cadranul de comandă, stranii perle luminoase, de culoare stacojie și verde, se aprindeau și se stingeau descriind cu această mișcare a lor o ciudată, foarte ciudată tablă de șah.

Dario percepu o moleșeală generală și o persistentă durere în cap. Degetele sale se îndreptară spre cutia cu dispozitivul de comandă a deschiderii : ecranul anti-inerțial care îl înfășura se desfăcu în falduri. Omul își aruncă picioarele, pe care le ținea pe fotoliu, jos pe podea. Le simțea moi ca și cum ar fi fost făcute din gelatină. Își trecu dosul mîinii peste bărbie, și mici pete de sînge coagulat se fărîmițară în pulbere fină.

Puțin mai departe, Pavel își legăna capul, străduindu-se să-l ridice, și se izbea de cîmpul negativ menținut încă în stare de funcționare. Pentru a se apropia de comandant, Dario puse un picior în fața altuia cu precauție, ca și cum ar fi mers pe o

scîndură de lemn. Reuși să deconecteze capsula magnetică, eliberîndu-l pe Pavel. Îl luă de umeri și-l scutură.

Comandantul întredeschise pleoapele.

— Cine este ?... Bastia ? — murmură el, iar expresia feței i se mai îndulci.

— Domnule comandant, — spuse Dario — trebuie să vă ridicați. Curaj, vă ajut eu.

Și își strecură mîinile sub subsuori și îl ridică foarte greu. Bălăbănindu-se, comandantul fu pus în picioare. Rămaseră sprijiniți unul de altul, susținîndu-se la întîmplare.

— Capul meu — se lamentă Pavel. Mi se pare că a fost despicat în două. Dar... am reușit ? Am reușit să pătrundem în interiorul elipsoidului ?

Dario își agită o mînă, cu gesturi circulare, ceea ce însemna că și el spera să fi fost așa, dar încă nu era sigur de acest lucru. Dacă forțele erau suficiente, acum era momentul prielnic să ceară lămuririle necesare instrumentelor de la bordul navei. Dario își aruncă o privire asupra panourilor de comandă și asupra ecranelor : toate erau stinse.

Încă ținîndu-se îmbrățișați, Pavel și Dario se îndreptară împreună, cu mare greutate însă, spre cadranele dispozitivelor de comandă și apăsară pe vreo cîteva comutatoare, la întîmplare, numai pentru a-și face o idee despre capacitatea de funcționare a instalațiilor. Monitoarele nu reacționară.

Comandantul se eliberă din strînsoarea în care îl ținea Dario, apoi se întoarse cu gesturi nervoase, dar își calculă greșit propriile forțe și căzu în genunchi. Dario nu făcu nici măcar un singur gest pentru a-i veni în ajutor, pentru că în chiar clipa aceea o

cumplită senzație de greață i se zvîrcoli în stomac. Strînse cu putere din dinți, în timp ce imaginile din sala de comandă începuseră să se rotească și să se rostogolească foarte repede. Se străduí să reziste atîta vreme cît starea de greață mai persista, și apoi în timp ce se atenua pentru a dispărea, în cele din urmă, cu desăvîrșire.

Comandantul reușise și el să se pună din nou pe picioare. Dar precarul echilibru punea în pericol scurta distanță care era între el și ecranul panoramic. În cele din urmă, ajunse lîngă marele ecran și aproape că se aruncă asupra lui, apucîndu-l viguros cu mîinile de margini. Cercetă cu neliniște semnalele de la bord, dar imediat după aceea avu siguranța că operațiunea reușise : astronava *Galileo* se afla în interiorul elipsoidului.

Ecranul panoramic era ca un uriaș ochi de formă pentagonală care iscodea permanent situația existentă în exteriorul astronavei. Sub privirea comandantului se deschidea larg vidul nemărginit. Numai că vidul acesta se înnoda într-o imensă structură arcuită, misterioasă și străină, de neînțeles pentru oameni. Pavel o cercetă cu mai mare atenție și o compară cu structura unui pod metalic, strălucitor, suspendat în spațiul cosmic. Nu reuși să-i zărească marginile. Dar imensul arc îi amintea un pod chiar dacă structura lui era cu totul diferită.

Își holbă ochii, uluit și fascinat în același timp. La o distanță apreciabilă, acolo unde arcul metalic părea că se termină, viguroase semnale luminoase de culoare roșie iluminau foarte înalte corpuri de formă cilindrică. Cîteva clipe mai tîrziu, Pavel își dădu seama că acele coloane cilindrice erau transparente și că în interiorul lor se puteau vedea cum se agită

neobișnuite siluete vibrante, asemănătoare unor larve filamentoase de un roz palid : era o adevărată forfotă, silențioasă și continuă, din care țîșneau pe neașteptate șuvoaie tremurătoare de lumină rece.

Succesiv, o mare sferă de culoare castanie, proiectată în azur, și cu o parte în formă de semilună lipsă, se rostogoli prin gol deasupra podului de metal. Alte patru sfere, întru totul asemănătoare primeia, dar de dimensiuni cu mult inferioare, o urmau la mică distanță. Ultima sferă era presărată cu tot felul de încrețituri cristaline, ca și cum ar fi fost o armătură semitransparentă.

Pavel își uită pe neașteptate de durerea pe care o acuza la cap, de tremurul pe care îl simțea în genunchi și de orice altă senzație neplăcută. Ceea ce se desfășura în fața ochilor săi era prea important și traumatizant.

— Am reușit — murmură el ca pentru sine.

Reglă imaginea de pe ecran pe un alt cadru : marele pod suspendat în gol alunecă într-o parte și formă un fel de con răsturnat, pînă ce se pierdu din cîmpul vizual. Pe ecran apăru atunci o grămadă de inele, forme plate și concentrice, șapte în total, dispuse la intervale egale unele de altele. Inelele își schimbau permanent culoarea, trecînd de la nuanțe violete la un alb curat. În interiorul discurilor, se încrucișau raze șerpuitoare care se condensau în vioaie picături de culoare alb-albăstruie care plecau cu iuțeală, ca o ploaie de pietre, din centrul inelului celui mai mic, dispărînd într-o ceață densă.

Pavel nu reușea să-și desprindă privirea de pe incredibila aparatură și de pe metamorfozele energetice care defilau în fața ochilor pe ecrane.

Vocea lui Dario îl trezi la realitate :

— Domnule comandant, trebuie să reluăm controlul asupra astronavei.

Pavel se îndepărtă de ecran :

— Este fantastic ! — exclamă el.

Nedumerit și puternic marcat de imaginile pe care le zărise pe ecran, se lăsă pradă la mii și mii de întrebări care îi torturau mintea. Se apropie de consola de comandă, își ordonă încă o dată propriile gînduri și își dădu seama că nu ar fi reușit niciodată să țină sub control zecile de aparate, cadrane, monoscoape, manete, cursori, lumini-spion care formau, de fapt, complexa organizare a astronavei. Se încurcă în comenzi și fu nevoit să repete. Computerul anulă impulsul de funcționare a motoarelor. Pavel atinse ușor clapele a două monitoare care începuseră să selecționeze scheme și figuri fără nici un pic de înțeles logic. Scoase din circuit sistemele vizuale, dezactivîndu-le. Mai mult de atît nu putea să facă. Dario era preocupat să-l trezească pe tehnicianul de comunicații.

Valmont tocmai se ridica de pe fotoliu, ținîndu-și fața cu o mînă, ca și cum o latură a ei ar fi cîntărit incredibil de greu.

Pavel îi sări în ajutor.

— Vă simțiți bine ? — îl întrebă, susținîndu-l cu un braț.

— Ca și cum m-ar fi bătut cu ciomagul. Domnule comandant, sîntem în interiorul elipsoidului, nu ?

Chipul lui Pavel, care căpătase trăsături dure după atîția și atîția ani de responsabilități pe astronave, se ilumină, în mod straniu, cu un surîs. Apoi își recăpătă mina sobră :

— Pentru moment, astronava *Galileo* va fi condusă de către computer — spuse el. Dar calculatorul are nevoie de directive noi. Diferite sisteme telemetrice sînt avariate. Călătorim într-un cîmp minat. Acolo, în afara astronavei, sînt tot felul de corpuri necunoscute care sar într-o parte și în alta, înainte și înapoi, și în fiecare clipă riscăm ca unul dintre ele să ne cadă în spate.

Valmont se așeză la planul de comandă al astronavei. Dintr-o singură privire își putu face o idee despre daunele suferite de aparatură.

— Avem nevoie de inginerul-șef pentru a identifica și remedia leziunile suferite de circuite — mormăi el încă zăpăcit.

Atenția i se fixă pe unul dintre terminalii video care erau puși în funcțiune. Scriitura electronică informa :

OBIECT ÎN RAPIDĂ APROPIERE

PROPULSIE AUTONOMĂ

VITEZĂ NEUNIFORMĂ

TRASEU DE COLIZIUNE

FURNIZAȚI INSTRUCȚIUNI ULTERIOARE

STAND BY

XVIII

Ploaia, monotonă și pătrunzătoare, îl făcu să-și revină, aducîndu-l la cruda realitate.

Montague privi în jurul său. Pe moment nu își aducea aminte unde se găsea. Percepu mușcătura frigului pe propria piele și fu foarte mirat că se găsea aruncat la sol. Mintea i se lumină. Își înfipse mîinile în mîlul vîscos și apoi se ridică în picioare. Avea picioarele amorțite. Își petrecu o mînă plină de noroi pe chip, și imediat după aceea și-o retrase. Reținu cu greutate un strigăt de suferință. Își atinse ușor cu gesturi delicate buzele și obrajii. Descoperi o umflătură moale sub arcada zigomatică și o tăietură adîncă pe buza superioară. Umplu palmele cu puțină apă de ploaie și își curăță cum putu mai bine rana.

Pe o parte surpată a terenului, la distanță de numai cîțiva metri, o legătură de zdrențe se ridica și cobora ritmic. Legănîndu-se, ajunse acolo. Ploaia, înghețată, îl pătrundea pînă la oase. Montague scrîșni din dinți și întoarse spre el corpul trintit în noroi. Suspină ușurat : era Ykebe. Își strecură

o mînă sub bluza de lucru a acestuia și simți o nesigură, dar încurajatoare bătaie de inimă.

Înghețat și sfîrșit de durere își încărcă din nou prietenul în spinare, îndreptîndu-se spre turnurile iluminate care se aflau în centrul bazei.

Ajunse în apropierea unei răscruci. Linia supraridicată se legăna într-un echilibru precar, ca un gît tăiat. Australianul se ținu la distanță, din precauție.

Începeau să sosească grupulețe de electromobile încărcate cu răniți. Acel continuu du-te-vino și farurile vehiculelor dădeau o ciudată măreție dezastrului.

Conducătorul unui mare vehicul cu pernă de aer se opri la chemarea lui Montague. Șoferul îl urcă pe Ykebe, încă lipsit de cunoștință, și porni din nou spre spitalul bazei.

Puțin mai înainte, în lumina sistemelor fotoelectrice, o echipă de ajutor tocmai se îndeletnicea să înlăture acumularea de dărîmături. O clădire de trei etaje fusese dărîmată din temelie.

★

Montague se așeză pe marginea patului. Un considerabil bandaj de ceară îi acoperea jumătate din gură.

— Ce-ți mai face piciorul ? — îl întrebă Montague pe Ykebe. Medicul spune că în cel mult șase zile te vei simți mai bine ca înainte de accident.

— Este meritul tău.

Suferința dispăruse de pe chipul japonezului. Era suficientă o injecție de narcosimplex pentru ca durerea să devină suportabilă.

Montague se întoarse cu gîndul la evenimentele petrecute.

— A fost un adevărat infern — spuse el. Nu se cunoaște încă numărul exact al morților. Unii zic că în jur de cincizeci, alții susțin că în jur de optzeci. Răniții, apoi, sînt în număr impresionant. Se pare că nimeni nu a reușit să scape fără vreo plagă. Spitalul geme. Mulți dintre ei sînt trimiși acasă numai după un tratament foarte sumar.

— Din fericire, — spuse Ykebe — structurile acestei clădiri sînt robuste, din cel mai bun plastociment. Dar cum, oare, nu a fost prevăzut cataclismul ?

★

— În mișcarea sa de revoluție în jurul stelei Alpha Centauri, — spuse Montague — planeta Deemas era supusă atracției perene a soarelui său. Îndepărtarea progresivă a astrului a făcut în așa fel încît tensiunea gravitațională care influența planeta Deemas să se atenueze pînă la a nu se mai simți. În consecință, crusta planetară s-a relaxat. Și nu numai asta. Chiar și umflătura ecuatorială s-a mai turtit puțin, și pe planeta întreagă au fost acuzate puternice mișcări seismice.

— Dar... furtuna ?

— Un efect secundar al noii poziționări geoatmosferice a planetei Deemas. Trebuie să ne așteptăm și la alte uragane, după toate probabilitățile cu mult mai violente decît acesta.

Tonul vocii lui Ykebe coborî :

— Am auzit că marea majoritate a victimelor s-a produs în spațiile de locuit destinate personalului feminin.

Montague ridică din umeri.

— Se pare că structurile de susținere nu au fost proiectate așa cum trebuie. Intui emoția ascunsă a prietenului său. Cunoști pe cineva ?

Ykebe nu răspunse imediat.

— Da — spuse el, în' cele din urmă, cu multă greutate. Mă întîlneam adeseori cu o fată. Am ieșit împreună de mai multe ori. Nu avem nici o obligație unul față de altul. Îmi plăcea. Fata, vreau să spun.

Montague își privi mîinile, încurcat. Ridică din nou privirea :

— Ara, îmi pare rău că s-a întîmplat în felul acesta — murmură el stins.

Ykebe clătină din cap.

— S-o lăsăm baltă, Donald.

O liniște plină de angoasă se așternu între cei doi prieteni. Timp de cîteva minute încercară să nu se mai privească.

Sub așternuturi, Ykebe strîngea din pumni, rezistînd tentației de a se lăsa furat de o ușurare neașteptată. Desigur că i-ar fi făcut bine, dar era încăpățînat și nu se dădu bătut.

— Dar elipsoidul ? — întrebă din nou japonezul. Sînt știri de pe *Galileo* ?

Montague prinse din zbor ideea că este mai bine să schimbe vorba și să pălăvrăgească despre altceva.

— Știm cu siguranță că elipsoidul a ieșit din sistemul planetar trăgînd după sine și astronava *Galileo*. Tot mai mulți împărtășesc ideea că astro-

nava s-ar fi prăbușit pe imensul elipsoid și s-ar fi dezintegrat. Comunicațiile cu *Galileo* s-au întrerupt brusc după dispariția elipsoidului, și din acel moment n-am mai reușit să captăm nici cel mai mic semnal.

Se salutară. Cînd se văzu în afara clădirii, Montague trase cu putere aer în piept. Aerul înghețat îi învioră mintea, dar în același timp îl făcu să tremure. Bluza de lucru abia dacă era suficientă pentru a-l proteja de frig.

Instalațiile fotoelectrice își aruncau lumina în piața de dinaintea centrului medical. Electromobilele și carele elevatoare plecau și veneau, preocupate cum erau cu transportul molozului.

Ploaia începu să cadă din nou, deasă. Își aranjă gulerul, își ridică gluga de plastic și își băgă mîinile în buzunare. Bocancii i se cufundară în băltoace în timp ce înainta în căutare de magazine pentru a cumpăra îmbrăcăminte groasă. Trecu dincolo de cîteva mici construcții brăzdate de profunde crăpături. Mai înainte, o conductă de la sistemul de canalizare, tăiată în două, ieșea din pămînt, aruncînd în jur un miros urît.

O albă pîlpîire pluti prin aerul întunecat. Montague întinse mîna și atinse ușor un ghemotoc care se legăna căzînd spre pămînt. Ploaia se transformase în ninsoare. În plină vară, pe planeta abandonată de lumină se năpustise o iarnă neașteptată. Va fi o iarnă fără sfîrșit.

*

Copiii waenilor, speriați, gemeau cu voce scăzută, ghemuiți lîngă părinții lor. Împingeau cu boturile

și cu brațele în pîntecul adulților căutînd adăpost și un pic de căldură.

Bătrînii grupului stăteau în fundul grotei, dispuși în cerc în jurul diapazoanelor moleculare.

De jur-împrejur, coloanele piramidale netede, de culoarea albă a laptelui, decorate la bază cu desene geometrice, unde predominau formele circulare, susțineau bolta cavernei.

— Acesta este sfîrșitul — afirmă pe un ton sentențios Kkyr, waenul cel mai bătrîn. Congregația noastră, rasa noastră, se află la sfîrșitul ciclului.

— Nu — replică Xxeth. Trecem doar printr-o încercare teribilă, dar vom reuși să scăpăm. Trebuie să reușim — spuse el privind la copilașii care tremurau de teamă.

— Rjah va muri — bolborosi și Vvness. Lumina l-a renegat. Frigul va distruge totul.

— Vom aduna cît mai multă hrană cît va fi posibil — interveni în discuție și Xxeth cu optimism. Vom ticsi magaziile cum au făcut străbunii noștri cînd au înfruntat Timpul Frigului, acum o sută de Rotații. Ne vom uni cu alte congregații și le vom cere ajutorul. Împreună vom rezista mult timp.

— Te exprimi fără să gîndești — îl puse la punct Kkyr. Nimeni nu-și va ajuta vecinii. Orice congregație se va închide în sine însăși întocmai ca o floare de yelt cînd este atinsă. Ne vom bate între frați pentru a smulge hrana celuilalt. Nu, nu va fi ca pe Timpul Frigului. În vremea aceea Lumina veghea asupra planetei noastre și oferea o speranță pentru viitor. Acum nu mai există viitor. Cîmpiile se vor preface în deșerturi, deasupra plaiurilor se va întinde gheața eternă ca în Pămînturile Albe.

Kkyr tăcu. Ochii săi își schimbară tonalitatea. Îi închise în semn că a terminat ce avea de spus.

Xxeth îi trecu în revistă pe cei patru waeni pe care-i avea în față. Dădu din coadă.

— Eu nu voi abandona lupta — îi anunță el. Kkyr nu a ținut cont de un factor important. Cu toate acestea, este așa de simplu, că și un copil l-ar fi luat în considerație.

Jignirea nu îl afectă în nici un fel pe Kkyr, care se mulțumi doar să emită o serie de modulații profunde.

— Ne vom servi de jocurile noastre de *mnah* — le explică Xxeth privind diapazoanele moleculare. Cu ele vom putea face cultivabil solul din peșteri și vom putea în felul acesta să realizăm culturile de care avem nevoie ; apoi vom închide ermetic gurile peșterilor și vom izola frigul afară. Aceasta este propunerea mea.

— Ești un neghiob — îi spuse Kkyr. Crezi că nu ne-am gîndit la asta ? Și cîtă vreme vom rezista dacă realizăm proiectul tău ? Uiți că Lumina este aceea care dă viață plantelor. Nu. Destinul este mai puternic decît noi.

XIX

Ordinele date de Hakel erau precise : să fie transportat un tînăr waen în cușca pentru experimente biologice.

Însărcinat cu această crudă operație, Ronchi se văzu nevoit să coboare în subsolul Centrului de Cercetări Spațiale. Poarta cuirasată, care închidea spațiul de locuit destinat waenilor, se afla chiar în fața ascensorului. Dincolo de bariera metalică, care cu numai cîteva zile înainte nu ar fi avut nici o rațiune de a exista, trei creaturi sensibile, cu psihicul distrus, își trăiau lunga lor agonie.

Pașii lui Ronchi răsunară pe coridor. Se simțea complicele lui Hakel și, în același timp, se considera un călău. Gestul pe care tocmai îl îndeplinea îl făcea să aibă remușcări. Era și el responsabil, în aceeași măsură cu cei care l-au împuternicit, de suferințele care vor înfrînge voința waenului. Chiar dacă nu a folosit personal un instrument de constrîngere morală sau mentală, sentimentul de vinovăție stăruia cu putere în mintea lui, pentru că însăși tăcerea sa, însăși falsa lui orbire, refuzul de a

se opune, erau semne de revoltătoare aprobare a ceea ce făcea Hakel.

Ronchi retrăi secvența halucinantă care se petrecuse în cușca pentru experimente. Situația fără scăpare în care se afla waenul, strigătul lui de condamnare. Încercă din nou senzația de greață care l-a determinat să fugă din sala de control a experimentului. Nimeni nu și-a dat seama de absența sa și, după puține minute, s-a întors la locul său străduindu-se să-și ascundă remușcarea. Numai doctorița Aldovrandi se revoltase împotriva metodelor doctorului Hakel. Ronchi se întrebă de ce oare n-a urmat-o pe doctoriță în protestele sale și de ce oare rămăsese pur și simplu stană de piatră în fața panourilor de control.

Doctorul Hakel intuise cumva sentimentele sale ? De asta era sigur. Cu scopul de a se bucura de puterea pe care o avea la dispoziție, biologul îl alesese tocmai pe el să aleagă din cușcă un nou exemplar pe care să-l supună la tortură.

Ronchi atinse ușor cu degetul mica fereastră de cristal dublu care se deschidea în centrul ușii. Privi înăuntru. Creaturile străine erau ghemuite într-un colț ca și cum apropierea unul de altul le-ar fi furnizat un fel de apărare extremă.

Încercă un fel de sentiment de furie și disperare în același timp. Degetele alunecară pe cristal. Trebuia să le ofere deemasienilor o cale de a scăpa. Nu mai reuși să-și înăbușe torentul de revoltă care i se umfla în piept. Electrizat, în loc să acționeze sistemul de narcoză automată, mîna lui se îndreptă spre închizătoarea electronică. Rămase cîteva clipe sovăind.

Intuind, cine știe cum, gestul omului, waenii se apropiară de intrarea în celulă, alunecînd cu o exasperantă încetineală pe podea.

Ronchi își simți gura uscată și încercă să înghită. Unul dintre waeni îl privea prin fereastră : privirea sa apoasă lăsa să se întrevadă o imensă suferință.

Mîna terestrului apăsă pe clapele de deblocare ale sistemului de închidere. Degetele lui se osteniră îndelung să compună secvența de deschidere. Știa că waenii nu vor reuși niciodată să ajungă la zidul care înconjura Centrul Spațial, dar era sigur că se vor lupta pînă la moarte înainte de a fi torturați din nou.

Trebuia să o facă, altfel remuşcarea l-ar fi chinuit toată viața. Apăsă pe ultimul buton și se îndepărtă. Ușa greoaie se deschise larg. Unul din waeni apăru în prag. Terestrul și deemasianul se priviră într-o nemișcare absolută.

Ronchi se înspăimîntă. O frică implacabilă se dezlănțui în mintea lui. Văzu cum coada răzbunătoare a waenului se ridică și apoi lovește pămîntul.

Deemasianul se năpusti asupra lui. Ronchi urlă, cu burta sfîșiată de o mușcătură oribilă. Țipătul i se opri în gît într-un șuvoi de sînge.

Ceilalți doi waeni se aruncară pe urmele semenului lor, liberi, exultînd. Și însetați de răzbunare.

*

Nora o apucă pe strada asfaltată care mergea paralel cu două canale de irigație, executate pe cele două laturi ale porțiunii asfaltate. Departe, aproape la orizont, oglinzile parabolice ale antenelor Centrului de Cercetări Spațiale se ridicau în mijlocul unei întinse cîmpii.

Undeva, aproape de capătul străzii, cupolele și joasele clădiri cubice ale Centrului erau puse în evidență de către soarele în asfințit.

O nouă înțelegere a situației, care sporea încontinuu, puse stăpînire pe Nora. Strînse bara de conducere a vehiculului, pentru o clipă, și acesta devie într-o parte. Își încreți sprîncenele, străduindu-se să distingă vagile figuri multicolore care forfoteau undeva departe, la capătul străzii.

Masivele garduri ale Centrului de Cercetări Spațiale se conturau deasupra mulțimii de tehnicieni și lucrători care staționau în piața acestuia.

Vehiculul încetini. Nora îl parcă la marginea drumului pe care venise, în timp ce era atentă să privească la cîțiva tehnicieni care gesticulau cu nervozitate.

Un om în uniformă se apropie de autovehicul :

— Îmi pare foarte rău, dar este interzisă staționarea în această zonă — spuse el. Ah, dar dumneavoastră sînteți doctorița Aldovrandi. O recunoscuse. Apoi îi aminti instrucțiunile primite și continuă : Ceea ce v-am spus este încă valabil. Pînă ce nu vom primi ordine contrare, avem dispoziții precise să nu vă lăsăm să treceți.

Nora nu luă în seamă cuvintele omului :

— Dar ce s-a întîmplat aici ? Ce-i cu zarva asta ?

Omul, un individ uscat ca un os de pește, aruncă o privire fugară în jur.

— Waenii — îi explică el. Au fugit de la subsol și au ucis patru tehnicieni.

Doctorița trase cu putere aer în piept. Încercă o senzație de neplăcere pentru moartea colegilor,

dar, în același timp, se simți solidară cu deemasienii. Se interesă de numărul victimelor. Omul nu-și aducea aminte. Revolta s-a desfășurat cu o grabă nemaipomenită și nu a fost posibil să i se facă așa repede rezumatul. Cu cinism, Nora își dori ca una dintre victime să fie doctorul Hakel. Avu însă foarte repede o deziluzie, pentru că văzu chipul biologului răsărind din mulțime. Coborî din autovehicul și închise portiera cu o liniște desăvîrșită.

— Doamnă doctor — o rugă omul din gardă. Abia v-am spus că nu este posibil să...

— Vreau numai să vorbesc cu doctorul Hakel. Dumneavoastră nu m-ați văzut pe aici.

Se îndepărtă mergînd cu pași mici și apăsați spre grilajul principal. Se infiltră printre micile grupuri de persoane preocupate să comenteze evenimentele, în căutarea celui cu care se afla în polemică. Își lungi gîtul să privească peste pîlcurile de oameni. Trecu pe lîngă o căsuță din materiale prefabricate care ținea loc de post de control. Nimeni nu o opri. Chiar și oamenii de serviciu discutau în șoaptă despre cele ce s-au întîmplat, ținîndu-se însă mai deoparte de ceilalți.

Doctorul Hakel se afla lîngă masivul zid de beton. Lîngă biolog Nora îl zări pe Dal Santo și pe încă alți doi funcționari, ale căror nume însă nu și le aminti. Purtau o discuție animată cu șeful unei patrule militare. Reprezentantul oficialităților clătina din cap în semn de dezaprobare, refuzînd ceva.

Dal Santo o zări pe Nora și se întoarse spre ea, surprins. Îi veni în întîmpinare, etalînd un zîmbet acid.

— Bună ziua, doamnă doctor Aldovrandi.

Hakel își ascuți auzul ca o pisică.

Nora îl privi pe Dal Santo drept în ochi.

— Am auzit că există niște complicații cu waenii — spuse ea sec. Credeam că pot să fiu utilă într-un fel sau altul. Dacă însă doriți, pot să plec.

Hakel îi aruncă femeii o privire rece și tăioasă.

— Nu avem nevoie de colaborarea dumneavoastră — spuse el.

— Un moment — interveni Dal Santo. Să nu începem din nou să ne certăm. Poate că doctorița ne va putea ajuta.

— În ce fel ? — se enervă Hakel. Acum nu mai face parte din personal.

Dal Santo îl săgetă cu privirea pe biolog. Se simți lezat în autoritatea lui de o decizie care, dacă nu devenise definitivă, era de competența lui și a membrilor Consiliului Director.

— Doctorița Aldovrandi a lucrat mai multă vreme în strînsă legătură cu waenii și a reușit, într-o bună măsură, să obțină încrederea lor. Asupra acestui aspect nu putem avea nici o îndoială că lucrurile stau așa.

Nora nu interveni în discuție. Se bucura doar, în sinea sa, pentru că numai prin simpla ei prezență reușise să bage zîzanie între cei doi.

— Dumneavoastră, doamnă doctor, vă simțiți în stare să mergeți să vorbiți cu waenii ? — o întrebă Dal Santo.

— Înainte de a vă răspunde trebuie să cunosc exact ce s-a întîmplat în Centru.

— Da, desigur — consimți directorul. Sîntem încă zguduiți de cele ce s-au întîmplat. Waenii se aflau în subsolul clădirii centrale. Cineva, credem că vreun asistent, a deschis barajul de siguranță și ei

au fugit. L-au ucis pe eliberator. Totul s-a petrecut foarte rapid. Creaturile au atacat și alte persoane și s-au baricadat în locul unde ascunseseră, din precauție, diapazoanele lor moleculare. Nu reușim să înțelegem comportarea lor violentă, pentru că, în cele din urmă, aici, în Centru...

— Scutiți-mă de obișnuitele fraze de convenienţă — i-o tăie scurt Nora. Iscodi pe sub sprîncene reacția lui Hakel. Biologul era impasibil. Dacă într-adevăr aveți nevoie de ajutorul meu, eu vă stau la dispoziție, dar nu pentru a spăla obrajii voștri. O voi face pentru waeni și pentru că nu vreau ca și alte vieți umane sau nonumane să fie curmate din vina voastră.

Hakel se buhăi la chip, tremurînd și devenind roșu de furie.

— Trimiteți-o acasă ! — urlă el întorcîndu-se spre Dal Santo. Să se cărăbănească odată !

— Este inutil să țipați ! — strigă la rîndul ei Nora. Situația s-a răsturnat : aveți nevoie de mine mai mult ca oricînd !

Păru pentru o clipă că firavul acord se va destrăma, dar Hakel, în mod curios, nu mai continuă. Își întoarse capul și începu să privească spre gard.

— Foarte bine — spuse femeia. Mă voi folosi de un traducător pentru a dialoga cu waenii. Gardienii nu trebuie să intervină în nici un caz. Voi merge singură.

— Asta nu este posibil — spuse Dal Santo.

Nora se enervă.

— De ce ?

— Nimeni nu se poate apropia de locul unde s-au baricadat. Waenii au creat o barieră invizibilă, un fel de cîmp de forță care înconjoară construcția și care este pe cale de a se extinde în întregul Centru.

— Voi găsi eu o modalitate să trec — conchise femeia.

XX

Astronava *Galileo* naviga prin imensul spațiu interior al elipsoidului Eidos. Un obiect străin de forma unui ovoid perfect, a început să urmărească nava terestră, menținîndu-se la o distanță de douăzeci de kilometri și adaptîndu-și viteza în funcție de cea a lui *Galileo*.

Comandantul Pavel, cu fața lucind de sudoare, atingea ușor cu degetele clapele și manetele de pe consola de comandă. Numeroși tehnicieni se aflau încă în stare de semiconștiență, iar puținii oameni care își reveniseră erau constrînși să lucreze ca niște nebuni pentru a stăpîni astronava.

Valmont privea informațiile de pe vizoare și efectua complicate expresii algebrice, în timp ce Dario-Bastia, instalat în fața cadranului pentru controlul funcționării motoarelor, suplinea funcțiile inginerului-șef.

Structura aceea în formă de pod, arcuită peste golul din interiorul lui Eidos, avea o lărgime de douăzeci de mii de kilometri.

Galileo zbură pe deasupra suprafeței metalice scînteietoare și coti într-o parte, susținută de plăcile

stabilizatoare, apoi coborî brusc. Obiectul străin, urmînd aceeași traiectorie, făcu aceeași mișcare, coborînd.

Dario observă proiecția micului obiect descrisă pe ecranul mic : ciudatul vehicul era format din două blocuri desfăcute, de formă ovoidală, legate între ele la vîrfuri. Roiuri de lumini clipeau în diverse zone ale suprafeței sale. Văluri transparente ieșeau din pîntecele a două unități geometrice centrale, susținute în mijloc și pe laturi de o complicată schemă de căpriori și grinzi.

— După înfățișarea exterioară, — spuse Dario — seamănă cu o capsulă spațială de tip terestru. Disting aparate care amintesc oglinzile parabolice și celulele solare.

Pavel puse în funcțiune sistemul automat de conducere al astronavei și se apropie de Dario pentru a privi și el prin vizor. În acel moment însă obiectul străin elimină un firav văl de gaz, poate metan, care plutea ușor în apropierea structurii în formă de pod, apoi se apropie și mai mult de *Galileo*.

— Obiectul ăsta ne urmărește de cînd am intrat în interiorul elipsoidului, — comentă Dario — și nu pare că ar avea intenția să ne lase în pace. Are aerul unui stăpîn al casei care ține morțiș să-i cunoască bine pe intruși.

— Probabil că dorește să intre în contact cu noi — spuse Pavel. În acest caz, ar fi bine ca întîlnirea cu extratereștrii să se petreacă pe o suprafață solidă. Gravitația, oricît ar fi de redusă, consumă rezervele de combustibil.

— Căutăm un loc de acostare ? — întrebă Dario.

— *Da*. Cu acest copoi pe urmele noastre nu vom putea zbura prea multă vreme în interiorul elipsoidului.

O coloană foarte înaltă, de forma unui trunchi de con, se ridica pe o latură a structurii în formă de pod, depășind-o în înălțime destul de mult. În vîrful coloanei, întinse aglomerări semisferice străluceau cu o ușoară intensitate, despărțite unele de altele prin cordoane aurii.

— Locul acesta este pe placul nostru — hotărî Pavel. Vom ateriza acolo.

Astronava *Galileo* execută cu precizie manevra de apropiere de coloană.

— Punctul prestabilit pentru locul de acostare se află la zece mii de kilometri — comunică Valmont. Avem un spațiu amplu pentru manevră.

— Puterea motoarelor, la un sfert din capacitate — ordonă Pavel echipajului.

Din cauza diminuării impulsului de zbor, astronava terestră păru că amorțește.

Martensen, inginerul-șef, veni, legănîndu-se, în spatele lui Dario.

— Văd că v-ați descurcat foarte bine — spuse el. Acum însă mă simt în stare să-mi reiau locul. Sînt încă puțin zăpăcit, dar îmi va trece repede.

Dario lăsă comenzile pe mîna lui Martensen și hotărî să urmărească operațiile pe ecranul panoramic. Selecționă un canal cu viziune în detaliu și cu posibilitate maximă de mărire a imaginii și încadră obiectul străin care însoțea nava terestră : dimensiunile totale ale ovoidului extraterestru erau egale cu o cincime din volumul astronavei terestre, iar suprafața sa, observată în cele mai mici detalii, a-

părea drept aspră, plină de solzi și emitea lumini slabe de tonalități argintii.

Dario avu o tresărire. Modulul extraterestru se rotea, iar în momentul în care își arătă partea din dreapta se putu observa o formă familiară, care fusese aplicată pe partea exterioară.

Dario nu-și putu reține un strigăt de bucurie.

— Dar acesta este... conul de salvare al astronavei noastre, despre care credeam că s-a sfărîmat izbindu-se de Eidos !

*

Maiorul Collins o împinse cu brutalitate într-o parte pe domnișoara Astrid Olaffson.

— Un moment ! — protestă infirmiera. Nu cred că aveți dreptul să intrați în Centrul Medical.

Collins nu o învrednici nici măcar cu o privire și trecu pragul ușii. Pe urmele sale, patrula de serviciu pătrunse în local, dispunîndu-se în formă de evantai. Cu țeava puștii, sergentul Danfort dădu ordin domnișoarei Astrid să se așeze într-un colț.

Pe ușa din spate intră doctorul Fairfax :

— Ce se întîmplă aici ? — întrebă el alarmat.

Apoi văzu cum trei gardieni se îndreaptă ca niște săgeți spre sala de reanimare, în timp ce maiorul Collins, cu mîinile în șolduri, controla operațiunea ; o expresie glacială i se întipărise pe chipul dur.

Doctorul Fairfax înaintă spre el :

— Vă cer o explicație — spuse el pe un ton hotărît.

— Domnule doctor, vă rog să nu vă amestecați — răspunse maiorul Collins. Nu este o problemă de competența dumneavoastră. Dumneavoastră trebuie

să vă ocupați numai de vindecarea omului meu care este rănit.

— Care este legătura cu rănitul ? Gardienii dumneavoastră au intrat în camera unde se află waenul Ce vor ?

Collins refuză să răspundă. Fairfax se dădu înapoi, pentru a studia cu mai multă atenție expresia dură care se înăsprea pe chipul maiorului Collins. Continuă să se dea înapoi, apropiindu-se de aparatul de intercomunicare și apăsă pe butonul de semnal.

Dintr-un salt, Collins fu lîngă el și îl prinse de mînă.

— Vreți să avertizați sala de comandă, nu ? — spuse el, aruncîndu-i medicului un zîmbet ambiguu. Continua însă să-l țină strîns de braț pe Fairfax.

— Dă-mi drumul !

— Imediat, dragă doctore. Collins apăsă cu ironie pe ultimul cuvînt. Acum întoarceți-vă la pacienții dumneavoastră, la cei umani, bineînțeles, vreau numai să nu mai apară și alte necazuri, înainte de a avea loc procesul.

— Care proces ? — exclamă Fairfax.

— Waenii au asasinat patru dintre oamenii mei — îi explică maiorul Collins. Pedeapsa care va fi aplicată va trebui să fie exemplară. Între timp, mă voi ocupa eu de protecția lor.

— Spuneți mai bine adevărul — îl apostrofă Fairfax. Nu vă plac deemasienii.

— Este adevărat. Dar asta este o constatare de ordin particular, nu are nimic de a face cu mandatul meu.

— Comiteți un abuz de autoritate. Delegația de waeni reprezintă comunitatea indigenă de pe Deemas. Domnule maior, vă dați seama că gestul dumneavoastră va crea o ruptură în raporturile diplomatice pe care Terra le întreține cu cei născuți pe Deemas ? Pe deasupra, luînd inițiative personale și arbitrarii, dumneavoastră lezați direct autoritatea comandantului. Cînd lui Pavel i se va aduce la cunoștință, vă va jupui de viu.

— O să mai vedem.

Prin ușa laterală țîșni sergentul Danfort.

— Totul este în ordine — spuse el oprindu-se în poziție de drepți în fața maiorului. Waenii se află sub strictă supraveghere. Waenul rănit se află în imposibilitatea de a acționa.

— Foarte bine, sergent — îl felicită Collins. Întoarce-te la oamenii tăi.

Maiorul luă un fotoliu și se așeză pe el, încrucișînd picioarele.

— Domnule doctor, — spuse el — acum sînteți liber să-l chemați pe comandant. Și eu vreau să-i vorbesc. Sînt sigur că nu va avea nimic de spus cînd îi vom judeca pe waeni sub acuzația de omucidere.

*

În sala de comandă se auzi o sonerie.

— Bastia, răspundeți dumneavoastră — spuse Pavel.

Dario apăsă pe maneta sistemului de intercomunicare și chipul doctorului Fairfax apăru pe ecran.

— Vă rog să mi-l dați pe comandant — spuse medicul.

Dario observă mișcările neobișnuit de bruște ale doctorului Fairfax și intui că ceva nu este în regulă. Se întoarse spre Pavel :

— Sînteți solicitat.

Comandantul făcu un gest de negare cu mîna.

— Nu în acest moment. Află despre ce este vorba.

Dario tocmai se pregătea să răspundă cînd o cioc-nire de un corp tare făcu să se cutremure nava *Galileo,* care devie de la traiectorie. Consola de co-mandă se înclină înspăimîntător într-o parte. Po-deaua începu să se unduiască în mod neliniștitor. Ceva se sparse în bucăți.

— Am fost loviți ! — strigă Martensen. Vehiculul străin ne-a atacat !

Astronava *Galileo* începu să se prăbușească în in-teriorul elipsoidului.

În Centrul Medical, maiorul Collins fu aruncat la pămînt. Fairfax fu trîntit pe birou și apoi răsturnat într-un colț al încăperii. Astrid Olaffson își acoperi instinctiv chipul, în timp ce Fairfax o lovea în că-dere, și amîndoi se prăbușiră.

Galileo continua să piardă din înălțime. Unul din-tre motoarele principale fusese lovit în plin de o rafală de lumină violetă ; prin spărtura ivită în cor-pul navei apăru o viermuială de tuburi și conducte fumegînd.

În localul de lîngă sala mașinilor, presiunea atmos-ferică scăzu aproape instantaneu. Tehnicienii bolbo-rosiră cu greutate încă vreo cîteva clipe în timp ce corpurile lor se umflau ca niște mingi gata să facă explozie. Membrele rupte fuseseră aruncate peste schelăria aparatelor.

Computerul central al navei acționă imediat, și pe-reții despărțitori ținuți în rezervă compartimentară corpul navei în sectoare etanșe.

Comandantul Pavel se străduia inutil să oprească nebunească alergare a navei. Chipul său se trans-formase într-o mască grotescă.

Dario privea cu atenție manetele de stabilizare care ar fi putut să oprească prăbușirea : studiind din greu și luptînd împotriva unei forțe din ce în ce mai intense, reuși să atingă cu degetele consola care se afla înaintea sa. Ochii săi îl zăriră pe Pâvel care tocmai împingea o serie de pulsanți.

— Sporiți impulsul plăcilor magnetice ! — urlă comandantul.

Dario recurse la toată puterea de care era în stare, pentru a se putea menține ridicat deasupra comen-zilor. Pînă la urmă reuși să împingă la maxim ma-netele de stabilizare.

Galileo se înălță. Torenții de flăcări care ieșeau din camerele de ardere, încă în funcțiune, atinseră ușor vîrful giganticei coloane conice, dînd un nou impuls navei. Dar nu fu suficient.

Galileo începu să coboare din nou, chiar dacă mai încet.

Din instinct, Pavel luă o hotărîre : încărcă la ma-xim jeturile de flaps. Nava scoase un zgomot te-ribil și se năpusti înainte. În exterior, telecamerele, senzorii și antenele se rupseră de-a lungul unei vaste porțiuni.

Prin vizor, Dario văzu trecînd prin fața ochilor iuți imagini ale unor construcții fragile, cupole de cristal, delicate spirale de argint.

Drumul navei terestre se sfîrși, căci aceasta atinse solul, ridicînd nori de scîntei. Prora și extremitățile aripilor din spate loviră cîteva prisme care ieșeau pe vasta platformă, fărîmițîndu-le în minuscule frag-mente. Apoi, huruind în mijlocul grămezii de den-drite, execută o mișcare în jurul propriei axe și, în cele din urmă, se opri.

XXI

La ultimul nivel al astronavei *Galileo* sirenele urlau cu intermitență. Gaura produsă de explozie se putea vedea în partea de sud a astronavei, absorbind din exterior o mare cantitate de aer. Cabluri și tuburi sfîșiate spînzurau de tavan într-o încîlceală de nedescris. Nori de fum înecăcios se îngrămădeau pe coridor.

Cu spatele la pereți, sau ghemuiți pe podea, oamenii respirau cu mare dificultate, ochii lor erau congestionați din cauza acizilor care emanau din conductele în flăcări. Echipe de ajutor, intervenind imediat, duseră departe de zonele avariate pe cei răniți foarte grav, în timp ce asistenții medicali făceau injecții antișoc.

Mecanicii, protejați de costume speciale, ajunseră în sala motoarelor. Cărucioare semirobotizate, teleghidate, purtau grele lespezi de titan-magneziu. Pericolul iminent al unor noi explozii impunea o intervenție imediată.

La numai cîțiva pași de piedestalurile enormelor schimbătoare de temperatură, Martensen lucra cu

precizie milimetrică pentru a dezactiva o serie de contacte.

— Opriți blestematele acelea de sirene ! — strigă el.

Cineva dezactivă megafonul. Martensen gîfîia, întins ca o coardă, în ultima fază a delicatei operațiuni.

— Dacă Dumnezeu nu ne-a părăsit cumva și încă își ține duhul deasupra noastră, această defecțiune a fost reparată — murmură el.

— Țineți sub control solenoizii — îi ordonă el ferm șefului de echipă. Pînă în momentul în care energia care a rămas nu o să fie absorbită de dispozitivul de serpentine magnetice, ne putem aștepta la orice în fiecare clipă, inclusiv la o masivă descărcare de curent electrostatic.

Prin intermediul interfonului pe care-l purta la centură chemă sala de comandă.

— Pavel — răspunse o voce în auricular.

— Domnule comandant, din cîte îmi dau seama, acum după ce am văzut ce dezastru este aici, o să îmi ia foarte mult timp să repar tot ce este stricat aici jos, în sala motoarelor. Mai mult decît atît, va trebui să transportăm în atelierul mecanic o secțiune a motorului avariat.

— Însărcinați pe oricare altul de acolo să se ocupe și de o problemă și de cealaltă, iar dumneavoastră urcați cît mai repede cu putință în sala de comandă a astronavei. Este foarte important să ajungeți cît mai repede aici, pentru că avem nevoie de dumneavoastră pentru reparații urgente.

— Dar, domnule...

— *Prokliatie*, nu mai stați nici o clipă la discuție ! Vocea lui Pavel răsunase foarte categoric în cască. Modulul extraterestru se apropie din ce în ce mai

mult de astronava noastră, iar cea mai mare parte a aparaturii de la bord este imposibil de utilizat. Vă rog, grăbiți-vă !

Pufnind, Martensen împinse înainte pulsantul microfonului, întrerupînd convorbirea.

— Asta ne mai lipsea !

*

Doctorul Fairfax se aplecă deasupra maiorului Collins și îi înălță, cu gesturi pline de delicatețe, capul :' un fir de sînge se putea vedea pe tîmpla militarului. Lîngă medic, sergentul Danfort privea, fără să poată crede ceea ce vedea în fața ochilor, la chipul pămîntiu al maiorului.

— Este mort — conchise doctorul Fairfax după o fugară examinare. Are vertebrele cervicale sfărîmate. S-a izbit cu o parte a capului de sistemul de aer condiționat. Domnule sergent, vă rog să-mi dați o mînă de ajutor. Ar fi mai bine să fie transportat în sala anatomică.

Danfort își reveni din momentana stare de dezechilibru și prinse corpul fără viață al lui Collins.

Astrid Olaffson aruncă o privire plină de milă spre cadavru, apoi se îndreptă spre camera de alături, unde se aflau waenii. Intră în camera lor afișînd un surîs, dar cînd îi zări pe cei trei militari care făceau de pază se întristă.

— Cum vă simțiți ? — întrebă ea.

— Sîntem un pic loviți, dar ne simțim bine — răspunse cel mai bătrîn dintre militari.

— Pot să-i văd pe waeni ?

— Vă rog.

Zzwi plutea în mijlocul unei căzi biologice regenerante. Creatura, vizibilă prin peretele transparent, părea că se simte bine. Reacțiile deemasianului erau analizate la distanță prin intermediul unui sistem de radio-detecție. Astrid controlă tuburile flexibile care ieșeau ca niște subtile tentacule pe marginile căzii. Bătrînul waen nu suferise nici o traumă în timpul impactului, și nici colegii săi, care rezistaseră agățîndu-se de podea cu ajutorul complexelor lor organe de apucare. Era o rasă viguroasă.

În acel moment intră Fairfax, însoțit de sergentul Danfort care părea că îl supraveghează.

— Care este situația ? — o întrebă Fairfax pe infirmieră.

— Bună — răspunse Astrid. Cada a rezistat foarte bine, iar aparatura de care este legat Zzwi funcționează.

— Splendid — spuse Fairfax. Putem să-l dezlegăm de sondele de control și să-l scoatem din baia fiziologică. Sînt pe drum mulți nenorociți și avem nevoie de locuri.

Danfort interveni :

— Vreau să fie clar că waenul va rămîne aici, iar acest lucru este valabil și pentru ceilalți deemasieni.

Medicul îl măsură din cap pînă în picioare :

— Asta o va hotărî comandantul — i-o tăie el scurt. Apoi, ca și cum s-ar fi răzgîndit, adăugă : Domnule sergent, vă rog să mă ascultați. Moartea maiorului Collins a schimbat situația. În plus, hotărîrile irațională pe care le-a luat maiorul îl privesc numai pe el personal, dumneavoastră nu sînteți obligat să vă asumați nici o răspundere. În orice

caz, dumneavoastră faceți cum doriți, dacă veți conveni cu domnul comandant.

Și, fără să mai adauge altceva, se îndepărtă. Poate că doctorul Fairfax nu se înșela. Collins, din totdeauna, a fost cam prăpăstios, iar în decizii Danfort trebuia să se limiteze la a-i executa ordinele. Dar, oare, ce-ar fi gîndit oamenii din subordinea lui ? Că sergentul nu avea coloană vertebrală, că dădea înapoi de frică. Ordinele date de Collins, după moartea lui, își pierduseră orice valoare. Iar Danfort știa că domnul comandant Valerian Pavel era un dur. Cum ar fi putut să susțină, oare, raționamentele lui Collins în fața lui Pavel ? Maiorul avea autoritate chiar și în confruntările cu domnul comandant, dar el, sergentul Danfort, nu poseda decît capacitatea de a ține grupul unit. Ar fi trebuit să-l cheme pe comandant și să-i argumenteze că era necesar să se intenteze un proces împotriva waenilor. Își și imagina cum s-ar fi încheiat o asemenea încercare : Pavel i-ar fi ris în față. Lui Danfort îi lipseau dialectica lui Collins, îndărătnicia acestuia, precum și acea incredibilă abilitate de a jongla cu vorbele pînă ce reușea să-i convingă pînă și pe cei mai încăpățînați interlocutori.

Danfort își dădu seama că gardienii îl priveau pe furiș ; își recăpătă cît de cît ținuta militărească și ordonă :

— Băieți, să mergem. Maiorul Collins a murit. Aici noi nu mai avem nimic de făcut.

*

Modulul extraterestru zbura ca o săgeată deasupra spațiului cu multe denivelări, executînd o serie de

elegante evoluții, apoi se îndreptă spre sol. Trei fiare dispozitive ieșiră din ovoidul inferior și își aleseră o poziție adecvată susținerii întregului complex. Nici un singur jet electronic și nici o flacără nu atinseră solul.

Modulul se așezase la o mică distanță de astronava *Galileo*. Încet-încet, ghearele mecanice se retraseră, în timp ce vehiculul aluneca pe cilindri aproape atingînd solul. Pupilele electronice se deschiseră și începură să observe astronava terestră.

În această situație deloc plăcută, Pavel semăna, nici mai mult, nici mai puțin, cu un animal prins în capcană : alerga de la un capăt la altul al planului de control, străduindu-se să activeze din nou un număr cît mai mare de cadrane și monitoare. Ar fi dorit foarte mult să inspecteze el însuși daunele suferite de *Galileo*, dar atît de apropiata prezență a navetei spațiale extraterestre nu îi permitea să părăsească sala de comandă.

Foarte puținii tehnicieni care erau în stare să se mențină în picioare lucrau cu asiduitate.

Dario sta mereu lîngă Pavel și îl suplinea ori de cîte ori era nevoie și atît cît se pricepea. Era, totuși, ceva care-i distrăgea atenția : era un gînd insinuant care se focaliza în Centrul Medical. Gîndurile sale îi privea pe waeni, dar nu numai pe ei. Era un fel de neliniștitoare premoniție despre starea în care se găsea Astrid.

Ar fi vrut să-i ceară lui Pavel să-l lase să se deplaseze în infirmerie, dar își dădea prea bine seama că gradul ridicat de pericol impunea ca el să fie prezent permanent alături de comandant în sala de comandă.

Martensen își făcu și el intrarea acolo, blestemînd într-un mod foarte gălăgios.

Pavel îi aruncă o privire piezișă :

— Era timpul ! — exclamă el. Domnule inginer, am intrat în bucluc pînă peste urechi. Ciudățenia aceea de formă ovoidală, care s-a așezat acolo afară, ne spionează, iar noi nu sîntem în stare nici măcar să apreciem cum se cuvine intențiile pe care le are.

Martensen bolborosi ceva printre dinți. Își aruncă mănușile și își scoase de pe cap gluga costumului special, apoi se apropie și el de panourile de control. Începu să lucreze, cu vreo cîțiva tehnicieni de o parte și de alta a sa, începînd cu un prim examen al instrumentelor avariate.

— De cît timp avem nevoie — întrebă Pavel — ca să punem în funcțiune măcar ecranul pentagonal ?

Inginerul-șef lăsă impresia că va slobozi un blestem. Apoi se calmă și, cu o voce mieros-ironică, îi răspunse :

— Cine știe, domnule comandant ? Poate o oră, poate un an.

XXII

Pe vasta cîmpie de pe planeta Deemas, electromobilul se trudea să se deplaseze printre brazdele de zăpadă înghețată. Lumina farurilor abia dacă reușea să scoată în evidență poteca firavă care, din cînd în cînd, dispărea pur și simplu din fața ochilor, înghițită de vîrtejuri albicioase.

Montague își strînse mîinile între genunchi și se ghemui cum putut pe scaunul cam incomod. Îi observă cu mare atenție pe cei nouă colegi cu care își desfășura munca ; fețele lor erau răvășite din cauza efortului.

Foarte aproape de el, șefa de echipă Sandra Leyster își ținea fruntea aplecată și fixa cu un aer indiferent podeaua. Părul ei de culoare galben-roșcat, tăiat scurt, se lipise de fruntea transpirată, punînd în relief nasul, mic și destul de bine distanțat de gura masculină.

Montague fu străbătut din cap pînă în picioare de un fior. Își atinse ușor cu degetele timplele care zvîcneau. Poate că avea chiar febră. În mod sigur nu era momentul potrivit pentru a se îmbolnăvi, se gîndi el. Mai avea încă foarte multe de făcut.

Recoltarea produselor agricole nu avusese un deznodămînt prea fericit. Numai cîteva chintale de fructe, dar și acestea zbîrcite.

Alte electromobile pe șenile plecaseră în căutare de provizii de alimente, într-o masivă operație de recoltare. Se lupta deopotrivă împotriva timpului și gerului.

Sandra Leyster își încrucișă privirile cu Montague. Bărbatul îi zîmbi, în semn de salut. În ultimele opt ore lucraseră unul lîngă altul, cufundați pînă la genunchi în zăpadă, fără să schimbe nici măcar un singur cuvînt.

— Va trebui să scoatem din pămînt plantele mai tinere de *shmaloo* — se hotărî Montague să vorbească — și să le plantăm din nou în sere; este păcat să le lăsăm aici să se usuce.

Sandra Leyster clipi din ochi.

— Ar fi fost o idee bună — răspunse ea. Dar nu mai avem timp să o punem în practică.

Vocea sa avea modulații profunde, vibrante. Pe chip i se întipărise o expresie de oboseală care accentua ridurile aflate de o parte și alta a nasului.

— Nu cred că laboratoarele alimentare din bază vor fi în stare să sintetizeze din rebuturi alimentare o cantitate de proteine suficientă — continuă Montague. Transformarea și surogarea biochimică nu se pot desfășura la nesfîrșit.

— Fără să mai punem la socoteală și faptul că eșantioanele de embrioni de animale s-au diminuat în mod considerabil — spuse Sandra Leyster. Eșantioanele alimentare destinate pentru sporirea producției animaliere sînt pe sfîrșite, iar noii născuți, la

fel ca și adulții, au nevoie să se hrănească și cu produse naturale.

Montague urmărea cu privirea cum buzele fine ale Sandrei Leyster se modelează cu expresivitate în timp ce vorbea.

La baza terestră se întîlniseră de prea puține ori. Sandra nu făcea altceva decît să stea toată ziua zăvorîtă în laboratoarele zoologice, dar din cînd în cînd ieșea pentru a face cîte o mică plimbare cu scop științific prin pădurile de *moussy* în căutare de exemplare aparținînd faunei locale.

Însă Sandra Leyster era populară în bază din cu totul alt motiv. Chiar dacă figura sa ar fi putut să treacă neobservată, numele său era legat de un lucru extrem de important.

— Dumnevoastră sînteți nepoata lui Karl Leyster, este adevărat? — o întrebă Montague.

Sandra îl privi, oarecum nemulțumită de felul în care Montague găsea de cuviință să-i individualizeze personalitatea.

— Strănepoată, pentru exactitate — răspunse fără inflexiuni în voce, ca și cum ar fi vrut să vorbească despre orice altceva. Apoi scrută cu atenție expresia simpatică a australianului și deveni mult mai puțin distantă. Da — adăugă ea cu un surîs abia schițat pe buze. Sînt o urmașă a lui Karl Leyster, descoperitorul acestei planete. Însă străbunicul meu ar fi vrut ca ea să fie numită mai degrabă Artemis decît Deemas.

— Artemis?

— Poate că bătrînului Leyster i se părea mai poetic, mai creator un nume care să aducă aminte de văi sălbatice, fluvii murmurătoare, lacuri primordiale. Artemis, zeița vînătorii, îi evoca aventurile

din epocile arhaice. Ideea de a denumi această planetă Deemas a fost impusă de obișnuita clică de birocrați.

— Oameni fără imaginație, birocrații ăștia.

Electromobilul devie de la ruta sa cu violență, înclinîndu-se pe o parte. Sandra își pierdu pentru o clipă echilibrul și se ținu de brațul lui Montague.

— Ne-am împotmolit — spuse cel de-al doilea pilot. Șenilele nu mai au aderență la zăpada proaspătă.

Botul electromobilului se înfipse, în cuvertura de zăpadă moale, pînă la faruri.

Montague se aplecă în afară peste umerii celor doi conductori. Dincolo de parbriz, furtuna, presărată cu petale de gheață, căpăta o putere nouă. Străduța, care pînă acum cîteva clipe era încă vizibilă, dar îi obliga să meargă foarte încet, dispăruse complet, acoperită de o uniformă mantie de zăpadă.

Șenilele electromobilului rulară în gol. Vehiculul se împotmoli în nămeți. Sub partea posterioară a electromobilului zăpada fusese împroșcată într-un vîrtej necontenit.

Cu un gest care îi punea în evidență mînia, pilotul-șef încercă să dea înapoi. Capota vehiculului se deschise ridicîndu-se întocmai ca un cap de broască țestoasă. Electromobilul se străduia să se elibereze din capcana în care fusese prins : reuși să meargă înapoi vreo cîțiva pași, dar se împotmoli din nou. Motoarele duble începură să zbîrnîie, imprimînd zadarnic puterea roților dințate.

— Nu putem să mai facem nimic — trase concluzia, deosebit de supărat, pilotul-șef.

Sandra Leyster se ghemui între scaunele din față.

— Să chemăm baza — sugeră ea.

Ce-l de-al doilea pilot reglă aparatele de la bord pe frecvența de transmisie. Monitorul, montat pe panoul de bord, pîlpîi de lumini, apoi imaginea deformată a unui chip abrutizat de oboseală se concretiză pe ecran.

— Aici baza, spuneți, vă rog — bolborosi tehnicianul.

— Aici electromobilul de recunoaștere Oscar 15 — spuse pilotul-șef. Cerem ajutor. Sîntem blocați la aproximativ optzeci de kilometri de punctul de conjuncție A1. Ne aflăm în mijlocul unui viscol. Dacă nu va slăbi în intensitate, peste numai cîteva ore vom fi complet îngropați în zăpadă.

Pe ecranul videofonului chipul tehnicianului păli pînă se stinse în întregime. În interiorul vehiculului nimeni nu mai îndrăznea să facă nici o mișcare.

Convorbirea părea întreruptă. Dar imaginea apăru pe monitor numai cîteva minute mai tîrziu, pentru ca imediat după aceea să fie substituită de un roi de pete cenușii. Printre descărcările electrice care împiedicau comunicarea se auzi vocea tehnicianului de la bază :

— Oscar 15, pentru moment este imposibilă recuperarea voastră. Mai sînt semnalate și alte vehicule în dificultate în zonele A4 și A5. Toate echipele de ajutor s-au îndreptat deja spre ele. Pe deasupra, meteorologii prevăd o înrăutățire a situației atmosferice. L-am prevenit deja pe *crawler*-ul cel mai apropiat despre poziția voastră. Va reuși să ajungă la voi peste circa cinci ore.

Montague simți că îngheață. Cinci ore. Nu vor mai scăpa niciodată : viscolul îi va fi acoperit cu mult înainte. Răsturnarea legilor naturale ale pla-

netei își dezvăluia de pe acum apocalipticele ei consecințe.

Pilotul-șef se întoarse spre Sandra :

— Ce facem ?

Femeia inspiră profund :

— Nu prea avem de ales. Trebuie să așteptăm. În așteptarea ajutoarelor care vor fi trimise spre noi, vom da la o parte zăpada din jurul autovehiculului.

Pilotul-șef se întoarse la videofon.

— Oscar 15 către bază — spuse el la microfon. Foarte bine, vom aștepta *crawler*-ul. Pentru orice eventualitate, vom ține legătura.

Sandra reveni la locul său.

— Ați auzit propunerea mea — le spuse ea colegilor de suferință. Are altcineva vreo idee mai bună ? Bine. Vom ieși în grupuri de cîte trei, pe rînd, legați de vehicul prin corzi. Ceilalți vor rămîne înăuntru. O oră de muncă pentru fiecare cred că este mai mult decît suficientă. Sîntem cu toții obosiți, dar trebuie să ne facem curaj. Voi începe eu prima tură împreună cu dumneavoastră, domnule Drnevic — arătă spre un individ care stătea chiar în fața ei. Și dumneavoastră — conchise ea invitîndu-l pe Montague. Ceilalți vor încerca să se odihnească și, dacă este posibil, chiar să doarmă. Este mai bine să nu ne risipim inutil energia.

Din buzunarul lungii sale bluze de lucru scoase mănușile și ochelarii de zăpadă.

Montague deschise un sertar aflat sub scaun și scoase de acolo trei glugi standard, una pentru el și celelalte pentru Sandra și Drnevic. Era impresionat de fermitatea femeii și o admira pentru neașteptatele capacități organizatorice domonstrate de ea.

Inițial crezuse că este doar o studioasă în domeniul teoretic, închisă în ea însăși ca o stridie, care trăiește în propria sa lume și care lasă în seama altora rezolvarea problemelor de ordin practic. Admise în sinea sa că a greșit.

Sandra Leyster își înnodă viguroasa coardă de nailon în jurul trupului și întinse capătul celălalt lui Montague.

— Să o legați bine, — îi aminti ea — să faceți doi ocheți împletiți, ușor de desfăcut în caz de forță majoră, și în același timp foarte rezistenți.

Montague se trudi zadarnic să facă ocheții așa cum i se explicase, și se enervă. Sandra îi veni în ajutor, făcînd nodul cu niște degete de expertă. Drnevic se legă și el de coardă.

— Sîntem gata — îi anunță femeia.

Montague, primul din rînd, deblocă ușa și fu izbit în față de o rafală de vînt care învolbură în vehicul o bulboană de zăpadă. Sări jos cufundîndu-se pînă la genunchi în cuvertura albă și moale. Sandra se prinse cu putere de marginile ușii și apoi își dădu drumul. Drnevic le întinse celor doi paletele sonice și apoi sări și el în zăpadă.

Salopetele lor se albiră imediat, pălmuite de rafale încordate și violente. Înconjurară electromobilul, ținîndu-se aproape unul de altul, ajunseră lîngă botul vehiculului și începură să curețe zăpada care bloca poteca. Pentru a rezista împotriva forței viscolului, se aplecară înainte.

La fiecare lopată de zăpadă aruncată într-o parte, furtuna părea că pune două înapoi, făcîndu-le în ciudă la nesfîrșit.

După o jumătate de oră, Montague se opri, gîfîind, simțind cum îi ard plămînii. Se sprijini de lopată pentru a se mai odihni și a-și șterge ochelarii.

Sandra, în schimb, săpa fără răgaz, chiar dacă își mai încetinise ritmul inițial. Viscolul șuiera, iar Drnevic a fost constrîns să comunice cu ceilalți prin gesturi : le explică faptul că el crede că ar fi mai bine să treacă peste marea grămadă de zăpadă și să o atace din părți. Sandra îi făcu semn că a înțeles : în felul acesta, acțiunea de înlăturare a zăpezii ar fi fost mult mai incisivă și eficientă.

Drnevic își desfăcu funia care îi înconjura talia și le făcu semn celor doi colegi că el va rămîne în partea din fața electromobilului. Sandra și Montague înconjurară duna de zăpadă și dispărură dincolo de ea.

Viscolul se intensifică atît de mult încît deveni aproape halucinant. Farurile vehiculului pictau cu galben creasta muntelui de zăpadă care sporea văzînd cu ochii. Căderea necontenită de fulgi se făcuse compactă, ca și cum nori întregi încărcați de zăpadă ar fi căzut pe sol.

Muncind cu asiduitate, Montague pierdu noțiunea timpului. Cristale de gheață i se așezaseră pe față, în jurul ochelarilor. Apoi, mușchii picioarelor i-au cedat încet-încet, iar brațele i se făcură din ce în ce mai grele.

La numai cîțiva pași de el, Sandra își afundă lopata în zăpadă cît putut mai adînc și rămase aplecată înainte, cu pieptul sprijinit în ea. Zdrobită de oboseală, alunecă în tăcere jos.

Montague simți cum deodată coarda de care erau legați se întinse cu putere în jurul taliei. Deschise

ochii mari. Sandra era trîntită cu fața în zăpadă, înfășurată de vîrtejul alb care o acoperea cu repeziciune. Bărbatul prinse cu putere de vîrful corzii și o smuci cu ultimele resurse de energie, strigînd cît putu de tare numele femeii.

Dar Sandra nu se mișcă.

Montague se luptă cu furie împotriva nămeților de zăpadă. Trudi din greu, zgîriind cu mîinile stratul de zăpadă care se întărea căpătînd aproape duritatea gheții. Ajunse lîngă Sandra și o opucă de subsuori, străduindu-se să o ridice. Bocancii, înfipți bine în zăpadă, alunecară înapoi și căzu peste femeie într-o poziție nu tocmai potrivită. Rămase nemișcat, cu răsuflarea tăiată. Gerul se infiltră rapid sub salopetă, se prelungi pe epidermă și năpădi corpul în întregime. Montague avu impresia că se prăbușește într-un vîrtej orbitor. Din instinct, întinse mîna spre radioul agățat de centură. Dar abia dacă reuși să-l atingă. Istovit, își pierdu cunoștința.

XXIII

În timp ce deschidea ușa Centrului Medical, Dario simți cum inima începe să bată mai tare. Liniștea plutea apăsătoare prin aer. În mica sală de așteptare nu era țipenie de om. Biroul, unde de obicei stătea Astrid, era gol.

Unul dintre asistenții medicali dădu buzna în încăpere ieșind din blocul operator. Ținea mîinile pînă la cot în buzunarele halatului și mergea cu pași zvelți.

— Dumneavoastră ce doriți ? — îl întrebă acesta.

Dario reuși să îngaime :

— Aș fi vrut... Hm, aș fi vrut să vorbesc cu delegația waenilor.

Nerăbdarea reprimată îi schimonosi însă vocea.

Asistentul ridică o sprînceană.

— Dumnevoastră cine sînteți ?

Dario se prezentă.

— Ah, da — își aminti asistentul legănîndu-și capul. Doctorul Fairfax mi-a încredințat sarcinile sale. Îi arătă cu degetul prima poartă din dreapta : Waenii se află în local — spuse el ; apoi se apropie

de birou cu un aer plictisit, deschise un sertar și începu să răsfoiască niște foi.

— Vă rog să mă scuzați — îl întrerupse Dario. Domnișoara Olaffson...

— Îl asistă pe doctorul Fairfax în sala de operații. Nu mai au prea mult de lucru. Își ridică privirea din foile de hîrtie : Doriți să-i vorbiți ?

— Nu. Poate mai tîrziu.

Dario se simți ușurat : Astrid era bine.

Waenii se aflau dispuși în cerc. În mijloc, trei diapazoane moleculare, învăluite într-o pîlpîire de lumină de culoarea galbenului de cedru.

Dario observă imediat un element insolit : lîngă diapazoane nu văzu micul bloc de material amorf folosit de către deemasieni pentru jocul lor.

Terestrul își activă ototraducătorul.

— Înțelepciune celor de pe Rjah — îi salută el.

Zzwi se întoarse spre el cu mișcări plăcute și-i răspunse :

— Înțelepciune ție, prietene.

Privirea lui Dario cercetă trupul deemasianului.

— Te-ai însănătoșit — observă el. Totuși, nu trebuie să te obosești cu jocul de *mnah*.

Zzwi dădu din coadă :

— Diapazoanele vibrează singure. Ceva din jurul nostru le-a activat. Părea descumpănit. O emanație de departe, subțire ca susurul vîntului.

Dario rămase înlemnit de frică.

— Dar reușiți să le controlați ? — îi întrebă el.

— Desigur. Voința care le-a pus în funcțiune nu are un țel precis. Ar putea să fie constituită din elemente divergente.

Gîndurile lui Dario se focalizară pe modulul extraterestru care a însoțit astronava *Galileo*, întrebîndu-se dacă nu cumva obiectul respectiv era responsabil de efectul de rezonanță al diapazoanelor. Renunță la ipoteză : modulul aterizase în apropierea astronavei, în timp ce Zzwi se referise la o prezență vie, dar îndepărtată.

— Tu m-ai învățat că în golul cosmic nu pot să existe forme de viață — spuse deemâsianul. Și totuși *mnah*-urile indică clar că acolo, afară, există o creatură care comunică într-un limbaj asemănător cu al nostru.

— *Galileo* nu călătorește acum prin spațiul cosmic — îi explică Dario.

Descrise concis evenimentele care au dus la intrarea navei în interiorul elipsoidului. Se străduí îndelung să găsească formulările adecvate pentru a face ca Zzwi să înțeleagă unele concepte științifice.

— Asta înseamnă că acum ne aflăm în lumea creaturilor care au ucis Lumina ! — exclamă Zzwi. Pentru cîteva clipe i se înfiripă o nouă idee în minte. Trebuie să răzbunăm Rjahul — spuse el apoi.

O undă de mesaje herțiene, fără o precisă determinare, îl învălui pe terestru. Waenii comunicau între ei cu o asemenea rapiditate încît ototraducătorul nu era în stare să analizeze decît ici și colo cîte o frază cîntită.

Zzwi tremura din tot corpul. Pedunculii coroanelor sale vibratile căpătau puternice tonalități violete. Cu un salt neașteptat, bătrînul deemasian fu în fața lui Dario. Speriat de acea mișcare neașteptată, acesta se dădu înapoi pînă lîngă perete.

— Prietene, îi spuse Zzwi — tu ai demonstrat mereu că ești de partea noastră. Noi te rugăm să

ne conduci la cei care au distrus Lumina. Vrem să luptăm.

Dario privi adînc în ochii scînteietori ai deemasianului.

— Nu... nu este posibil să ieșim din astronavă — se bîlbîi el. Afară nu există atmosferă. Am muri imediat.

Zzwi se retrase cîntărind cu grijă răspunsul pe care se pregătea să-l dea.

— Nu cumva minți ? — îl întrebă el în cele din urmă.

Dario clătină din cap. Waenul înțelese mai mult din semnificativa lui tăcere, decît din gest, cum stau lucrurile.

— Nu — murmură Zzwi. Cred că ești sincer.

Dario scoase un suspin lung și simți cum sîngele îi urcă în cap. Reușise să-l convingă pe waen, cel puțin pentru moment.

În clipa aceea, Astrid Olaffson intră în cameră, și un straniu țipăt îi ieși din gură. Dario se întoarse pe călcîie spre ea, fără să înțeleagă de ce țipase. Împietrită, tînăra femeie îl privea pe Zzwi. Deemasianul lăsa impresia că se pregătește să se năpustească asupra lui Dario, ca și cum ar fi vrut să-l lovească.

Bărbatul se apropie de ea și o scutură puțin de umeri :

— Domnișoară Astrid, liniștiți-vă. Nu facem altceva decît să discutăm. Bătrînul Zzwi este un prieten. De ce v-a lăsat impresia că ar fi vrut să mă amenințe ?

Vădit încurcată, domnișoara Astrid își coborî privirea.

— Este mai bine așa — spuse ea. Apoi schimbă tonul: Domnule Bastia, am primit un ordin din partea comandantului. Dorește să mergeți în sala de comandă imediat.

Zzwi vorbea cu sine însuși, marcat de cele întîmplate. Aparatul de care se folosea Dario pentru a înțelege ce spun deemasienii reuși să traducă ideile fundamentale:

— Destinul ne persecută — spunea deemasianul. Nu ne este îngăduit nici măcar să-i înfruntăm pe dușmanii noștri.

Furia pe care o manifestase deemasianul la început se transformase în demoralizare.

Dario încercă să-l consoleze.

— Dacă vom avea ocazia să-i întîlnim pe cei care locuiesc în această lume paradoxală în care am intrat, voi avea grijă să te previn. Înțeleg foarte bine sentimentele pe care le ai, pentru că și eu, la rîndul meu, sînt foarte îngrijorat pentru semenii mei care în aceste momente îngrozitoare agonizează pe planeta ta.

Bărbatul ieși din încăpere împreună cu femeia, și o prinse de braț:

— Domnișoară Astrid, vreau să vă asigur că nu aveți de ce să vă temeți de waeni.

— Desigur, eu sînt convinsă că ai dreptate, Dario. Dar eu nu reușesc încă să mă obișnuiesc cu prezența lor. Îmi provoacă spaimă... îmi dau un sentiment de teroare pe care nu reușesc să-l stăpînesc.

*

Cînd Dario ajunse în sala de comandă, adunarea deja începuse.

— ...din ultimul raport primit înainte de aterizarea forțată — spunea Pavel — reiese că ne lipsește un om: Manuel De Romero, mecanicul criogen de categoria întîi. Bineînțeles că el este acela care a furat conul de salvare. Cine știe prin ce întîmplare norocoasă, conul de salvare a reușit să treacă dincolo de crusta externă a elipsoidului Eidos. Asta înseamnă că mai există și alte căi de a intra în interiorul elipsoidului. Presupun că este vorba de canale, de un diametru destul de mare, care sînt în legătură directă cu suprafața.

Dario se strecură pînă aproape de Martensen și făcu un semn de salut spre comandant.

— Este mai degrabă straniu — consideră Valmont — că aceste creaturi ale elipsoidului, care ne-au urmărit, ne-au atacat fără să încerce mai întîi un contact amical, chiar dacă trebuie să admitem că astronava *Galileo* reprezintă un amestec nedorit în lumea lor.

— Dar asta nu le justifică nicidecum comportamentul — adăugă Pavel.

— Dar dacă modulul *nu* aparține lui Eidos? — avansă Dario o ipoteză îndrăzneață.

Intervenția sa provocă o breșă în ceața de sterile considerații făcute de interlocutori.

— *Ciort!* — exclamă Pavel. Ipoteza avansată de Bastia este convingătoare. Pe deasupra, este în măsură să explice amănunte. Deci: să admitem că modulul ar proveni de pe o planetă străină de Eidos. Din dorința de a lua contact cu ființele misterioase care conduc acest elipsoid a pătruns în interiorul lui și a rămas închis aici fără posibilitatea de a mai ieși.

— În această situație, cum se explică oare faptul că, totuși, a atacat *Galileo* ?

— Din greșeală — spuse Dario. Modulul extraterestru a crezut că astronava noastră este un vehicul de recunoaștere aparținînd lui Eidos. Și noi înșine am crezut, pînă acum cîteva clipe, că modulul este parte integrantă a elipsoidului. În rest, concluzia pe care o putem trage este clară.

Pavel consimți.

— Dacă lucrurile stau în felul acesta, va trebui să ne străduim să găsim o modalitate de comunicare cu cei care pilotează modulul extraterestru. Sînt tovarășii noștri de închisoare, nu vi se pare ?

— Dificultatea constă în găsirea mijloacelor de comunicare — spune Martensen.

— Am putea să bombardăm modulul cu mesaje radio — propuse Valmont. Vom utiliza codul binar, terțiar, cuaternar și orice altă combinație electronică posibilă.

— *Niet* — îl contrazise comandantul. Chiar dacă din întîmplare ne-ar răspunde, și am folosi computerul de la bord cu regim de lucru permanent, vom avea nevoie de foarte mult timp pentru a decodifica răspunsul lor.

— Eu aș avea o idee — spuse Dario. Își dădu seama că toate privirile erau ațintite asupra lui. Bine, nu este o idee genială... Este vorba de o idee directă care comportă un oarecare risc. Să încercăm să intrăm în modulul străin.

Pavel clătină din cap.

— Ar fi o adevărată nebunie. La cel mai mic semn de reacție din partea noastră, modulul ar putea să reia atacul împotriva astronavei noastre. Bastia, propunerea dumneavoastră este respinsă. Nu merge.

— Eu cred că merge ! — insistă Dario. Propriile lui cuvinte îl uluiră. Deci își făcu încă o dată curaj și continuă : Dacă modulul nu a mai deschis focul asupra noastră, înseamnă că nu are intenția să o facă. Deși ar fi avut suficient timp la dispoziție să se dezlănțuie. De ce să nu ne gîndim și la faptul că, poate, creaturile de pe modul au ajuns la aceeași concluzie ca și noi, adică au înțeles că nava noastră este străină de Eidos ? În orice caz, dacă rămînem nemișcați, nu putem rezolva în nici un caz problema.

Pavel scrîșni din dinți cum era obișnuit să facă în momentele de concentrare.

— Domnilor, vă rog să vă spuneți și dumneavoastră opinia.

Martensen și Valmont declarară că sînt pe deplin de acord cu propunerea lui Dario.

— Acum problema este cum să intrăm în modul — reluă Pavel. Nu am descoperit deschideri vizibile, ceea ce ne îndeamnă să presupunem că este vorba de o perfectă mimetizare a suprafețelor. Pe deasupra, mă tem ca gestul nostru să nu fie interpretat ca un act deschis de ostilitate.

— Este posibil. Dar am putea să interpretăm și că atacul lor și-a propus doar să ne intimideze și că acum așteaptă o mișcare din partea noastră.

— Nu văd însă calea pe care trebuie s-o urmăm pentru o posibilă apropiere — replică Martensen.

Dario puse în ordine punctele mai importante ale proiectului său operativ :

— Dacă modulul a atras spre sine conul nostru de salvare, — spuse — cred că a făcut-o pentru a-și face o idee despre ce fel de formă de viață inte-

ligentă se află înăuntru. Am putea să deschidem ușa conului prin exterior și să intrăm astfel în modul, pentru că trebuie să existe o deschizătură de intercomunicare între cele două vehicule.

— Un moment — scandă Pavel, ridicînd degetul arătător pentru a face mai incisivă intervenția sa. Dacă tehnicianul nostru Manuel De Romero se mai află în viață, poate că a luat el însuși contact cu extratereștrii. Asta ar ușura expediția noastră.

— Exact, domnule — conveni Dario.

— Foarte bine, atunci. Bastia, vă simțiți în stare să comandați echipa operativă ?

Propunerea comandantului îl găsi pe Dario nepregătit. N-a fost niciodată un autentic om de acțiune, chiar dacă în diferite ocazii s-a aflat în situații periculoase și a procedat cum a crezut el că este mai bine pentru a-și apăra pielea. Dar în acea împrejurare, promisiunea făcută lui Zzwi îl determină să accepte.

— Da, domnule comandant, mă simt în stare — spuse el.

Comandantul îi alese pe Valmont, pe tehnicianul electronist McEavitt și pe asistentul generic Borovic pentru a completa grupul care trebuia să intre în modulul străin.

Cei patru oameni îmbrăcară costumele presurizate. Patrula nu trebuia să poarte arme neutronice, pentru ca străinii să nu suspecteze o acțiune de ostilitate. Se echipară, în schimb, cu o telecameră portabilă și cu două reflectoare ultrasonice.

Ascensorul pneumatic îi coborî pînă la nivelul solului. Porțile duble, închise etanș, se deschiseră larg. Dario își roti privirea în jur. În înălțime, imensa boltă a elipsoidului Eidos se întindea deasupra lor ca un cer de culoarea lavandei. Apoi observă fuselajul modulului străin. Nemișcat și tăcut, la mică distanță de ei.

Dădu ordinul de ieșire din *Galileo*.

Avansară cu prudență. Solul era solid și compact, solzos ca spinarea unui bătrîn caiman. În ciuda gravitației scăzute, greoaiele încălțări ale oamenilor riscau să se împiedice, la fiecare pas, de ridicăturile de pe teren.

Un presentiment pîlpii în mintea lui Dario. Simți un fior în ceafă. Gîndul i se concretiză : modulul străin era o capcană, iar ei patru erau pe punctul de a cădea în ea.

XXIV

În acea lume uluitoare nu existau nici atmosferă, nici sunete.

Bolta elipsoidului era luminată de surse de lumină invizibile, care formau geometrii energetice înlănțuite între ele. Pe linia nedefinită a orizontului, cristale perfecte fluturau printre roiuri de scîntei opalescente.

Cu un efort, Dario alungă din mintea sa imaginile pirotehnice care-l năpădiseră.

Puțin mai în față, modulul străin scînteia întocmai ca o piatră prețioasă în mijlocul văii.

Oamenii ajunseră pe picioare la masivul ovoid. Șalupa de salvare a astronavei *Galileo* se legăna deasupra lor, lipită de sondă, la șapte metri de sol.

Dario se simți înăbușit de neliniște. Presentimentul că modulul străin poate fi o capcană puse din nou stăpînire pe el. Gîtul i se strînse. Înghiți. Acum nu se mai putea însă întoarce înapoi. Desfăcu chingile rucsacului pe care îl purta în spate. Desfășură scărița de nailon, întinzînd-o pe pămînt, apoi introduse capetele parîmei de lansare în cilindrul de expulzare. Privi prin vizorul cilindrului și potrivi

marginea de șalupa terestră. Parîmele porniră. Ciorchinii magnetici se lipiră de metal și scărița pocni ca și cum ar fi fost o plesnitură de bici.

Volmont fu primul care urcă, urmat de McEavitt, Dario și Borovic. Ascensiunea fu relativ ușoară.

Astronavigatorul puse în funcțiune microfonul.

— Conul de salvare nu este dotat cu camere închise etanș — spuse el. Înainte de a deschide ușa trebuie să ne asigurăm că De Romero, dacă este încă viu, are costumul presurizat îmbrăcat. Neașteptata depresurizare l-ar ucide pe loc.

— Să prindem o placă sonoră de fuselaj — ordonă Dario. Îl vom preveni în felul acesta de prezența noastră.

Valmont scoase de la centură un fel de pîlnie în formă de ventuză pe care o aplică pe centrul ușii. Cu ajutorul microfonului emise cîteva apeluri în cod.

Din interiorul capsulei nu veni nici un sunet. Valmont așteptă cîteva minute și apoi repetă semnalele.

— Nu răspunde — spuse Valmont. Poate că a leșinat sau este rănit. Ce facem ?

— Închideți aparatele, — spuse Dario — pentru a putea capta cel mai mic sunet. Dacă De Romero este încă acolo înăuntru, vom putea să-i percepem respirația.

Valmont amplifică la maxim placa sonoră. Nici un semn de viață nu tulbură liniștea.

— Să forțăm ușa — hotărî Dario.

Valmont deschise zăvoarele. Aerul din șalupă ieși însoțit de o bufnitură ciudată. Astronavigatorul se strecură prin deschizătură. Interiorul era întunecat ; cu mare greutate se putea distinge planul de co-

mandă. Cît despre Manuel De Romero, nici vorbă. Valmont își ascuți privirea : o incizie triunghiulară se vedea pe o latură a șalupei, chiar în fața intrării.

În spatele astronavigatorului, Dario înaintă printre brînci. Ceilalți o luară după el. Încăperea era îngustă și oamenii se izbeau unii de alții. Apoi se ridicară în picioare pentru a mai cîștiga ceva spațiu.

Dario le arătă incizia de pe perete.

— A trecut pe aici — spuse el.

Mica ușă exterioară fu închisă din nou. McEavitt puse în funcțiune containerele cu oxigen, aflate la dispoziție pentru a face față situațiilor critice. Aerul se răspîndi prin șalupă, dar oamenii, din prudență, nu-și scoaseră costumele speciale în care erau îmbrăcați pentru a rezista în golul cosmic.

Valmont atinse ușor cu degetele triunghiul respectiv. Secțiunea din perete încadrată de triunghi se retrase și apoi alunecă într-o parte.

Un șuvoi luminos de culoare verzuie se revărsă în încăpere din deschizătură.

Borovic se grăbi să ia în mîini telecamera portabilă și o orientă în așa fel încît obiectivul să fie îndreptat spre acea galerie iluminată.

Valmont nu era încă prea hotărît dacă să accepte sau nu invitația mută a noii încăperi, sau să se retragă. Șovăielnic, făcu primii pași pe solul alunecos.

McEavitt stringea cu nervozitate în mîini unul dintre mînerele reflectorului ultrasonic, ca și cum ar fi fost vorba de o armă.

La un moment dat, Valmont, care deschidea drumul, se întoarse și nu-i mai văzu pe ceilalți. În măsură ce avansa, urmat îndeaproape de colegii săi, luminozitatea încăperii se făcea din ce în ce mai intensă, încît dădu impresia, în cele din urmă,

se condensează într-o fluiditate păstoasă. Apoi lumina slăbi în intensitate transformîndu-se într-o transparență spălăcită.

Echipa intră într-o vastă încăpere de formă circulară. Toți se înghesuiră în spatele lui Valmont.

Întins pe podea era chiar Manuel De Romero, iar aproape de el ceva viu se agita slab.

*

Computerul central de pe astronava *Galileo* țăcăni cu furie.

Aplecat asupra monitoarelor, Martensen deschise larg gura.

— Dumnezeule ! — exclamă el. Mai vin și alte sonde !

Pavel îl dădu la o parte pe inginer și se strădui să acționeze telecamerele externe. Pe monitor apăru opt obiecte luminoase în rapidă apropiere. Zburau în formație, înnodîndu-se două cîte două într-o linie șerpuitoare, și emiteau încontinuu fulgere de culoare alb-magneziu.

Obiectele rupseră formația.

— *Ciort* ! — exclamă Pavel. Ne înconjoară. Privirea sa se îndreptă spre alt ecran, pe care era încadrat celălalt ovoid. Trebuie să chemăm echipa operativă. Imediat !

*

Manuel De Romero nu avea pe el costumul protector. Își înălță capul, iar chipul său păru al unui mort, cu buzele însîngerate trase peste dinți și cu ochii îngropați în orbite.

Dario trecu pe lîngă Valmont și se apropie de De Romero.

Manuel îl opri cu un gest al mîinii, apoi se aplecă din nou asupra creaturii care se găsea întinsă la picioarele sale.

Creatura extraterestră semăna cu o insectă mare, lungă de un metru. Patru gheare ascuțite se desfăceau în evantai acolo unde se termina pîntecul. Brațele, sau mai bine zis membrele, amintindu-le pe cele omenești, erau în număr de trei : două foarte sus, lipite direct de baza gîtului filiform, și una în poziție centrală, lemnoasă și încîrligată, care pornea din centrul toracelui. Capul era elementul cel mai monstruos : cinci semisfere moi, umede și sclipitoare, de forma unui ciorchine, aidoma unui neg păros. Un orificiu sîngerînd, prevăzut cu cioc, se deschidea în mijlocul capului. Deasupra orificiului, un singur ochi, făcut din mai multe fațete, alburiu, clipea încontinuu.

Dario măsură cu privirea încăperea. Încă două creaturi extraterestre zăceau sub planurile avînd formă colțuroasă. Aparate necunoscute erau instalate de-a lungul circumferinței sălii. Pe tavanul presărat cu o mulțime de lamele, pedunculi translucizi, drepți sau în formă de spirală se intersectau emițînd cu intermitență semnale luminoase.

Dario își îndreptă atenția din nou asupra lui Manuel. Mecanicul criogen părea absorbit ascultînd cuvintele extraterestrului. Luă în mîini o cutie în formă de prismă și o duse la buze. Vorbi îndelung.

Extraterestrul tremură din tot corpul și apoi rămase nemișcat.

Manuel se ridică, clătinînd din cap. Ceilalți membri ai echipei se apropiară și ei în același timp, dar

Manuel îi opri din nou, arătîndu-le cu degetul propria ureche.

Dario se strădui să apese pe butonul de la centură și puse în funcțiune auricularul extern.

— ...Au murit cu toții — le spunea Manuel. Și mie mi se apropie vertiginos sfîrșitul. Trebuie să vă îndepărtați de aici cît mai repede cu putință. În interiorul modulului coeficientul de radioactivitate este foarte ridicat.

La auzul acestor cuvinte terestrii înghețară de frică. Cu degetele nesigure, Dario puse în funcțiune microfonul extern pe care îl avea la dispoziție și apoi îi spuse lui Manuel :

— Te vom lua cu noi.

— Ar fi inutil să faceți una ca asta.

Și, în resemnarea lui Manuel, se putea citi ceva asemănător cu puterea de gheață a spaimei care anunța ceva definitiv.

— Simt de pe acum acei fiori care preced moartea. Este mult mai bine să plecați de aici, altfel îmi veți împărtăși soarta. Aici, în interiorul acestei nave, atmosfera este respirabilă, dar este presărată de o concentrație puternică și mortală de gaz de uraniu. Privi încă o dată creatura extraterestră răsturnată pe podea. El a fost ultimul dintre oxadji, o rasă de ființe orgolioase și foarte civilizate. Acum, după cum vedeți, este mort. I-am ascultat povestindu-mi dramatica lor odisee. Ei veneau de pe o planetă situată tocmai la marginea brațului galactic, chiar brațul galactic căruia îi aparține și soarele nostru. Și steaua lor a fost capturată și purtată prin spațiul cosmic așa cum s-a întîmplat și cu steaua Alpha Centauri. Cu ajutorul modulului lor, oxadjii au reușit să pătrundă în interiorul elipsoidului. Voiau să

înfrunte obscurele creaturi care au furat soarele lor, distrugînd planeta pe care trăiau. Din păcate s-a întîmplat un accident : un container de energie de pe modul a explodat. infestînd aerul cu particule radioactive. Din întîmplare ei se aflau în apropierea conului meu de salvare și m-au ajutat. Eram în derivă, mergînd spre o moarte inevitabilă...

Cei patru oameni ai patrulei de explorare ascultau cu emoție povestirea lui Manuel. McEavitt puse spontan o întrebare :

— Dar de ce au tras în noi pe la spate ?

Manuel De Romero își înălță cu greutate capul :

— După accidentul de la containerul energetic, oxadjii au activat aparatura automată de apărare. Mașinile electronice au identificat în *Galileo* un aparat de recunoaștere din spațiul intern al lui Eidos. Întinse mîna cu care încă mai strîngea cutia în formă de prismă. Acesta este un traducător. Mi l-au dat oxadjii cu puțin înainte de a muri, este ultima mărturie a unui popor minunat.

Dario primi straniul obiect și îl întoarse între degete fără să-l privească.

— Acum plecați — ordonă Manuel. Liniștea sa îi descumpăni pe ceilalți. Să-i răzbunați pe oxadji. Niște ființe din cosmos răpesc stelele utilizînd o tehnologie monstruoasă...

Le întoarse spatele și se îndreptă spre deschizătura triunghiulară care apărea mai în spate.

Valmont încercă să-l urmeze, dar Dario nu-i permise.

— Nu. Trebuie să ne întoarcem pe *Galileo*.

XXV

Televideofonul sună cu insistență.

Paul Bresson se întoarse în pat. Nu avea absolut deloc intenția de a răspunde. Să se ducă dracului zbîrnîitul ăsta !

Soneria aparatului continua să țiriie fără încetare și iritant. De ce oare nu-l închidea odată ? Paul deschise un ochi. Ar fi vrut să-și sprijine șira spinării de perete pentru a se odihni în pace. În schimb, întinse mîna și ridică receptorul.

— Dacă nu este urgent, vă rog să reveniți peste douăzeci de ore — spuse el.

— Salut ! — răspunse o voce zglobie. Te-am deranjat cumva ?

— Deloc, doar așteptam telefonul tău.

— Știi cît este ceasul ?

— Nu contează. Adio ! Era gata să închidă cînd vocea mieună din nou în receptor. Paul îl apropie din nou de ureche. Așadar, ce spuneai ?

— Dă-mi ultimele noutăți de la Centrul Spațial... Știu că acolo la voi s-a întîmplat ceva foarte straniu.

Paul Bresson se ridică în șezut. Puse în funcțiune și sistemul video și atunci chipul ascuțit al lui Dino Kloetz îi surîse. Avea un chiștoc de țigare în colțul buzelor. Pleoapa stîngă, închisă pentru ca fumul să nu poată intra în ochi, îl făcea să semene cu o bufniță bătrînă.

— Ce tot vrei, secătură ?

— Ah, ah ! făcu Dino Kloetz. Am ajuns deja la epitete. Prinse cu două degete chiștocul și îl privi : Se termină prea repede țigările astea, n-au nici măcar timpul să ajungă unde trebuie în plămîn.

— Intră în subiect.

— Tocmai mă speteam numărînd dreptunghiulețele de pe tapițerie cînd mi-am zis : Dino, ia telefonează-i tu șopîrlei aceleia adormite care e prietenul tău Paul și cere-i niște știri amănunțite despre stelele care dispar.

Paul se dădu jos din pat.

— Ce năzbîtii tot îndrugi tu acolo ?

— Au dispărut sau nu ?

— Astea sînt probleme secrete. Las-o baltă.

Dino Kloetz își arătă dinții într-o grimasă vicleană.

— Atunci este adevărat — spuse el.

— Da de unde. Informatorul tău a greșit. Stelele nu sînt niște simple mingi care hoinăresc prin cer.

— Oh, așa. Dă-ți arama pe față. Erai și așa plin-ochi de furie, dar nu cred că-i prieste inimii tale slabe dacă te înfurii.

Paul își trecu o mînă prin păr.

— Nu încerca să mă faci să spun ceea ce nu vreau. Astea sînt lucruri secrete.

— Unele stele nu mai sînt la locul lor, iar despre asta deja am fost, înștiințați — continuă împietrit Dino Kloetz. Își puse din nou între buze țigarea. Mențînu mai multă vreme cenușa nescuturată, cu bravura unui echilibrist. De ce ? — întrebă el. Dacă răspunzi exact, cîștigi o cutie de ciocolată.

— Du-te la dracu ! Știi bine că nu pot să-mi dau drumul la gură. Fă-mi, te rog, plăcerea și scrie dezgustătoarele tale articole despre casele de întîlnire ale homosexualilor și lasă-mă în pace.

— Am și făcut-o, dar cel de-al treilea sex nu trezește interes. Dacă nu-mi vei vorbi despre stele, voi spune în glumă că ai chinuit cățelușa lui Dal Santo.

— Dal Santo nu posedă animale.

— Adevărat ? Cu toate acestea, Comitetul Director al Centrului Spațial mișună de ele.

— Dacă mă vei tortura toată ziua, nu-ți voi spune ceea ce te interesează. Și apoi, dacă pun jos receptorul ?

— Nu te sfătuiesc să o faci, prietene. Mîna lungă a răzbunării se va întinde pînă la tine, pînă la fiii și fiii fiilor tăi, pînă la a treia sau la a patra generație.

— Te mulțumești cu fărîmituri ?

— Mă voi face o pasăre micuță-micuță.

— Fie. Dar să nu apară numele meu în articol.

— Te asigur cu mîna pe inimă. Promit.

— Într-adevăr au dispărut cîteva stele. Sînt multe ipoteze referitoare la asta. Un om de știință susține că ar putea fi vorba de un nor galactic superdens care ascunde stelele. Îți ajunge ?

— Mi se pare cam puțintel. Întîi îmi oferi o caramelă, mă pui să o ling și apoi o iei la sănătoasa

și dispari, lăsîndu-mă cu degetul în gură. Ești un sadic.

— Fă-ți articolul cum crezi tu că este mai bine ; totuși, nu exagera. Salut.

— Un moment. Despre waeni ce noutăți îmi poți spune ?

Paul își pierdu răbdarea.

— Nu știu nimic, jur. Ar trebui să vorbești despre asta cu Nora. Cred că deja a înregistrat cîteva trufandale pe fonoreceptorul tău automat.

— Lucrul ăsta mă ispitește. Îl voi asculta imediat.

Paul puse receptorul în furcă. Se aruncă pe spate în pat și rămase cu privirea în tavan. Somnul îi dispăruse. Era mai bine să se ridice. Cu pași măsurați ajunse în bucătărie, căscă sonor, luă cutia cu surogat vitaminic din sertarul de lemn și se opri, fulgerat de un gînd. Puse jos recipientul. Răspunsul pe care îl dăduse ziaristului îi zumzăi prin minte. Poate că ar accepta ipoteza formulată de profesorul Hajdin, dar nu putea fi vorba de un nor galactic. Cînd masa de gaz s-ar îndepărta, stelele ar trebui să apară. În schimb, nu se întîmplase deloc așa. Eforturile oamenilor de știință din Centrul Spațial erau fracționate în diverse programe de studiu, ceea ce slăbea potențialul științific care, dimpotrivă, ar fi putut să fie dirijat spre un unic țel.

Teoria profesorului Alberti era, deci, cea mai ușor de acceptat : stelele *fugeau* cu o viteză superioară aceleia calculată pînă acum. Dar *ce anume* le imprima această accelerație suplimentară ?

Se hotărî să se deplaseze pînă la observator. Va lăsa un bilet pentru Nora pe măsuța din sufragerie.

*

Nora agăță cutioara aparatului de tradus de centura pantalonilor. Desfăcu auricularul și apoi îl introduse în ureche.

— Sînt gata — spuse ea. Putem merge ?

Locotenentul Candiani, un om istovit, dar cu o privire de fier, o ajută să se urce în vehiculul blindat. Gradatul își ținea gîtul ușor îndoit pe spate, ca și cum ar fi suferit din cauza unei dureri musculare.

Nora se așeză în spatele șoferului. Lîngă ea, doi soldați strîngeau în mîini, fiecare, cîte un cilindru gros.

— La ce vă servesc șmecheriile pe care le țineți în mîini ? — îi întrebă Nora.

— Sînt aparate care pun în evidență particulele — răspunse cu siguranță unul dintre cei doi militari. Privirea sa alunecă pentru o clipă într-o parte, pe chipul colegului, dar Nora nu-și dădu seama de mișcare.

Lîngă vehiculul descoperit, doctorul Dal Santo își freca nervos mîinile.

— Toate speranțele noastre sînt în dumneavoastră. Determinați-i pe waeni să înțeleagă situația. Vă rog să le garantați că vom trece peste gestul lor nesăbuit și nu-i vom persecuta transformîndu-i în victime inocente ale propriei nebunii.

Nora își reprimă cu mare greutate un reproș tăios.

— Nu vă faceți griji — spuse ea. Voi face tot ce-mi stă în putere. Dacă waenii se vor preda, ei vor fi aceia care vor stabili condițiile.

Locotenentul Candiani urcă în vehiculul blindat, lîngă șofer.

— Dă-i drumul — îi ordonă el.

Vehiculul porni cu o smucitură puternică. Nora se prinse cu forță de scaun și aruncă o ultimă privire spre figura prostănacă a lui Dal Santo.

Trecură dincolo de gard. Cu o viteză moderată o luară pe strada principală care diviza Centrul de Cercetări Spațiale în două sectoare.

Complexul edificiu din plastociment, sediu al administrației și al laboratoarelor de cercetări esobiologice se termina la capătul străzii.

În spatele construcției masive, care se întindea pe o distanță de vreo cîțiva kilometri, se înălța semeț observatorul astronomic. Mai departe, pe creasta unei coline, oglinzile parabolice și reticulii de formă pătrată ai radiotelescoapelor păreau gigantice mîini întinse în tentativa de a smulge secretele spațiului cosmic.

Vehiculul încetini atît de mult încît dădu impresia că vrea să se oprească. Cei din interiorul său simțiră cum aerul devine tot mai dens, păstos ca melasa.

— Sîntem la marginea barierei ridicate de waeni cu ajutorul diapazoanelor — spuse Nora.

În fața lor, fațada clădirii, susținută de zvelte coloane piramidale, se deformă deodată, înfășurată de un impalpabil văl de căldură.

— Tehnicienii și cercetătorii au abandonat clădirea — îi zise locotenentul Candiani. În afară de deemasieni nu se mai află nimeni înăuntru. Din motive de prudență, toți au primit ordin să se îndepărteze de acest sector. O brigadă a armatei trebuie să

sosească peste vreo douăzeci de minute pentru a le bloca orice eventuală cale de ieșire din jurul Centrului de Cercetări Spațiale.

— Cine a cerut una ca asta ? — întrebă Nora. Nu cumva Dal Santo ?

— Doamnă doctor, nu vreau să mă bag în certurile dumneavoastră personale. Eu trebuie doar să aplic întocmai ordinele pe care le-am primit.

Nora coborî din vehiculul blindat, cu mișcările încetinite din cauza aerului în care orice acțiune cerea un efort superior celui normal, se luptă cu aparatura, amplificînd recepția. Urechea sa captă o serie de modulații joase.

— Nu vă îndepărtați — îi ceru locotenentul. Vocea lui Candiani căpătase tonalități false.

— Și cum aș putea altfel ? Bariera ne respinge. Dacă nu reușesc acum să stabilesc contactul cu waenii, peste puțin timp distanța va fi așa de mare încît va împiedica orice tentativă de comunicare, indiferent cum ar fi făcută.

Figuri vagi se legănară în fața intrării în clădire. Păreau ectoplasme colorate care se mișcau cu grație pe asfalt : apăreau și dispăreau împreunîndu-se în forme absurde.

— Acolo este cineva — spuse Candiani. Hei, voi cei de colo ! — strigă el. Veniți încoace !

Formele acelea se desprinseră, plutiră ușor prin aer ca niște păsări, iar apoi dispărură.

— Sînt doar imaginile noastre refractate — îi explică Nora cu suficiență. Cu ajutorul vibrațiilor induse de diapazoanele lor moleculare ei reușesc să producă o densitate atît de mare în atmosferă, în

această zonă, încît deformează undele luminoase. Acum o să-i chem pe deemasieni.

Puse în funcțiune aparatul de tradus și în același timp scotoci în memorie, încercînd să-și amintească numele waenilor.

Bariera invizibilă tocmai începuse să se condenseze într-un compact zid transparent, umflîndu-se întocmai ca un enorm balon de săpun.

Soldații coborîră din vehicul și se dispuseră de o parte și de alta a femeii.

— Prieteni waeni! — începu femeia. Sînt Nora Aldovrandi. Ascultați-mă. Nu trebuie să vă temeți nici de durere, nici de răzbunare. Voi mă cunoașteți și știți că nu v-am mințit niciodată.

Propriile sale cuvinte îi răsunară în creier aidoma unui cîntec banal și în acorduri false. În aceste clipe de tensiune era incapabilă să găsească acea incisivitate necesară, sau poate o sinceritate mai mare a frazelor. Dar era greu, foarte greu să faci înțelegător un grup de oameni deziluzionați, speriați, îmbătați de răzbunare, care abia de puține ore descoperiseră gustul libertății. Îl mai blestemă încă o dată în adîncul inimii pe doctorul Dal Santo, împreună cu toți oamenii de știință care au participat de bunăvoie sau ascunzîndu-se în spatele indiferenței, la acea infamă acțiune pe care o numeau cercetare biologică.

— Nu există decît o singură modalitate pentru a vă demonstra că waenii nu vor mai fi niciodată prizonieri și nici torturați, și că vorbele mele corespund realității — continuă Nora. Întrerupeți jocul de *mnah* și lăsați-mă să vin la voi. Mă voi preda în calitate de ostatec. Vom vorbi împreună ca niște

frați, vom împărți între noi hrana de pe planeta Rjah, iar Lumina o să ne fie martor de pace.

Presiunea aerului scăzu. Imaginea intrării în clădire se făcu din ce în ce mai limpede.

— Au deschis o trecere! exclamă ea. Waenii acceptă propunerea mea.

Corpul masiv al unui deemasian apăru în ușa de la intrare și se ghemui pe prima treaptă.

— O să merg singură — spuse femeia. Voi rămîneți aici. Nu vreau nici o interferență. De acord?

Locotenentul Candiani îi privi cu subînțeles pe oamenii săi, fără să răspundă.

Nora se îndreptă cu pas iute spre intrare. Gesturile sale hotărîte o ajutau să-și alunge îndoielile și tensiunile interne. Nu putea cunoaște intențiile reale ale waenilor. Nu se lăsă însă pradă dorinței de a activa din nou traducătorul pentru a-și risipi, cu ajutorul vorbelor, mai mult propriile temeri decît cele misterioase ale waenilor.

Waenul care o aștepta pe prima treaptă a clădirii se încolăci pe jos în poziție de așteptare. Numai cîțiva metri o separau pe Nora de creatura extraterestră. Mai mult intui decît fu în stare să vadă, în spatele său, o mișcare. Din instinct se întoarse spre locul unde intuise mișcarea. Vehiculul blindat în care venise se îndrepta cît se poate de repede înspre clădire, întocmai ca un harpon care țintea un animal imaginar. Soldații, în poziție de drepți, țineau în mîini cilindrii, gata să deschidă focul.

Nora strigă, aruncîndu-se înainte cu mîinile întinse. Waenul țîșni. Cu o rapidă lovitură din coadă se roti repede și dispăru în interiorul construcției.

Ceva șuieră pe lîngă urechea Norei. O plasă de metal lovi locul unde cu puțin timp în urmă se afla creatura extraterestră și apoi se strînse la forma inițială.

Nora se împiedică. Podul palmelor și genunchii săi se izbiră pe pavaj, cu durere.

Locotenentul Candiani sări în vehicul din mers și o prinse de umeri. Ea îi aruncă o privire plină de indignare. Uluită, observă micul bulb al radioului în urechea dreaptă a militarului. Atunci fu sigură de păcăleala care-i fusese trasă : ei nu aveau deloc chef să parlamenteze cu waenii. Se serviseră doar de ea pentru a-i putea captura. Furia o cuprinse. Își ridică iute un picior și-l lovi pe militar în genunchi. Candiani se albi la față, privirea îi deveni inconștientă iar fața căpătă o culoare verzuie. Căzu moale, fără să scoată un sunet.

Nora percepu cum aerul se strînge în jurul ei. Înțelese că waenii au început să reactiveze bariera. Se năpusti spre intrare înainte ca militarii să o poată opri. Închise ușa și activă încuietorile electronice. Se sprijini de ușorul ușii. O forță copleșitoare îi comprima corpul în fiecare mușchi al său.

Cu degetele chircite reuși să pună în funcțiune aparatul de tradus.

— Waenilor ! îi chemă ea. Sînt... eu sînt aproape de voi... în clădire !

Părea că întregul său craniu se strîngea ca un burete, iar ochii și creierul se zbăteau să iasă din cap. O căldură intensă îi cuprinse gîtul, o sufocă și urcă spre cap.

Nora căzu ca o păpușă de zdrențe.

XXVI

Înfofolit în haina de piele, doctorul Patrick Harrison se prinse cu putere de cablul de nailon întins între o clădire și alta în chip de punte.

Vîntul dinspre nord schelălăia și șuiera, pătrunzînd pe străduțele bazei, împingînd și trăgînd după el nori de zăpadă spectrală, care se învălmășeau în jurul construcțiilor.

Harrison nu reușea să distingă absolut nimic în fața lui, nici măcar la o distanță de un centimetru înaintea nasului. Întunericul era un zid impenetrabil pe care zăpada îl făcea păstos și concret. Fără acel cablu de nailon directorul bazei s-ar fi pierdut îngropat de viscol. O rafală de vînt mai violentă îl făcu să-și piardă pentru cîteva clipe echilibrul. Se agăță cu toate puterile de cablu și avansă pe dibuite, cu trupul aplecat înainte și picioarele bine înfipte, luptînd din răsputeri cu suflul puternic al furtunii.

Ajunse gîfiind în centrul operativ. În interiorul construcției, temperatura era cu puțin mai mare decît cea din exterior. Îi văzu acolo pe tehnicienii care

controlau aparatele. De jur-împrejur, luminile-spion de pe panourile computerului trimiteau din cînd în cînd semnale. Activitatea calculatorului fusese redusă la minimul indispensabil, la fel ca și încălzirea în încăperile din prefabricate. Era absolut necesar ca energia să fie economisită. Acesta era punctul de sprijin în jurul căruia se mișca întregul său program de supraviețuire. Limitarea consumurilor se referea la oricare alt sector al bazei, în afara serelor, care, evident, se bucurau de un statut special. În scurt timp magaziile, clădirile, construcțiile în general, nu vor mai fi în stare să reziste la atacurile gerului. Temperatura medie a planetei scădea cu rapiditate. Trebuia să se recurgă la o drastică reducere de personal în sectoarele mai puțin vitale. Orice om în plină putere era folosit la săparea galeriilor în care se vor adăposti coloniștii. Centrala atomică funcționa mai încet. Frigul își insinua degetele mortale în zidurile de beton, în plăcile de oțel, iar peste nu mult timp reactorul cu bare de toriu va fi demolat.

Harrison se așeză jos cu mare greutate. Pe masă, teancuri de rapoarte așteptau aprobarea sa.

Kurt Bauer, șeful serviciului, se apropie de el.

— Nu ne merge prea bine — spuse el. Patru electromobile pe șenile au dispărut în aproximativ patru ore. *Crawler*-ele de serviciu au revenit toate în bază : nu mai suportă aceste condiții neprielnice de lucru, iar metalul caroseriilor începe să crape din cauza frigului.

Harrison își petrecu o mînă pe craniul chel.

— Știu — răspunse el. Și producția de proteine a scăzut. Sîntem constrînși să raționalizăm alimentele.

Bauer privi cu ochii săi albaștri spre panourile computerelor.

— Nu credeți că trebuie să dezactivăm calculatorul ? — propuse el. De acum încolo îl vom folosi mai rar.

— Cercetările științifice la diferite discipline vor fi suspendate pentru o durată nedeterminată. Harrison suspină. În cazul acesta, practic baza noastră este moartă. Vom fi nevoiți să ne străduim să supraviețuim pînă cînd vom primi ajutoarele care ne vor fi trimise de pe Terra.

— Ajutoarele vor sosi cu întîrziere — afirmă Bauer, clătinînd din cap. Vor fi opt ani lungi. Foarte lungi.

— Săpăturile cum evoluează ?

— Întîlnim ceva dificultăți la forări. Aparatele maser se blochează adeseori, iar oamenii sînt nervoși. Oamenii din corpurile de supraveghere lucrează cot la cot cu ceilalți, inclusiv cu tehnicienii, ceea ce a creat nu de puține ori frecușuri între ei. Amintirea încăierării petrecute în fața hangarelor este încă vie. Cu puține ore mai devreme, un colonist și un soldat s-au luat la bătaie. Au fost despărțiți înainte ca cearta să degenereze într-o luptă generală.

Doctorul Harrison își apleacă fruntea.

— Voi da ordin să fie evacuați din spital cei care nu sînt bolnavi sau răniți foarte grav. În felul acesta am putea să închidem mai multe spații și în consecință vom economisi energie.

— Și ei unde vor fi instalați ?

— Chiar și aici, dacă va fi necesar. Bineînțeles că va fi o situație provizorie, așteptînd să fie gata primele localuri din galerii. Apucă distrat prima cartelă din teanc. Pe copertă era scris : „Urgent". Dumneavoastră ați adus-o ? — întrebă eu.

— Ah, da. Este o însemnare pe care mi-a înmînat-o un geolog, Donald Montague, înainte de a pleca împreună cu o echipă la recoltarea de produse alimentare. Mi-am permis să o răsfoiesc și mi s-a părut extrem de interesantă. Expune un proiect pentru a putea să extragem energie termică din sol. Idea este bună, dar de nepropus.

— De ce ?

— Necesită ajutorul waenilor.

*

Donald Montague deschise pleoapele, înfipse mîinile în așternuturi și se ridică. Nu-și putea aminti deloc unde anume se afla. Își aducea aminte numai frigul zăpezii și furia furtunii. Apoi întunericul cel mai absolut.

Pipăi sub el un strat de iarbă presărat, cu o mireasmă asemănătoare fînului. În penumbră observă contururile cavernei. Înalte coloane de granit, de aspect piramidal, se ridicau de-a lungul perimetrului și susțineau bolta. Un subțire fir de lumină rece ilumina foarte slab încăperea.

Lîngă el se mișcă cineva : Sandra Leyster se agita pe uscăturile pe care erau întinși. Montague o scutură ușor. Sandra murmură ceva, apoi deschise ochii. Își roti privirea în jur, surprinsă.

— Unde sîntem ? — întrebă ea.

— Într-o locuință tipică de-a waenilor.

Montague își ascuți privirea și se străduí să vadă și ce se află dincolo de propria lui vizuină. Alți tereștri, întinși pe vaste spații acoperite de frunze, tocmai se trezeau. Îi numără în lumina incertă.

— Dacă nu mă înșel, aici, împreună cu noi, se află toți oamenii din electromobilul pe șenile — spuse el. Asta înseamnă că am fost salvați de către waeni. Se dădu jos din culcuș și își dezmorți picioarele. Peștera este goală — observă el. Cine știe pe unde sînt gazdele noastre.

Dincolo de izvorul de lumină, care se dovedi a fi o lamelă de diapazon molecular, grota în care se găseau alcătuia un fel de cotitură mai strîmtă.

— Mă duc să arunc o privire în jur — spuse Montague. Nu pot să fie prea departe.

O luă spre intrarea în galerie. Fu nevoit să se aplece pentru a putea să se strecoare. Înaintă pe bîjbîite, pipăind roca rece și solzoasă. După încă alte două cotituri, traseul se termină într-un amplu spațiu locuibil. Waenii se aflau îngrămădiți în jurul *mnah*-urilor. Prin deschiderea semicirculară care dădea în exteriorul grotei se vedea o stea solitară scînteind, foarte luminoasă, pe cerul de smoală : Gardianul, cum îi spuneau deemasienii, stea vecină cu Alpha Centauri.

Montague îi observă pe waeni concentrați asupra diapazoanelor moleculare. I se păru foarte straniu că și în acea situație poporul de pe Rjah găsea de cuviință să se joace cu *mnah*-urile. Dar își schimbă repede gîndul. În peșteră nu se simțea deloc efectul gerului : waenii încercau să creeze un fel de barieră termică la intrarea în peșteră.

Un foșnet îi atrase atenția : dintr-un ungher, un bătrîn waen îi ieși în întîmpinare. Montague își înălță o mînă în semn de salut. Privirea deemasianului își schimbă repede tonalitatea. Extraterestrul își agită în aer scurtele brațe în semn de răspuns, apoi îi arătă cu nasul galeria. Montague îi făcu semn că a înțeles.

Cînd ajunseră în cealaltă grotă, întrebă : N-are nimeni vreun aparat de tradus ? Gazdele noastre vor să ne spună, ceva.

Lîngă el, bătrînul deemasian își izbi coada de podea, ca și cum ar fi vrut să confirme cele spuse.

Sandra Leyster trase fermoarul de la buzunarul bluzei de lucru.

— L-am purtat împreună cu mine — spuse ea. A fost un noroc că nu l-am lăsat la bază. Desfăcu învelișul de plastic și înmînă aparatul de tradus lui Montague. Vorbiți dumneavoastră — îi spuse ea. Ne veți face rezumatul aspectelor mai importante pe care le veți discuta.

— Înțelepciune Rjahului — începu Montague. Numele meu este Donald. Eu și prietenii mei vă sîntem recunoscători pentru că ne-ați salvat viața. Fără ajutorul vostru am fi pierit îngropați de viscol. Nu vom uita niciodată gestul vostru.

Bătrînul waen îl măsură din cap pînă în picioare pe pămînten.

— Eu sînt Kkyr — spuse el. Nu-mi mulțumi, Dnal, pentru că ți-am prelungit agonia.

Montague înghiți în sec.

— Asta voiai să-mi spui ?

— Nu, Dnal. Este un lucru mult mai important pe care trebuie să-l știi. În urmă cu multe Rotații, voi,

ființele omenești, ați ajuns pe Rjah dintr-un loc de dincolo de Lumină, din Marea Tenebrelor, iar waenii v-au primit în pace. Dar în momentul în care poporul meu luptă împotriva frigului voi ne luați hrana, devastați satele, uciderți mulți dintre frații noștri care cer ajutor. Privirea lui fulgeră de mînie. Eu vă cer să plecați cît mai departe de Rjah. Să duci acest mesaj la Străbunii tăi.

— Ajunge ! se auzi o voce în spatele lui Kkyr.

Montague tresări. Un al doilea waen intră iute în peșteră.

În spatele australianului, ceilalți terestri se dădură cîțiva pași înapoi, speriați.

— Kkyr, — spuse noul venit — orice străin trebuie să fie respectat, atîta vreme cît este oaspete al Locuinței. În felul acesta ne impune Legea să acționăm.

— Xxeth, tu ești de acord ca oamenii să-și însușească ce ne aparține nouă.

— Vorbești ca un copil. Nu înțelegi că ei ne-ar putea ajuta ? Au mașini mari, capabile să mute munții din loc ; au de asemenea imense depozite unde pot fabrica hrană pentru toți. Eu le-am văzut. Lumea noastră are nevoie de un sprijin, o speranță de care să se poată prinde, nu vorbe de resemnare.

Kkyr se postă în fața celuilalt wean, în poziție de atac.

— Tu care susții oportunitatea de a face fertil solul din interiorul peșterilor cu ajutorul *mnah*-urilor, pentru a fi autosuficiente, acum soliciți ajutorul ființelor omenești !

Coada lui Kkyr se înălță.

— Eu nu o să mă bat cu tine, dacă asta este ceea ce dorești tu.

Pentru o vreme îndelungată cei doi deemasieni stătură față în față, înfruntîndu-se, apoi Kkyr își lăsă în jos coada și plecă de acolo.

Fără să-și dea seama cum, Montague se tot dăduse înapoi pînă aproape a se uni cu ceilalți colegi ai săi. O mînă o apucă pe a sa și o strînse. Se întoarse. Privirea pămîntie a Sandrei se opri asupra chipului său.

*

Doctorul Harrison își puse din nou revolverul la cingătoare, înainte de a urca în micul electromobil. Își mai aruncă o dată privirea spre turnurile care se înălțau spre cer, fără a reuși să le zărească vîrfurile, pierdute în întuneric.

Vîntul se mai potolise, iar o liniște înspăimîntătoare coborîse peste cîmpia zbîrcită din cauza frigului.

La circa două sute de metri în partea dreaptă a turnurilor, gura galeriei principale se deschidea înfometată. Numai cîteva sisteme fotoelectrice iluminau piața șantierului, lăsînd în penumbră carcase de mașinării care nu mai puteau fi folosite.

Harrison se îndreptă lent spre intrarea în galeria săpată. În timp ce înainta în interiorul ei, zgomotul mijloacelor de muncă spori în intensitate. Înclinarea terenului se accentuă, iar în palida lumină a farurilor umbrele alungite ale rocilor păreau degete scheletice la pîndă.

Ajunse chiar în fața locului unde fusese construit spațiul locuit. Reflectoarele maser, cu lumina

lor, trasau brazde șerpuitoare pe zidurile de cuarț, iar pulberea, supărătoare și iritantă prin efectele ei asupra simțurilor, umplea din plin galeria. Oamenii care se găseau la muncă la locurile lor, mînuiau puternice excavatoare, clătinîndu-se de oboseală.

Doctorul Harrison coborî din electromobilul cu care venise în peșteră. Unul din șefii de echipă care se afla în apropiere, îi veni în întîmpinare.

— Aveți probleme în sectorul de lucru? — îl întrebă Harrison.

— Avem o infinitate de probleme, domnule. Stăm aici de două ore și așteptăm să vină echipa de schimb dar din păcate nu și-a făcut nimeni apariția.

— Trebuie să mai aveți răbdare. Tocmai ne chinuim să stabilim rețetele și să punem în aplicare sistemul de fabricare a surogatelor de tip proteinic. Avem acolo la dispoziție tot felul de aparate deosebit de sofisticate și este nevoie de o continuă și accentuată atenție.

Șeful de echipă din fața lui Harrison, un omuleț foarte mic și cu o privire vioaie, făcu un semn prin care confirmă că a înțeles. Vacarmul îngrozitor pe care-l făceau mașinile în timp ce lucrau îi împiedica să se audă cu claritate.

— Se află cumva pe aici, în sectorul vostru, vreun tehnician cu numele de Ara Ykebe? — întrebă doctorul Harrison. Aș avea nevoie să vorbesc cu el.

— Lucrează în galeria cealaltă. Veniți cu mine, domnule doctor, vă voi însoți pînă la el.

Treceră împreună așa-numitele by-pass care legau între ele cele două galerii săpate.

Îl găsiră pe Ara Ykebe în momentul în care tocmai dădea niște ordine unui grup de soldați, care, sub bluzele de lucru mototolite, mai aveau îmbrăcate încă uniformele. Japonezul îl zări pe Harrison care îl chema la el cu gesturi largi și hotărîte. Cu un mers împleticit, își îndreptă pașii către locul unde îl aștepta nerăbdător directorul bazei.

— Dumneavoastră sînteți Ara Ykebe ? Trebuie să vă pun la curent imediat în legătură cu un fapt de extremă importanță. Harrison îl luă confidențial de braț, conducîndu-l înspre o secțiune a galeriei unde vacarmul din peșteră era cît de cît suportabil. Să nu ne pierdem vremea cu introduceri inutile — îi spuse el. Îl cunoașteți pe Donald Montague ? Foarte bine. Este absolut necesar să-l găsim cît mai repede cu putință.

— Dar.. din cîte am înțeles, Montague a fost dat pe lista dispăruților.

— Asta o știu foarte bine. Există însă o fragilă speranță că îl vom găsi în viață, împreună cu ceilalți colegi ai săi. Știți să pilotați un magnetoplan ?

— Nu prea bine, dar o să încerc. V-aș ruga însă să-mi explicați rațiunea acestei cercetări.

— Am citit o detailată expunere a sa în care susține că s-ar putea pune în funcțiune o sursă de energie nelimitată. Sînteți cumva la curent cu asta ?

Ara Ykebe se chirci nițel.

— În linii mari, aș putea spune că da.

Doctorul Harrison își netezi bărbia, foarte gînditor.

— Voi da ordin să fie încărcate în magnetoplan toate cele pe care le veți considera necesare în timpul călătoriei, înțelegînd aici și două casete cu pilule de concentrate polivitaminice. Desprinse de la centură revolverul și i-l dădu. O să vă fie de folos. Nu pierdeți timpul, Ykebe. Va fi o acțiune îndrăzneață, dar trebuie să-l găsiți pe Montague. Ultimele noastre speranțe sînt în el.

XXVII

Abia au avut la dispoziție timpul necesar pentru a se întoarce pe astronava *Galileo*. Modulul oxadjilor fu cuprins de flăcările unei explozii atomice. Unele fragmente ale fuselajului au fost proiectate în aer, trasînd dîre de o lumină orbitoare, apoi căzură din nou la sol unde se stinseră. Scheletul de sarcină întîi se încreți și apoi se fărîmiță în pulbere măruntă.

— Dumnezeule mare, De Romero l-a distrus ! — exclamă Dario. Atinse ușor cu degetele suprafața concavă a cupolei protectoare. Tragedia poporului oxadjilor îl lovi ca un pumn : o lume întreagă fusese nimicită de cei care se ocupau cu răpirea stelelor.

Dario și Valmont ajunseră în sala de comandă. Comandantul Pavel avea nervii la pămînt.

— De ce dracului nu ați răspuns la chemările noastre ? — vru el să știe. Sîntem încercuiți de alte sonde străine, și ați fi putut să rămîneți izolați afară !

Valmont avu o expresie plină de surpriză.

— Transmițătoarele noastre au funcționat tot timpul perfect, domnule, dar vă jur că nu am recep-

ționat nici măcar un singur semnal. Oricum, sintem aici, în fața dumneavoastră, teferi.

Pavel își încruntă sprîncenele.

— Foarte bine, *tovarișci*. Cred că ați petrecut clipe cumplite înăuntrul acelui fel de clepsidră.

Dario îl puse la curent cu tot ce s-a întîmplat și îi explică adevărul referitor la proveniența modulului.

— De data aceasta însă avem de-a face cu adevărata avangardă a extratereștrilor care conduc elipsoidul — spuse el.

— Așa este — îi răspunse Pavel. Am dat deja dispoziție să fie instalate cinci reflectoare maser pe fuselajul extern al lui *Galileo*. Acum ne aflăm fără doar și poate în stare de război, și va trebui să ne apărăm cu orice preț, chiar dacă mijloacele pe care le avem la dispoziție nu sînt cele mai adecvate pentru o asemenea misiune. Privirea sa se făcu tăioasă. Vreau ca noul șef al serviciului de siguranță să se prezinte la raport imediat. Vom constitui un corp mixt de expediție care va urmări sondele străine cînd se vor întoarce la baza lor. Dacă se vor întoarce. Își încrucișă mîinile la spate. Două șalupe mari, cu șapte oameni fiecare, cred că vor fi suficiente pentru scopurile pe care le urmărim. Vom înarma navele cu reflectoare maser, iar oamenii cu puști neutronice. Nu avem vreme să stăm aici cu mîinile în buzunare. Astronava *Galileo* a fost deja grav avariată de nava oxadjilor. Sînt alte întrebări sau propuneri ? Bine — adăugă în grabă, fără să mai aștepte vreun răspuns. Să ne punem pe treabă. Dumneavoastră, domnule Bastia, v-ați descurcat destul de bine cu echipa explorativă. Veți fi comandantul unei șalupe și veți efectua și alte operații. Sergentul Danfort o să ia loc pe un alt mijloc de zbor.

Dario se simți încercat de o neplăcută încurcătură. Era convins că nu a făcut nimic deosebit în timpul misiunii anterioare, iar ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit în acel moment era să scoată din nou capul în bîrlogul monstrului. Observă însă expresia colțuroasă de pe chipul lui Pavel.

— Nu aud răspunsul, domnule Bastia ? Privirea tăioasă a comandantului păru că-l secționează în bucățele micuțe-micuțe.

Dario se scuză repede că tocmai îi stătea pe limbă răspunsul.

— Foarte bine, domnule — murmură.

— Să fiți gata de plecare peste zece minute.

Dario ieși înfuriat pe el însuși. Încă o dată se lăsase tras pe sfoară. Cu toate acestea, într-un ungher al conștiinței sale se simțea mîndru de încrederea pe care o avea în el comandantul.

Sosi, cu răsuflarea tăiată, la Centrul Medical. Cum îl văzu, Astrid îi ieși în întîmpinare cu un suris.

Fără să se gîndească, Dario o apucă de mîini.

— Sînt însărcinat cu o misiune dificilă și periculoasă — îi spuse el. Am foarte puțin timp la dispoziție.

*

Astrid se apropie atît de mult de el încît îi simți respirația odihnitoare pe chip. Gurile lor se atinseră.

Cînd se desprinseră din îmbrățișare, rămaseră să se observe îndelung, copleșiți de liniște. Dario o luă de mînă pe domnișoara Astrid și aproape că o tîri după el. Intrară împreună în camera destinată waenilor.

Deemasienii își puseseră din nou în marsupii diapazoanele moleculare. Zzwi făcu vreo cîțiva pași înainte către cei doi pămînteni.

Atunci Dario activă aparatul de tradus.

— Înțelepciune, Bătrînule Zzwi — îl salută el.

— Înțelepciune și ție. Deemasianul își întoarse botul enorm și o iscodi pe Astrid.

Intimidată, tînăra femeie îl strînse cu putere pe Dario de mînă. El îi aruncă o privire încurajatoare.

— Prieteni, — le spuse Dario — trebuie să stăm departe unii de alții pentru un timp mai îndelungat. Creaturile care au răpit Lumina tocmai ne amenință. Împreună cu ceilalți colegi ai mei le vom ieși în întîmpinare, într-o șalupă, pentru a încerca să stabilim un dialog. Va fi o misiune foarte grea. Vă rog numai să vă întoarceți în vechile voastre spații de locuit care v-au fost destinate și să stați acolo liniștiți.

— Noi vrem să venim cu tine — îi spuse Zzwi. Poporul nostru vrea să se răzbune.

Dario lăsă mîna domnișoarei Astrid. Clătină din cap.

— Asta nici nu poate intra în discuție. Comandantul Pavel nu va permite așa ceva niciodată.

Waenul își izbi coada cu putere de podea.

— Nu ne constrînge să obținem cu forța ceea ce noi considerăm că este un drept legitim al nostru. Nu pămîntenii sînt dușmanii noștri. Îți cerem doar să te putem însoți în călătorie pentru a ne întîlni cu acele creaturi care au distrus Rjahul. Dacă nu vreți să acceptați propunerea noastră vom dezlănțui o revoltă, și zeci și zeci de ființe omenești vor fi ucise înainte de a ne putea opri.

Dario înțelese că waenii erau hotărîți să facă orice sacrificiu, oricît de mare ar fi fost acesta.

Privirea lui Zzwi se înflăcărase, îmbibată de ură.

Instinctiv, domnișoara Astrid își dădu seama de ceea ce se întîmpla. Chipul congestionat al lui Dario o înspăimîntă și mai mult decît waenii care îi încercuiau. Se prinse cu putere de brațul lui și strînse pînă cînd simți că o dor degetele.

Dario se străduí să-și reia controlul asupra nervilor. Stomacul său se contracta în mod cu totul neplăcut. Limba i se lipi de cerul gurii.

— Îi voi expune comandantului cererea voastră — reuși el să mormăie. Înghiți în sec. Cred că nu va avea nimic împotriva acestei propuneri.

— Colega ta va rămîne aici, împreună cu noi — îi mai spuse Zzwi. Spune-i să nu se teamă de noi. Nu-i vom face nici un rău, sau, mai bine zis, depinde de răspunsul pe care îl va da comandantul. Aveți puțin timp la dispoziție pentru a vă hotărî. Nu voi reuși să stăpînesc prea mult timp ura colegilor mei.

*

Sondele extraterestre zburau pe deasupra astronavei *Galileo* ca un roi de albine zăpăcit. Se năpusteau în picaje pînă aproape să atingă nava terestră, săreau înapoi cu sprinteneală, se ridicau cu viteză pe verticală, iar apoi cădeau din nou în zigzag făcînd salturi frenetice.

Patru dintre ele căzură ca niște bile de plumb, oprindu-se la cîțiva centimetri de sol. Picioarele ascuțite cu care erau prevăzute se înfipseră în terenul accidentat din elipsoid, purtînd cu ușurință povara

întregului aparat pe care îl susțineau. Se opriră lîngă obiectele în formă de cocoașă, de tonalități în ocru, care se ridicau pe planul ușor ondulat al văii. Anumite protuberanțe, asemănătoare cu niște pseudopode metalice, se înfigeau sub calote. Rotocoale de gaz alb-albăstrui ieșeau din marginea care se afla în contact cu solul.

După ce își terminară inexplicabila lor intervenție, brațele telescopice se retraseră. Sondele decolară și deviară în direcția zidului concav care înconjura valea. Se micșorară văzînd cu ochii, deveniră patru licurici unduind, apoi dispărură, șterse de îndepărtate refracții cromatice.

Celelalte patru obiecte se imobilizară perpendicular pe nava terestră, una lîngă alta. Fuselajele lor fură parcurse de sclipiri diamantine. Aparatele lor analizară astronava *Galileo*. Impulsuri paraneutronice o sondară. Informațiile culese ajunseră instantaneu într-o zonă nu prea îndepărtată de *Galileo*.

Inteligențele criptonice care conduceau elipsoidul se agitară.

*

Pavel studia vehiculele zburătoare extraterestre încadrate pe ecranul panoramic, așteptîndu-se ca dintr-un moment în altul acestea să-și reia evoluțiile lor periculoase.

Dar nu se întîmplă nimic. Sondele se limitară la a rămîne nemișcate, într-o apăsătoare așteptare.

Valmont observă proiecția optică pe ecranul pentagonal, dar mintea sa, ca de obicei, era atentă la alte probleme.

— Ați observat, îmi închipui, acele rotocoale de gaz eliminate de acele stranii ciuperci — spuse el. Ei bine, sînt sigur că într-o anumită porțiune din elipsoidul Eidos există atmosferă. Presupun că este vorba de compartimente cu o înălțime nu mai mare de 1.100 de kilometri. Dacă ar avea o extindere mai mare, adică egală cu axele orizontale și verticale ale elipsoidului, ținînd seamă de forța gravitațională din interiorul său, presiunea și densitatea aerului ar atinge niște valori pur și simplu înspăimîntătoare.

— Ne vom ocupa ceva mai tîrziu de dizertațiile dumneavoastră tehnico-științifice — i-o tăie scurt Pavel, iritat. Se întoarse apoi spre Martensen : Ați reușit să instalați reflectoarele pe fuselajul lui *Galileo ?*

— Da. Lucrările sînt în curs de executare. Peste cîteva minute totul va fi în ordine și în stare de funcționare.

Sergentul Danfort se apropie de comandant.

— Oamenii mei sînt gata de plecare, domnule. Privirea sa ar fi vrut să fie pătrunzătoare și autoritară, dar prea semăna cu privirea stinsă a unui dulău ieșit la pensie.

— Dumneavoastră veți lua loc într-o șalupă, cu trei soldați și trei tehnicieni — îi spuse Pavel. În timp ce alți trei dintre oamenii dumneavoastră vor călători împreună cu patru civili într-un al doilea aparat de zbor. Expediția va fi comandată de Dario Bastia. Veți executa ordinele primite de la el. Aveți de pus întrebări ?

Sergentul Danfort își înăbuși cu greu un gest de supărare, ca o fetiță căreia i se furase jucăria preferată. Ar fi vrut să fie el acela care va conduce cele două echipe, mai ales că simțea că este dreptul său din moment ce era vorba de operațiuni strîns legate de serviciul de siguranță. Expresia de hotărîre se risipi de pe chipul său. Înghiți în sec.

— Nici o întrebare, domnule.

Dario dădu buzna în sala de comandă. Gifiia ca niște foale într-o fierărie.

— Domnule comandant !... — strigă el. Waenii...

Se sprijini de un fotoliu pentru a-și recăpăta respirația normală.

Pavel îl apucă de umeri.

— Dar ce s-a întîmplat ?

Dario inspiră profund.

— Un... un moment — se bîlbîi el. Waenii, domnule. Vor cu orice preț să facă parte din expediție. Au luat-o ca ostatic pe Astrid Olaffson, o infirmieră, pînă ce dumneavoastră le veți aproba. Sînt hotărîți.

XXVIII

Latham, pilotul de pe șalupă, acționă mînerul de lansare. Pe cadranul central, două dreptunghiuri de lumină albastră se îndreptau convergent spre centru, scandînd secundele care mai lipseau pînă la plecare. În cele din urmă, cele două dreptunghiuri luminoase se atinseră și se suprapuseră.

— Faceți contactul — spuse Latham. Șalupa, o torpilă prevăzută cu aripi delta scurte, se eliberă din inele și țîșni afară prin galeria de lansare.

Așezat chiar lîngă pilot, Dario își strînse brațele în mod mecanic. În spatele său, Zzwi și Hhri ocupau cu mastodonticele lor corpuri întreaga porțiune care forma pupa navei.

Latham apucă în mîini cursoarele pentru impuls.

— Ne vom ridica deasupra astronavei *Galileo* — spuse el. Am informat deja despre manevra noastră și echipajele de pe celelalte două șalupe.

— Imediat ce sondele extraterestre vor da semn că vor să se îndepărteze de astronava noastră, s fiți pe urmele lor.

Dario se puse în legătură cu șalupa lui Danfort. Chipul sergentului apăru pe monitor așezat într-o parte a ecranului central.

— Ce mai este pe la voi ?

— Am stabilit contactul vizual cu sondele — răspunse militarul. Se deplasează mereu în zigzag pe o rază de trei sute de kilometri. Se pare că manevra noastră, într-un fel, le-a trezit.

— Peste cîteva secunde va trebui să le încadrăm și noi pe ecran — spuse Dario. Să aveți pregătite reflectoarele maser, în cazul că ar încerca un atac direct. Dar nu deschideți focul decît la ordinul meu.

Dario întrerupse convorbirea. Se întoarse în fotoliu și-i privi pe waeni. Puse în funcțiune aparatul de tradus.

— Ați reușit să obțineți ceea ce ați dorit — comentă el. Am fost nevoiți să mai studiem și alte variante pentru planul de zbor, suplimentînd și numărul navelor cu una. N-am fi putut să intrăm toți în numai două aparate de zbor.

— Îți mulțumesc pentru faptul că ai acceptat propunerea noastră — răspunse Zzwi. Chiar și numai eu cu Hhri am fi putut face parte din expediție.

— Ați folosit însă mijloace de constrîngere, și asta mă doare.

— Chiar crezi că am fi luptat împotriva oamenilor ? Am vrut numai să vă speriem puțin ca să grăbim deciziile voastre.

Latham îi atrase atenția lui Dario asupra unui fapt care se petrecea pe ecranul central.

— Asta este ! — spuse el. Sondele străine sînt în fața noastră.

Dario observă obiectele de forma unor ciudate păstăi.

— Să ne mai apropiem de ele încă puțin — ordonă el. Cu precauție însă, vă rog.

Latham puse în mișcare nava, încet-încet. Dar păstăile săriră într-o parte pe neașteptate, ieșind în afara cîmpului de control.

— Valmont ! — îl chemă Dario la televideofon. Ar trebui să apară la dumneavoastră pe ecran.

Chipul încruntat al astronavigatorului, care comanda cea de-a treia șalupă, tremură pe monitor.

— Se confirmă — spuse el. Două sonde tocmai se îndepărtează. Pentru Dumnezeu ! S-au dus naiba ca niște proiectile !

— Nu le lăsați să fugă ! Noi vă urmăm.

Dario apăsă cu degetul pe butoanele claviaturii.

— Danfort, mergeți în spatele șalupei 3, trebuie să-i acoperim. Își sprijini o mînă pe umărul lui Latham. Acum este rîndul dumneavoastră — spuse el. Vom merge cu viteză maximă.

Pilotul împinse pînă la capătul scalei maneta de accelerare. Părea așa de fericit de parcă ar fi sărbătorit ziua de naștere. Modulul țîșni, vibrînd și zumzăind. Dario se cufundă în fotoliu. Simți cum forța de inerție îi răvășește stomacul.

Foarte departe, dar încă vizibile pe ecranele ectoradarelor, cele două sonde străine se năpustiră dincolo de zona accidentată din Eidos. Se îndreptară apoi în direcția podului, apoi se întoarseră brusc în jos.

— Blestemăție ! — înjură Valmont în microfon. Le-am pierdut din cîmpul vizual... Nu ! Iată-le ! Tocmai coboară în spirală într-un vîrtej de lumini orbitoare.

Latham își lipise privirea de *blip*-ul luminos care indica poziția șalupei care îi urma.

Dario trase cu putere aer în piept. Simți cum inima i se ridică în gît, în timp ce aparatul de zbor executa un picaj formidabil.

Șalupa lui Danfort dispăru în miezul vîrtejului.

Dario văzu cum se apropie de creuzetul cromatic. Își reținu răsuflarea și strînse din dinți. Șalupa pătrunse acolo înăuntru întocmai ca o lamă de cuțit înroșită în foc în pulpa unui fruct de *shmaloo*. Fuselajul exterior fu parcurs de niște stranii sfîrîituri care îi încrețiră pielea.

— Pe ecranele ectoradarelor nu primim nici un fel de semnal ! — strigă Latham.

Dario se îngrijoră pentru waeni. Întoarse capul spre ei : deemasienii se lipiseră liniștiți pe podea și nu păreau să se resimtă absolut deloc din cauza accelerației violente.

Pilotul pregăti jeturile de frînare. Nava țîșni spre înălțime cu o neașteptată zvîcnire, apoi se stabiliză, legănîndu-se ușor, apoi începu să coboare.

Ceața scînteietoare, pur și simplu orbi senzorii radiooptici ai șalupei. Dario acționă dispozitivul telemetric. Cu ajutorul unui fascicul de unde cu mare capacitate de reflectare încercă să stabilească poziția aparatului de zbor al lui Danfort. În semn de răspuns primi o descărcare de firișoare de un galben portocaliu care pîrîiră pe ecranul de control.

— Înaintăm orbește — spuse Dario cu vocea sugrumată. Aparatura nu ne mai este de nici un folos. Riscăm să ne izbim de un obstacol imprevizibil.

Latham percepu duritatea cursoarelor pe care le strîngea între degete și care se făceau tot mai alunecoase. Mai încercă o dată. Privirea sa se dilată, în speranța că doar-doar va găsi vreo formă tangibilă în viermuiala de licurici irizați.

Cînd norul de pulbere luminoasă se mai rări, scena se schimbase complet : șalupa parcurgea un enorm tunel cu pereții de metal șlefuit. Pe ecranul ecto-radarului apăru în sfîrșit semnalul intermitent al șalupei care se deplasa înaintea lor prin tunel.

— Acum disting bine pe monitor nava numărul 2 — spuse Latham. Se află tocmai în capătul tunelului.

Dario încercă să stabilească și contactul radio cu celelalte șalupe, dar undele herțiene se izbiră ca niște proiectile zăpăcite de pereții galeriei care, în același timp, erau întrerupți de inexplicabile osaturi filiforme.

Printr-o deschidere laterală, în partea dreaptă, țîșni un intrus, un obiect căruia Dario nu reuși să-i distingă decît masa de discuri de culoare albastră care le tăia drumul.

— Atenție !

Latham execută o manevră periculoasă. Extremitățile mobile ale aripilor din spate izbiră vreo cîteva discuri. Șalupa se apropie în mod înspăimîntător de peretele din stînga : fuselajul de titaniu sfîrîi în contact cu metalul atins în timpul frecării, ridicînd mii și mii de scîntei, apoi sări într-o parte, dispunîndu-se transversal. Latham acționă la maxim stabilizatoarele orizontale, iar nava se roti de vreo trei ori înainte de a reveni pe traiectoria inițială.

— Am reușit să scăpăm ! — exclamă pilotul, în timp ce cu o mînă își ștergea sudoarea de pe frunte. Chipul său era palid, dar surîzător.

Dario închise ochii. Inima îi bătea ca un mai care încerca să-i spargă pieptul. Strînse din măsele.

— Unde sînt ceilalți ? — întrebă el.

Latham controlă cadranele.

— Am pierdut din nou legătura cu ei — spuse el.

Galeria se termină brusc. Sub șalupă se deschise un crater plin de țepii unor construcții piramidale. Pe fundul prăpastiei, formele arhitectonice pulsau de lumina refractată, înconjurate de fascicule verticale de energie purpurie.

— Acolo este un cîmp electromagnetic oscilant care împiedică orice tip de comunicare — spuse Latham. Chiar și sistemul telemetric funcționează după toane.

La prora șalupei, Zzwi înțepeni. Embrioni de imagini nedefinite, venite din exterior, se infiltrau în mintea lui.

La început, deemasianul rămase descumpănit de noua sa experiență, apoi se strădui să ordoneze schemele întunecate care rătăceau închise în conștiința sa.

Zzwi se apropie de Dario, atingîndu-i ușor brațul cu botul său.

— Ceva ciudat îmi solicită mintea — spuse el. Murmure de neînțeles, vibrații necunoscute despre a căror natură nu-mi pot face o idee, care apoi devin din ce în ce mai puternice.

Zzwi se agită ca și cum ar fi fost stăpînit de o nespusă suferință. Pedunculii cărnoși de pe fruntea sa se moleșiră.

Dario sări în picioare de pe fotoliu.

— Pentru Dumnezeu, bătrîne Zzwi ! — exclamă el speriat. Ce se întîmplă cu tine ?

Deemasianul închise ochii pe jumătate și începu să-și legene capul enorm. Cîteva clipe mai tîrziu păru că-și revine.

— Nu știu, spuse el cu un glas moale, dar mintea mea plutește într-o infinită confuzie.

Dario îi aruncă o privire și lui Hhri. Cel de-al doilea deemasian era o statuie de marmură cu privirea ațintită în gol.

Latham blestemă.

— Semnalele radio ale astronavei *Galileo* nu mai ajung la noi — spuse el. Sîntem complet izolați. Dar unde naiba s-au ascuns celelalte două nave?

Dario se îndreptă aproape de pilot. Pe ecran apăru o prismă opacă de dimensiuni neobișnuite. Oricare dintre fețele corpului solid era lungă de aproximativ zece kilometri. În mijlocul formei geometrice se afla o largă deschidere hexagonală, de culoare albastră, care tocmai se închidea.

— Am captat un semnal emis de șalupa numărul 2 — îi comunică Latham. Au intrat prin acel pasaj.

Pentru o clipă, Dario păru nehotărît. Ignoră cu desăvîrșire semnalul de alarmă care zbîrnîia în mintea lui.

— Să intrăm și noi înainte de a fi izolați afară — ordonă el.

Latham centră aparatul de zbor spre centrul pasajului. Vălul de culoare albastră sări înainte, iar șalupa îl perforă. Un zgomot asurzitor se revărsă în urechile lor. Fuselajul exterior al navei se supraîncălzi din cauza frecării.

— Sîntem învăluiți de o masă gazoasă. Dario fu nevoit să urle pentru a se face auzit în zgomotul acela asurzitor. Își aruncă repede privirea pe cadranele de control. Dumnezeule! — adăugă el uluit. Dar este un amestec de azot și de oxigen întru totul asemănător cu atmosfera pămîntească.

Latham reduse accelerația. Norii se mai răreau pe măsură ce șalupa înainta, iar aerul se făcu limpede ca apa unui riu, fără nici un fel de impuritate.

Dario își reținu răsuflarea: o vastă cîmpie orizontală, închisă la culoare, perfect netedă, se întindea în fața ochilor lor la nesfîrșit. Aproape de orizont, enigmatice scîntei de culoarea rubinului învăluiau în lumini orbitoare nemăsurata suprafață.

*

De peste douăzeci de ore camandantul Pavel Valerian nu închisese ochii. Fibra sa puternică, întărită cu cromozomii strămoșilor georgieni, era pe punctul de a ceda.

Venit lîngă consola de comandă, Martensen, cu părul răvășit pe frunte și cu privirea îndrăcită, se legăna de oboseală.

— Cît timp ne trebuie ca să punem în funcțiune motorul avariat? — îl întrebă Pavel.

— Dacă lucrăm în ritm susținut avem nevoie de vreo zece ore — răspunse inginerul. Asta dacă nu apar complicații ulterioare.

Pavel se sprijini cu spinarea de perete. Picioarele nu-l mai ascultau. Închise pe jumătate pleoapele și încercă să oprească învălmășeala de gînduri care-i galopau prin minte. Am nevoie de odihnă, își spuse el, dar atîta timp cît blestematele acelea de sonde stau aici să ne supravegheze nu-mi pot abandona postul.

— Domnule comandant — îl chemă pe neașteptate un tehnician. Un semnal se interferează în blocurile analoage ale computerului. N-aș vrea să greșesc, dar cred că este vorba de un semnal radio.

XXIX

Încălecat pe o ramură groasă, Dino Kloetz privea spre esplanada Centrului de Cercetări Spațiale, prin lentilele unui mic, dar foarte puternic instrument optic.

— Hei, tu ! Coboară repede de acolo ! — îl zgudui o voce peremptorie. Și nu te ține de glume.

Cu o mișcare abilă, reporterul puse aparatul de filmat în buzunarul bluzei de lucru, înainte de a-și arunca privirea în jos.

La picioarele castanului, o patrulă de agenți în costume mimetice, cu însemnele Centrului Spațial desenate pe spate, îl privea cu un aer amenințător.

— Ce surpriză frumoasă ! — exclamă Dino Kloetz. De cînd oare corpurile de supraveghere se interesează de botanică ? Căutați cumva ciuperci sau ierburi medicinale pentru farmaciile voastre ?

Șeful patrulei de supraveghere, un individ robust, cu nasul cît o roșie, îl învrednici cu un surîs, arătîndu-i un șir de dinți ca de cal.

— Ești foarte spiritual, amice — spuse el. Însă acum coboară cătinel-cătinel pentru că avem ceva de discutat între patru ochi.

Ziaristul se dădu înapoi încet-încet pînă lîngă trunchiul arborelui. Se prinse de scărița de nailon care spînzura de tulpină și coborî cu o lentoare calculată. O mînă îl prinse cu putere, într-un mod nu tocmai plăcut, de centură și îl obligă să coboare ultimele trepte dintr-un singur salt.

— Jos mîinile, năsicule ! — izbucni reporterul în timp ce își aranja hainele.

Șeful patrulei de supraveghere se pironi în fața lui cu picioarele desfăcute. Trebuie să fi vizionat tone de filme stereotelevizate, pentru că dădea impresia unui actor în partea dură a acțiunii.

— Ce făceai acolo sus ?

— Nu vă privește.

— Ai limba ascuțită, dar peste puțin timp o să-ți treacă cheful de a mai glumi. Te-am întrebat ce făceai acolo sus în copac,

Dino Kloetz îi privi pe cei patru agenți. Ridică din umeri cu nonșalanță. Bărbia sa ascuțită se lungi într-o expresie de nevinovăție.

— Eram la vînătoare de lepidoptere. Știți, acele grațioase insecte care...

Lovitura puternică pe care o primi îi despică buza inferioară. Un șuvoi de sînge se prelinse pe bluza de lucru de culoare crem.

— Terminã, parșivule !

Dino Kloetz își scoase batista din buzunar și își tamponă rana. Îl măsură cu privirea pe cel care îl lovise.

— Cineva latră. Nu auzi ? Trebuie să fie maică-ta care te cheamă.

Un pumn, dat cu precizia unei raze, i se înfipse în plexul solar. Dino se îndoi din mijloc, dar agentul îl apucă de guler și-l obligă să stea drept.

— Nu-mi plac cei care-și bagă nasul unde le fierbe oala. Și mai ales cei lăudăroși. Te uitai dincolo de gardul Centrului de Cercetări Spațiale, nu ? O mînă scotoci repede în buzunarul reporterului și scoase de acolo micul aparat de filmat. Broască rîioasă ce ești, ce voiai să filmezi cu asta ? Cu două degete îi trecu repede cutiuța pe sub nas. Răspunde !

Dino simți cum se învîrte pămîntul cu el.

— Sînt... sînt un ziarist, — murmură el — iar voi nu aveți dreptul să mă rețineți sau să-mi puneți întrebări.

Șeful patrulei de supraveghere aruncă la pămînt micuța cameră de luat vederi și o sfărîmă cu tocul cizmei.

— Nu cred că tu ai reușit să spionezi prea mult. Oricum, te-aș putea aresta pentru violare de proprietate particulară.

Reporterul se aplecă pentru a aduna de pe jos resturile aparatului de filmat, dar piciorul șefului patrulei se dovedi a fi mai rapid decît el în mișcări și reuși să o îndepărteze.

— Mulțumește îngerului tău păzitor că nu te batem ca pe o tobă, broască rîioasă ce ești. Pleacă de aici cît ai repede, și să nu te mai arăți prin împrejurimi.

Dino Kloetz își masă regiunea stomacului.

— Asta nu va rămîne deloc așa — îi amenință el. O să fac o plîngere împotriva voastră pentru abuz de autoritate.

Agentul scoase un sunet ascuțit, gîlgîitor, care ar fi vrut să semene cu un hohot de rîs.

— Insistă, prietene — rînji el batjocoritor întorcîndu-se către oamenii săi. Adună-ți mai repede mațele de pe jos și dispari.

Ziaristul se îndepărtă cu pași rapizi înspre colina plină de castani. Știa prea bine că o plîngere făcută la poliția judiciară n-ar fi avut sorți de izbîndă : zbirii particulari erau aproape de neatins. Cu ajutorul camerei sale de luat vederi, care avea și un sistem de apropiere a imaginii după principiul fotocinetic, văzuse prea bine ce se întîmplase în fața clădirii principale a Centrului. Din păcate, proba mărturiei sale fusese distrusă.

Trebuia să-l avertizeze imediat pe Paul Bresson.

*

Domnul profesor Lorenzo Alberti își mîngîie firele de păr de pe bărbie.

— Acum sînteți convins ? — întrebă el.

Gînditor, Gunnar Hajdin suspină imperceptibil.

— Da, desigur. În mod sigur nu poate fi vorba de un nor. Examenul nucleospectometric confirmă acest lucru. Se pare că nici un element nu este în favoarea teoriei mele.

Așezat la propria sa masă de lucru, Paul Bresson împinse într-o parte un teanc de plăci fotografice.

— Am confruntat din nou, cu ajutorul aparatului fotometric cu microlaser, negativele făcute înainte ca steaua Eta Centauri din Pleiade să dispară — spuse el. Analiza a scos în evidență un element interesant care scăpase la primele observări.

Alberti și Hajdin se apropiară la rîndul lor de biroul lui, schimbîndu-și o privire cu subînțelesuri.

— Înainte de a dispărea, — continuă Paul Bresson — steaua Eta Centauri se comportase ca o variabilă în eclipsă totală de tipul Beta Persei. Din calculele

efectuate, totuși, variabilitatea luminozității nu este de 2,9 zile ca pentru Beta Persei, ci numai de aproximativ zece secunde,

— Doar zece secunde ? — exclamă uluit profesorul Alberti. Sînteți sigur ?

— Absolut sigur. Paul rămase o clipă tăcut, amintindu-și propriile considerații. Steaua a fost acoperită ciclic de unul sau mai multe corpuri negre. În mișcarea lor de rotație, aceste obiecte misterioase, poate mase în stare fluidă, au creat un intens vîrtej electromagnetic care ar fi putut să imprime un impuls mai mare stelei. Voi îndrăzni să spun și mai mult : este foarte probabil ca astrul să fi primit o accelerație superioară vitezei luminii.

— Dar vă dați seama ce energie trebuie să fie în stare să dezvolte obiectele acelea rotitoare, după ipoteza dumneavoastră ?

— Desigur : un flux magnetic capabil să deformeze și să străpungă continuumul spațio-temporal. Dacă vom accepta acest concept, vom avea o explicație destul de plauzibilă în ceea ce privește dispariția unor stele.

Gunnar Hajdin își încruntă sprîncenele.

— Trebuie să verificăm încă o dată toate datele pe care le avem în posesie — spuse el.

Profesorul Alberti își mușcă nodul degetului arătător și clătină din cap în semn de afirmație.

— Observatorul englezo-sovietic de pe Marte ar putea să ne fie de mare ajutor. Îl vom anunța cît se poate de repede.

Telefonul începu să sune. Paul ridică receptorul.

— Alo ?

Vocea care se auzi în telefon era răgușită și gîfîia.

— Tu ești, Paul ?

— Cu cine vorbesc ?

— Dino Kloetz. Nora este la strîmtoare. Waenii au luat-o ca ostatic și acum s-au baricadat în clădirea principală din Centrul de Cercetări.

*

Dal Santo își strîngea cu nervozitate mîinile, ca și cum ele ar fi fost ultimul său sprijin.

— Este vina dumneavoastră, domnule doctor Hakel — spuse el. Ați ținut neapărat să exagerați cu experimentele, și iată rezultatele. În mod sigur, waenii nu se vor lăsa să fie capturați de vii, fără să mai punem la socoteală și faptul că doctorița Aldovrandi, printr-o mutare inteligentă, ne-a pus într-o încurcătură și mai mare.

Privirea lui Hakel scînteie.

— Nu încercați să mă faceți numai pe mine responsabil de tot ce s-a întîmplat aici. Și dumneavoastră sînteți amestecat pînă peste cap în povestea asta. Se ridică, aproape sărind, îndepărtîndu-se de fotoliul pe care stătea directorul Centrului de Cercetări Spațiale. Măsură în lung și în lat cabinetul particular al lui Dal Santo, aruncîndu-și privirea distrată peste mobilierul somptuos. Va trebui să răspundem împreună pentru tot ce am făcut aici — adăugă el.

Dal Santo se făcu mic-mic.

— Vestea despre nereușita inițiativei noastre va ajunge la urechea bancherilor — spuse el. Dacă nu s-a și întîmplat deja. Știți bine că ei nu glumesc deloc.

Hakel ridică din umeri.

— Asta este treaba dumneavoastră, dragă domnule profesor. Dumneavoastră v-ați bucurat de felia cea mai groasă. Mie nu mi-a revenit decît o mică parte

Dal Santo se făcu vînăt la față.

— O mică parte ați spus ? O jumătate de milion de eurofranci numiți dumneavoastră o mică parte ? Hipermetalul o să-i ceară înapoi pînă la ultima centimă ! Veți fi constrîns să vă vindeți întreaga avere, inclusiv vila pe care ați construit-o la mare.

Hakel încasă lovitura.

— Vom trece totul sub tăcere — spuse el. Vom încropi un comunicat în care vom explica versiunea noastră asupra faptelor și îl vom trimite celor mai importante agenții de presă pentru a fi publicat. O vom acuza pe doctorița Aldovrandi că poartă întreaga responsabilitate. Vom spune că a efectuat un experiment asupra deemasienilor fără să ceară autorizația necesară și că medicamentul cu proprietăți psihofarmaceutice care le-a fost injectat i-a făcut să înnebunească.

Dal Santo clătină din cap în semn de negație.

— Nu o să meargă. Și doctorița Aldovrandi o să facă tot posibilul să fie cunoscută și versiunea *sa* asupra faptelor. Iar în plus, colaboratorii dumneavoastră, domnule doctor Hakel, cunosc foarte bine care este adevărul.

Biologul pufni pe nas.

— În ceea ce privește echipa biologică nu trebuie să vă faceți nici un fel de probleme. Le veți oferi ceea ce vor. Oferiți-le bani, mulți bani.

— Dar... dar eu nu-i am.

Hakel își apropie fața de cea a lui Dal Santo și îl țintui cu o privire tăioasă.

— Doctorița Aldovrandi, în schimb, nu va vorbi. Zîmbi cu răutate. Waenii se vor răzbuna pe ea și o vor ucide. Nu credeți, domnule profesor ?

Un fior puternic îl fulgeră pe director în ceafă.

— Dar astronava... astronava terestră *Galileo* ? — se bîlbîi el vădit încurcat de situația în care era pus. La bordul ei se află o delegație oficială a poporului deemasian. Ce se va întîmpla în clipa în care aceștia vor ajunge în Centrul de Cercetări Spațiale și vor afla ce s-a întîmplat ?

Hakel se dădu înapoi vreo cîțiva pași.

— Astronava terestră *Galileo* nu va putea ajunge pe Terra mai devreme de patru ani terești, calculînd de azi înainte pînă în clipa în care va ateriza pe cosmodromul Gagarin, din munții Urali. Iar apoi, ca măsură suplimentară de siguranță, ei ar putea să fie victimele unui banal accident.

Dal Santo își puse mîinile în cap.

— Trebuie să recuperăm deemasienii cît mai repede cu putință — murmură el. Dacă se poate, vii. Consiliul de administrație al firmei Hipermetal vrea date despre transmutațiile moleculare.

— Le va avea. Jur că le va avea. Chiar dacă voi face bucățele cu propriile mele mîini acele moluște gigantice.

*

O atingere ușoară o trezi la realitate, smulgînd-o din dimensiunea onirică în care rătăcea. Ceva asemănător cu o muchie, din cîte își dădea seama, împingea înainte în ceafa ei. Femeia întredeschise pleoapele cu un aer de osteneală bine întipărită pe chip, și le simți grele ca și cum ar fi fost două plăci de plumb.

Realitatea din jurul ei începu să danseze prin fața ochilor, dar pentru scurt timp, apoi lucrurile își căpătară contururile adevărate. Botul conic al unuia dintre waeni apăruse deasupra ei. Privirea creaturii străine pulsa de o ostilitate netăinuită. Nora simți cum i se pune un nod în gît. Apucă în mîini, cu gesturi confuze, tremurînd toată, cutia aparatului de tradus folosit în dialogurile cu waenii.

— Ce cauți aici, printre noi? — o întrebă deemasianul pe un ton sec.

— Vreau... să vă ajut. Cuvintele abia se rostogoleau pe limba uscată. După cum ați văzut, soldații m-au tras pe sfoară și pe mine. S-au folosit de buna mea credință pentru a încerca să vă captureze pe voi. Va trebui să fugiți. În mod sigur vor născoci cine știe ce truc pentru a nimici bariera generată de diapazoanele voastre moleculare, iar pînă la urmă vor reuși să o facă, sînt convinsă de asta. Se ridică în picioare, clătinîndu-se într-o parte și în alta. Își aruncă privirea în jur. Încăperea în care se afla acum nu era altceva decît unul din depozitele de la primul nivel al subsolului. Grămezi de cutii, lădițe, îngrămădite pînă la refuz, atingeau tavanul înalt de patru metri.

Nora strîmbă din nas. Abia în acest moment își dădea seama de damful greu de aer închis care stăruia în încăpere.

— Tu m-ai tras aici? — îl întrebă ea pe waen.

Extraterestrul își agită capul, iar firele de păr de culoare albastră din mustăcioara rară vibrară ușor.

— Exact — răspunse el. Dar poate că nu ar fi trebuit să o fac. A fost un gest dictat de milă, un sentiment pe care se pare că ființele omenești l-au uitat cu desăvîrșire. Soldații care te-au însoțit au

fost striviți de forța concentrată pe care am creat-o cu ajutorul *mnah*-urilor noastre, dar în ceea ce te privește pe tine am fost ceva mai generoși.

Femeia simți cum încet-încet tensiunea sîngelui din tîmple scade vizibil.

— Nu mă veți ucide? — întrebă ea cu o vace slabă.

— Tu ți-ai demonstrat fidelitatea față de noi. Tu ești singura care înțelegi tristețea și durerea care-i stăpînește pe waeni. Coada waenului izbi în podea sugerînd prin acest gest o profundă stare de mîhnire. Ai spus că vrei să ne ajuți. În ce fel vrei să o faci?

Nora privi pe sub sprîncene spre ceilalți doi waeni care stăteau nemișcați în fața diapazoanelor lor moleculare. Mintea sa lucră cu febrilitate în căutarea unei soluții.

— Aici, foarte aproape de noi, se află vehiculele destinate transportului de materiale — spuse ea. Ne vom folosi de un mic camion blindat pentru a putea să fugim spre zona bălților. Peste numai cîteva minute Centrul de Cercetări Spațiale o să fie înconjurat de o mulțime de soldați, și imediat ce vor descoperi că bariera a dispărut vor fi pe urmele noastre. Este necesar să acționăm repede.

Waenul șovăi, neștiind dacă să accepte sau nu propunerea. Își întoarse capul masiv în direcția în care se aflau ceilalți colegi ai săi.

— Credeți că vă mint? — îi întrebă Nora. Dacă aș face una ca asta, aș dovedi că sînt tare proastă. Ar fi suficient să fac cel mai mic gest suspect și voi ați putea să mă distrugeți în orice clipă.

— De acord. Condu-ne spre zona bălților.

Waenul le ordonă celorlalți să închidă diapazoanele.

— Urmați-mă. Nu avem mult timp la dispoziție.

Nora începu să alerge printre stivele de lădițe. Apucă pe un coridor slab iluminat, apoi traversă în grabă o vastă încăpere goală. La fiecare pas simțea cum respirația îi zgîrie gîtul, iar sîngele îi bătea cu putere în tîmple.

Ajunse înaintea waenilor în fața unei masive porți de oțel care bloca unica ieșire spre exterior. Apăsă cu degetele pe butoane, formînd pe panou formula de deschidere, dar poarta nu se mișcă.

— Am fost prinși în capcană !

— Dă-te la o parte — îi ordonă unul dintre waeni. Yyorth o va doborî.

Deemasianul cu care Nora discutase puțin mai devreme făcu vreo cîțiva pași înainte. Acumulă energie învîrtindu-se pe coadă în jurul propriei axe, apoi se năpusti asupra porții. Placa de oțel căzu la pămînt violent și cu zgomot.

Nora trecu dincolo de ea. Zări un șir de camioane parcate sub un acoperiș de mari dimensiuni. Ajunse la primul dintre ele și îi deschise ușa laterală.

— Repede, intrați !

Waenii, încă nehotăriți, schimbară între ei cîteva semnale în cod.

— Înăuntru ! — îi mustră femeia.

Deemasienii îi urmară sfatul și urcară în vehicul.

Nora ocupă locul destinat șoferului. Trecu în revistă sistemul de comandă, străduindu-se să înțeleagă cum funcționează. Nu se pricepea prea bine la vehiculele care foloseau cîmp repulsiv, dar cunoștea, în linii generale, funcționarea lor.

Dădu drumul motorului, apucă în mîini cele două manete de conducere și porni. Intră cu toată viteza

pe rampa de lansare și luă o curbă în loc ajungînd într-o străduță secundară care mergea pe lîngă niște hangare joase. Se roti la stînga, în direcția uneia dintre ieșirile din Centru.

Mîinile sale țineau cu putere de manete. Inima își accelera pulsul, pompînd adrenalină. Deschiderea făcută în zidul înconjurător al Centrului îi apăru în față iluminată de razele purpurii ale soarelui în asfințit.

Cînd fu la aproximativ cincizeci de metri de gard, reduse forța de tracțiune a motoarelor și apoi frînă. Coborî din camion. Împinse înainte maneta de deschidere care se găsea instalată pe pilonul din stînga și urcă din nou pe locul destinat șoferului, în timp ce poarta greoaie se dădea într-o parte în liniște.

Nu erau alte căi pentru a ieși în afara Centrului. Chiar dacă ar fi luat-o pe o ieșire secundară tot ar fi trebuit să parcurgă întregul perimetru al complexului de cercetări și abia apoi să ajungă în fața ieșirii principale.

Camionul o apucă spre dreapta. Din postul de supraveghere, instalat în exteriorul zidului înconjurător, apăru un om de serviciu. Își agită brațele, strigînd ceva, dar Nora nu-l luă în seamă. Se năpusti cu toată viteza înspre piață.

O masivă desfășurare de oameni și mijloace de transport bloca drumul.

— Vom forța barajul — spuse Nora. Indiferent ce se întîmplă, să nu părăsiți vehiculul pînă cînd nu vă voi spune eu.

Primul cordon de militari zări de departe silueta galbenă a camionului.

— Dar ce face debilul ăla ? Nu frînează ? — țipă sergentul care comanda plutonul.

Nora apăsă pe claxon și ocoli brusc pentru a-i evita pe soldați. Discurile magnetice ale sistemului de ambreiaj scrîșniră, mușcînd asfaltul.

Militarii săriră în părți pentru a se pune la adăpost, în timp ce camionul șerpuia repede printre ei întocmai ca o săgeată.

Vehiculul se năpusti în piață ca un șoim. Nora îl zări pe Paul Bresson undeva pe marginea drumului cum gesticula nervos în fața a doi militari. Paul se întoarse brusc. Pentru o clipă privirile lor se încrucișară. Nora scrîșni din dinți, apăsă de mai multe ori, în rapidă succesiune, pe claxon, evitînd o aglomerare de persoane.

Lătratul furios al unei arme neutronice umplu cu zgomotul său spațiul. Nora înțepeni așteptînd ca lovitura proiectilelor atomice să o spulbere. Razele însă atinseră doar caroseria blindată fără să producă pagube mari.

În loc să mai meargă pe strada care se deschidea în față, pornind direct din drumul principal, Nora vină brusc spre cîmpia nesfîrșită.

— Sînteți răniți ? — le strigă ea waenilor.

— Yyorth a fost atins de lovitură — răspunse o voce. Dar e numai o zgîrietură.

Nora acționă camera de luat vederi situată în partea posterioară a vehiculului. Pe panoul de bord, monitorul oferea imaginea soldaților care își reveneau din uluirea care îi cuprinsese în timpul întîmplării. Aveau nevoie de puțin timp pentru a organiza urmărirea.

Smocuri de iarbă înaltă se atingeau de marginile automobilului. Dezolanta cîmpie unde se aflau bălțile apăru la orizont, împodobită de lumina asfințitului.

Nora apăsă pe accelerator la maxim. Odată ajunși în inima bălților, ar fi fost simplu să facă în așa fel încît să li se piardă urma. Întoarse capul. Privirea sa întunecată îi mîngîie pe cei trei waeni ghemuiți pe podea.

— Vom reuși — spuse ea simplu.

Își concentră din nou atenția asupra condusului. Puțuri de apă noroioasă se întindeau pe teren aidoma unor vaste medalii brune.

Camionul se strecură pe o potecă nesigură care se rostogolea, sinuoasă, prin vale. Un mănunchi de trestii înalte le bară drumul.

Nora se năpusti cu hotărîre asupra zidului vegetal. Arbuștii flexibili se deschideau în față ca un covor și se ridicau fișiind în urma vehiculului.

Lumea sălbatică a bălții îi primi în sînul ei.

XXX

Ordinul răsună în aer ca o lovitură de bici :

— Lasă jos lădița !

Ara Ykebe închise, folosindu-se de cot, ușa magnetoplanului și lăsă să alunece la pămînt obiectul pe care-l ținuse în mînă. Se întoarse lent în spate. Patru figuri înaintau prin întuneric spre el.

— Cine este acolo ? — strigă el, încercînd să distingă prin beznă chipul oamenilor.

— Sînt Bauer — răspunse o voce dură. Tu nu vei pleca nicăieri cu hrana noastră.

Ykebe distinse chipul șefului serviciului apărînd în slaba lumină a unei lanterne. Mîna japonezului se îndreptă spre revolver.

— Nu vă apropiați de mine — spuse el. Nu fur absolut nimic din depozit. Am autorizația doctorului Harrison.

— Exact, prietene. Așadar, vei descărca din vehiculul tău tot ce ai îngrămădit acolo. Clar ?

Ykebe se dădu cu vreo cîțiva pași înapoi, sprijinindu-se de o latură a magnetomobilului. Cu mîna stîngă apucă clanța ușii.

— Ce vreți ?

Cei patru oameni se strîngeau în jurul lui în formă de semicerc. Le observă chipul încordat de furie. O bară de oțel se ivi în mîinile lui Bauer.

— Cară-te de aici ! — îi ordonă șeful serviciului. Revolverul scînteie.

— Nu mă constrîngeți să deschid focul — spuse Ykebe.

Bauer se aruncă înainte, mînuind bara de oțel. Ykebe aplecă repede capul, dar o lovitură tot îl ajunse la umăr, într-o explozie de durere. În aceeași clipă apăsă pe trăgaci. Trei ace se înfipseră în gîtul lui Bauer, care se bălăbăni de cîteva ori dîndu-se înapoi, gîlgîi, își pierdu echilibrul și căzu pe zăpadă.

— Să-l prindem — strigă unul dintre oameni, arătîndu-l pe Ykebe.

Japonezul căzu în genunchi. Durerea pricinuită de lovitură la umăr se propaga dea lungul întregului braț și îl constrînse să desfacă larg degetele. Revolverul căzu pe stratul de zăpadă înghețată.

Ykebe îl zări în ultimul moment pe unul dintre agresori în timp ce era pe cale de a-i sări în spinare. Se rostogoli într-o parte și, cu toată forța de care era în stare, slobozi un picior în obrazul omului. Reuși, de asemenea, să scape ca prin urechile acului de placajul unui alt agresor și sări în cabina magnetoplanului. Cu mîna nevătămată porni motorul. Umărul îi pulsa de durere, iar ochii îi erau plini de lacrimi. Cu o oarecare dificultate reuși să pornească vehiculul, ridicîndu-l în aer.

Turnurile bazei defilară iute ca niște săgeți pe sub el. Puse în funcțiune pilotul automat pe un traseu ales la întîmplare, spre un punct cardinal

oarecare, apoi se lăsă moale pe spate învins de oboseală. Dar trebuia să nu leșine : misiunea era mult prea importantă. Scotoci în sertarul de lemn din cabină, în spațiile libere de sub comenzi, în speranța că doar-doar va găsi acolo ceva calmante. Nu găsi însă nimic, așa cum, de altfel, se și aștepta. Zdruncinat și puternic marcat de cele întîmplate reuși pînă la urmă să corecteze ruta, punînd în legătură relevatorul radio cu sistemul de conducere mnemonic. Dacă Montague era cumva încă viu, electromobilul pe șenile în care se afla nu putea să se fi deplasat mult prea departe în afara bazei. Ultima lor chemare în ajutor fusese lansată din sectorul operativ Al. Ykebe circumscrise zona de căutare descriind un cerc cu raza de o sută de kilometri, apoi încredință pilotului automat misiunea de a conduce magnetoplanul.

Durerea deveni din ce în ce mai acută, făcîndu-l să urle. Șuvoaie de sudoare rece i se scurseră pe la tîmple. dar din nou se strădui să nu-și piardă conștiința. Furios, se concentră cu toată puterea minții asupra cadranelor, hotărît să nu cedeze. Sub el, cîmpia se întindea, ca o mantie albă și uniformă, pînă la poalele Munților Strălucitori.

*

Montague se așeză pe marginea culcușului, își strînse mîinile între genunchi și își aplecă fruntea.

Waenii împărțiseră cu terestrii cîteva fructe de *shmaloo,* dar biologul nu se simțea în stare să mănînce.

La rîndul ei, Sandra Leyster își căută o poziție mai comodă în culcuș.

— Am încercat să mă pun în legătură cu baza — spuse ea. Dar puterea aparatelor radio portabile pe care le avem cu noi este foarte limitată.

— Era de așteptat — răspunse Montague ridicînd din umeri. În schimb, am putea să încercăm să ajungem pe jos la ai noștri. Unicul obstacol pe care l-am avea de trecut este frigul. De acum încolo nu va mai ninge : temperatura este foarte scăzută.

— Pe jos ? E o nebunie !

— Preferi să rămîi aici și să mori din cauza lipsei de mîncare ? Nu știu cît timp waenii ne vor putea găzdui : proviziile lor nu sînt eterne.

— Dacă îmi aduc eu bine aminte, dumneavoastră ați afirmat că Xxeth vrea să colaboreze cu noi pentru a-și salva poporul.

Montague îi făcu semn că da.

— Xxeth este convins că în baza terestră se găsește hrană din abundență, dar se înșeală. Poate numai dacă vom aplica proiectul meu s-ar putea rezolva situația.

— Aveți și dumneavoastră o idee de propus ?

— Desigur. Dar dat fiind faptul că nu am nici o posibilitate de a o pune în practică, dacă voi rămîne în continuare aici, nici nu se poate vorbi despre ea.

Sandra Leyster îl sufocă întruna cu întrebări, pînă ce Montague fu nevoit să deșerte tot sacul.

— Există o formațiune vulcanică la aproximativ trei kilometri de bază, — începu el — al cărei fund este presărat cu lamele fotomuzicale. Vă amintiți ? Ei bine, din cercetările pe care le-am efectuat cu rezultă că la o adîncime de cîteva sute de metri

se află un mare puț cu lavă incandescentă, în comunicare directă cu alte rezervoare magmatice. Forînd craterul stins s-ar putea transporta gazul, sub presiune mare și la o temperatură ridicată, pînă în interiorul bazei noastre. Există totuși o complicație : operațiunea de forare trebuie să fie executată în absența oricărei vibrații motorii, cum ar fi cele cauzate de mașinile de forat, pentru că, altfel, s-ar sfărîma stratul de tuf vulcanic, care este foarte subțire.

„Dacă se întîmplă una ca asta vom da naștere la o reacție vulcanică incontrolabilă. M-am gîndit să cer ajutorul waenilor pentru a înconjura locul respectiv. Cu ajutorul diapazoanelor lor moleculare puse în legătură cu o serie de amplificatoare E H F, vom avea posibilitatea să plăsmuim un drum vulcanic aproape perfect și, ceea ce este mai important, se vor evita posibilele distrugeri în crusta de tuf."

— Mai rămîne, totuși, de rezolvat problema producției alimentare. A noastră este deja limitată.

— Am studiat și asta. Totul depinde de energia pe care o avem la dispoziție. Dacă vom fi în măsură să o producem în mare cantitate, serele săpate în rocă sub bază se vor putea bucura de lumină și de căldură din abundență, cu sporirea corespunzătoare a producției agricole.

Sandra Leyster privi în jurul ei ca și cum ar fi căutat un gînd care-i tot scapă.

— Nu sînt prea sigură că ideea dumneavoastră de a ajunge la bază pe jos este chiar de aruncat. Vorbiți despre asta cu Xxeth, care mi se pare a fi cel mai rezonabil dintre waeni. Poate îi va convinge pe cei din congregația sa să ne ajute.

*

Ykebe își atinse ușor cu mîna umărul rănit. Trebuie să se fi rupt ceva acolo, pentru că brațul atîrna inert și amorțise. Durerea devenise suportabilă, dar de fiecare dată cînd încerca în mod involuntar să ridice mîna, o fulgerare atroce îi bloca mișcarea.

Luminile-spion ale radiolaserului începură să pîlpîie pe panourile de la bord.

Ykebe atinse ușor cu degetele cîteva butoane de pe claviatură. Coordonatele de ridicare în sistemul ectoradar apărură imprimate pe cadranul central.

Citi datele de pe ecran și le interpretă : la trei kilometri, puțin deplasată spre partea dreaptă, se afla o masă metalică îngropată sub zăpadă.

Aprinse puternicele faruri și pilotă magnetoplanul, care execută o amplă curbă descendentă. Lumina galbenă trecu pe deasupra întinderii ondulate întocmai ca un ochi cercetător. Stratul de zăpadă se întărea chiar sub ochii lui, transformîndu-se în cristale ascuțite.

Luminile radiolaserului clipiră. Un desen schematic puse în evidență obiectul îngropat în zăpadă : era vorba, fără îndoială, de un electromobil.

Plutind în aer cu o viteză scăzută, magnetoplanul descrise în continuare cercuri concentrice din ce în ce mai mici. În aceste condiții era imposibil ca cineva să se mai afle încă viu în interiorul acelui mijloc de transport ; pe deasupra, mai trebuia luată în calcul și posibilitatea ca obiectul respectiv să fie un alt electromobil, dispărut în urma celor întîmplate, sau un *crawler* care fusese abandonat acolo.

În ciuda tuturor acestor îndoieli care-l măcinau, Ykebe puse în funcțiune aparatul radio de la bord

și lansă o serie de chemări în cod. Nu-i răspunse nimeni.

Survolă de mai multe ori zona, apoi se ridică din nou la înălțime. Privirea i se încețoșă din cauza oboselii. Trebuia să-și continuie cercetările pînă la poalele Munților Strălucitori, dacă voia să exploreze întregul sector în care putuse să dispară vehiculul.

*

Coloana mărșăluia compactă în direcția bazei. De aproximativ trei ore, waenii și terestrii înaintau pe stratul care se transforma în zăpadă înghețată. Deemasienii nu dădeau semne că ar resimți în vreun fel oboseala, corpurile lor mastodontice alunecau cu ușurință pe zăpadă. Pămîntenii însă trudeau din greu, ținîndu-se foarte aproape unii de alții.

Unii dintre deemasieni mergeau aplecați în față, pentru că transportau în spate, în saci din fibră vegetală împletită, obiecte, sculpturi și alimente. Copiii waenilor, lîngă părinți, tremurau de frig. Din cînd în cînd, cîte un micuț waen se oprea, iar adulții erau constrînși de împrejurări să-l îndemne la drum, împingîndu-l cu botul.

Cîte un trunchi de arbore cristalizat apărea ici și colo, întinzîndu-și ramurile deosebit de fragile spre cerul presărat cu nenumărate stele.

Montague și Sandra erau primii, ei deschideau drumul și, din cînd în cînd, aprindeau torțele electrice pentru a se orienta.

În spatele lor, Munții Strălucitori încingeau valea ca și cum ar fi fost brațele unui gigant. Atît vîrfurile cele mai semețe cît și lanțurile muntoase

secundare scînteiau foarte slab, undeva departe în noapte.

Sandra Leyster menținea constant în funcțiune aparatul de radio, păstrînd încă în inimă o slabă speranță că vor putea capta un semnal de la bază.

Xxeth se apropie de Montague.

— Destinele noastre sînt strîns legate, Dnal — îi spuse el. Tu crezi că vom reuși să ne unim foarte repede cu oamenii ?

Montague se opri cîteva clipe să-și tragă răsuflarea.

— Călătoria este lungă și plină de pericole, dar vom reuși în cele din urmă să o facem — îl minți acesta.

Dar germenii îndoielii i se strecuraseră în inimă încă de la plecare. Nu era absolut deloc sigur că vor fi în stare să ajungă la bază. Cuvintele rostite cu prea mare ușurință, emfaza, excitația provocată de lupta împotriva unui adversar fără chip, îl împinseseră să întreprindă această călătorie disperată. Gerul intens îi înfășurase brațele și picioarele în mantia sa. Începu să tremure.

Sandra Leyster se sprijini de el. Chipul ei nu mai era atunci decît un bîet oval palid înfofolit în gluga de pluș a salopetei.

— Îmi simt degetele picioarelor amorțite — îi spuse ea. Cred că sînt primele simptome ale degerării.

— Nu ne putem opri acum — spuse Montague. Mai avem încă cinci kilometri de parcurs, înainte de a putea face un popas.

Peste încă două ore coloana se instală pe o mică alunecare de teren. Bagajele au fost așezate pe pămînt și hrana fu distribuită. Atît terestrii cît și de-

emasienii devorau cu aviditate fructele cărnoase de *shmaloo*.

Sandra Leyster se sprijini de un coș. Privirea sa înceţoșată din cauza oboselii începu să unduiască.

— Mergeți voi mai departe — spuse ea. Eu rămîn aici.

Montague o cuprinse de talie.

— Nu spuneți prostii. Ne mai odihnim încă vreo cîteva minute, apoi ne vom relua drumul.

Australianul se considera responsabil pentru fiecare membru al grupului, pentru că ideea, ilogică și aventuroasă, de a străbate cîmpia, pînă la bază, în acele condiții, fusese a lui.

Sandra clătină din cap.

— Este inutil să insiști. Picioarele nu mă mai ascultă.

La auzul acestor cuvinte, Montague simți cum îl cuprinde o vie senzație de furie împotriva lui însuși, dar în același timp se convinse că unica posibilitate de a scăpa vii din această situație dificilă consta în a se strădui să ajungă la bază. Din punctul în care ajunseseră în acel moment era complet inutil să încerce măcar să se întoarcă de unde plecaseră.

Deodată, urlete și exclamații de bucurie izbucniră ici și colo în rîndurile pămîntenilor. Montague se cutremură, surprins de reacția lor. Pilotul electromobilului veni pînă la el făcînd salturi uriașe pe zăpada înghețată.

— Priviți acolo sus! — strigă el arătîndu-i cerul în direcția vest. Se vede clar un obiect în mișcare.

Montague își ascuți privirea în direcția indicată: acolo văzu un mic con de culoare galbenă, care

trasa arabescuri prin noapte. Emoția fu atît de puternică încît simți că ceva îi face explozie în cap și pămîntul începe să se învîrtească odată cu el. Simțea nevoia să urle, să agite brațele, dar știa prea bine că de acolo, din magnetoplan — care era fără îndoială un aparat de zbor de proveniență terestră — nimeni nu l-ar fi putut zări din cauza distanței. Șovăind, cu degetele bîjbîind și tremurînd, puse în funcțiune aparatul de radio portabil pe care-l avea la îndemînă agățat de centură.

Vorbi îndelung la microfon, repetînd cu încrîncenare, fără să mai simtă deloc oboseala, același mesaj prin care solicita ajutor, în timp ce cu privirea urmărea cum magnetoplanul se apropie tot mai mult de locul unde se aflau ei. În jurul lui, waenii se rostogoleau neliniștiți prin zăpadă.

În cele din urmă, o voce deosebit de clară și profundă, răspunse:

— De aici vă vorbește Ara Ykebe. Foarte bine, prieteni, am reușit să stabilesc unde sînteți. Dați-mi un timp ca să pot ateriza. Cine este la radio?

Emoția puternică îl făcu pe Montague să se zăpăcească de tot. Genunchii nu-l mai ascultară și, cu de la sine voie, se îndoiră.

— Sînt Donald, bătrîne samurai! — spuse el în cele din urmă. Dacă nu te hotărăști să cobori mai repede la noi, să știi că te vom lua la bătaie cu zăpadă.

La auzul acestor cuvinte, Ara Ykebe nu se mai putu abține și scoase un puternic strigăt de bucurie. În aparatul de radio nu se mai auzi apoi decît zgomotul făcut de motoarele magnetoplanului, care umplu văzduhul.

Aparatul de zbor pilotat de Ykebe se mai roti de cîteva ori prin aer căutîndu-și probabil coordonatele adecvate situației, apoi coborî din înălțimile cerului, cu o manevră perfectă, și se așeză la aproximativ cincizeci de metri de locul unde poposiseră pămîntenii și deemasienii.

Legănîndu-se din cauza oboselii acumulate în timpul călătoriei, Montague mai găsi puterea să se apropie de Sandra Leyster.

— Au venit, în sfîrșit, să ne salveze ! — spuse el aproape gîfîind. Sandra ! O cuprinse cu gingășie de umeri și o scutură ușor de umeri. Ajutoarele !

Ea reuși să întredeschidă pleoapele cu mare greutate. Apoi se străduí să schițeze un surîs :

— Am înțeles, Donald. Numai că va trebui să mă duci în brațe pînă la magnetoplan. Singură nu voi fi în stare să fac nici măcar un pas.

XXXI

Dario ocoli fotoliul și se îndreptă spre zona pupei. Zzwi și Hhri dădeau impresia că trecuseră cu bine peste trauma psihică pe care o suferiseră.

— Bătrîne Zzwi, — spuse Dario — mai percepi și acum voci în mintea ta ?

Waenul se agită.

— Da — răspunse el cu glas moale. Durerea s-a mai atenuat. În acest moment sînt în stare să controlez fluxul de vibrații care vine spre mine din exterior. Însă imaginile înspăimîntătoare pe care le primesc îmi explodează pur și simplu în creier. Am văzut și Lumina noastră, dar și roiuri întregi de Sori absorbiți de spațiul cosmic într-un abis întunecos. Am mai văzut planete întregi, nimicite de cumplitul ger cosmic, care zac în agonie sau chiar au murit, de pe suprafața cărora viața a fost ștearsă pentru totdeauna. Am văzut creaturi zăpăcite din cauza tragicei întîmplări, luptîndu-se între ele în îndepărtate lumi necunoscute, în timp ce astrul care învăluia în lumină și încălzea planeta lor dispărea undeva foarte departe în neagra

noapte eternă. Este cumplit ! O putere crudă și nemiloasă ucide Cosmosul.

Dario se agăță de un gînd care de multă vreme se înfiripase în mintea sa și nu-i dădea pace. Un vag presentiment, învăluit de aburul rece și umed al îndoielii, scos din adîncurile sufletului de vorbele waenului, ieși la suprafață arătîndu-și pe deplin întreaga lui neliniștitoare înfățișare : multe alte stele, zeci și zeci sau poate chiar sute și sute de stele, fuseseră smulse hotește de pe antica lor traiectorie. Dar oare care să fi fost motivul, care să fi fost scopul acestei cumplite distrugeri a delicatului echilibru cosmic ?

Vocea răgușită a lui Latham îl trezi la realitate.

— Am reușit să le individualizez ! Sînt chiar sub noi, la o distanță de cinci sute de metri.

Dario se întoarse la locul lui și își concentră atenția asupra aparaturii de la bord. Puse în funcțiune teleobiectivul pentru a le vedea și el.

Sondele extraterestre se deplasau ca niște săgeți, în zbor razant, la numai cîteva zeci de metri de sol. La o cotă superioară, cele două nave terestre zburau păstrînd distanța dintre ele egală, cîștigînd teren secundă după secundă.

Aparatele de zbor extraterestre se opriră, rămînînd nemișcate în aer. O serie de fulgere, în secvențe alternative, porniră de pe carenele sondelor și loviră suprafața netedă și înclinată din fața lor într-un punct precis determinat. Ca răspuns la acest semnal, o secțiune neregulată a planului, însă suficient de întinsă, se învălui imediat într-o orbitoare lumină violetă. Sondele străine coborîră pe verticală și dispărură în interiorul construcției, înghițite pur și simplu de vîrtejul fotonic.

Cu o mișcare bruscă și neașteptată, șalupa numărul 2, aceea care era comandată de sergentul Danfort, se năpusti cu toată viteza spre discul înfășurat în lumină orbitoare. Lumina însă dispăru imediat, iar solul își căpătă forma dinainte.

— Urcă imediat ! — strigă la el Dario. Urcă imediat !

Mica navă terestră execută brusc o manevră de zbor adecvată situației. Împinsă însă de forța centrifugă, care acționă asupra ei, coada navei se aplecă mai mult decît trebuia spre sol, de care se și lovi cu o parte, desenînd în urmă o brazdă de flăcări. Apoi, îndărătnică, întocmai ca o maiestuoasă pasăre acvatică, în timp ce se desprinde de ape pentru a zbura, ea se dezlipi de suprafața atinsă și își continuă călătoria.

Abia în clipa aceea Dario și Latham traseră cu putere aer în piept, ușurați.

Apoi auziră cum vocea lui Danfort răsună limpede în megafoane :

— Am scăpat ca prin urechile acului să nu mă zdrobesc — spuse el cu răsuflarea tăiată de emoție. Chipul său, strălucind din cauza transpirației, se concretiză pe monitorul de la bord. Mi-a lipsit doar puțin ca figura să-mi reușească.

— Ați fost cumva răniți ?

— Nimeni. Doar cîteva stricăciuni la fuselajul navei. Marginile din spate ale aripilor posterioare au fost foarte puțin atinse, nu-i ceva grav.

— Priviți acolo jos, — interveni în discuție și Valmont — se vede cum apare o stranie formă masivă, la aproximativ un kilometru în linie dreaptă. Pare să fie așezată pe sol, dar încă nu pot să fiu sigur de asta.

— Micșorați viteza — le ordonă Dario. Ne vom deplasa pînă acolo păstrînd între noi o distanță cît mai mică. Și maximă prudență !

O ușoară presiune pe care o simți în zona laringelui îl informă că Zzwi intenționa să-i comunice cîteva lucruri. Puse în funcțiune aparatul de tradus.

— Emanațiile acelea pe care le percep de la o vreme devin din ce în ce mai puternice, — îi spuse waenul — seamănă tot mai mult cu vîntul care adie pe Rjah dinspre Munții Strălucitori. Cred că am reușit să individualizez originea lor : sînt sigur că este chiar în fața noastră.

Dario alese un canal de pe ecranul central. Penumbra aceea de o stranie culoare galben-brună, care persista pe nesfîrșita cîmpie din fața lor, nu-i permitea să distingă cu ajutorul sistemelor optice obișnuite formele definite care se găseau la o distanță mai mare de un kilometru, chiar dacă s-ar fi folosit de sistemul de relevare în infraroșu.

Pe măsură ce micuțele nave terestre înaintau, structura aceea necunoscută ieșea mai bine în relief, înșiruindu-și formele, precizîndu-și contururile cu mai multă claritate : era vorba de un enorm obiect sferic instalat deasupra unui scurt cilindru transparent. Obiectul sferic era compus dintr-un conglomerat de filamente moi. În interiorul cilindrului pulsa o lumină eterogenă : plăci planparalele și tetraedri, ordonați după structurile lor simetrice, clipeau într-un necontenit dialog cromatic.

— Dar ce naiba se întîmplă ? — exclamă Latham. Pentru Dumnezeu ! Recepționăm semnale radio de înaltă frecvență.

Dario holbă ochii uluit asupra ecranelor. Diagrame de neînțeles se suprapuneau unele peste altele,

apoi se micșorau atît de mult încît aproape că deveneau punctiforme. Traiectorii sinusoidale oscilau, apoi se întindeau, se împleteau între ele formînd desene tridimensionale, cu o viteză incredibilă, fără un sens logic aparent. Cadranele monitoarelor căpătară culoarea laptelui.

Dario apăsă clapa prin care se stabilea comunicarea între nave.

— Valmont, și computerul vostru interceptează în acest moment semnale ?

— Da, desigur — răspunse astronavigatorul. Cred că provin dinspre acea sferă de formă reticulară. După toate probabilitățile, trebuie să fie vorba de un soi de generator radio sau poate chiar de aparatura mnemonică centrală a elipsoidului.

— Și noi am recepționat mesajele — îl informă Danfort. Ce intenționați să faceți, domnule Bastia ?

— Vom ateriza.

Micuțele nave terestre coborîră la sol aidoma unor libelule, executînd manevre impecabile și așezîndu-se pe sol una lîngă alta.

Latham dezactivă sistemul de propulsie. Zgomotul motoarelor urmă o hiperbolă descendentă.

Dario făcu un scurt rezumat al datelor furnizate de instrumentele de la bord :

— În această zonă a elipsoidului Eidos există o atmosferă respirabilă — spuse el la microfon. Propun să aruncăm o privire fugară asupra structurii sferice. Pentru orice eventualitate este bine ca piloții să rămînă la bordul navelor. Oamenii care vor ieși trebuie să fie înarmați. După ce veți debarca, să nu vă grupați, ci să vă dispuneți în formă de semicerc în fața cilindrului pe care se sprijină sfe-

ra. Valmont, — îl chemă el pe astronavigator — să luați cu dumneavoastră un amplificator E H F.

Închise transmițătorul, cu un gest sec. Se întoarse apoi către Zzwi.

— Tu și colegul tău vă simțiți în stare să mă urmați ?

Cei doi waeni nu-i răspunseră, dar se deplasară în chip destul de convingător lîngă ușă.

Dario îl făcu atent pe pilot :

— Să orientezi reflectorul maser drept spre centrul sferei — îi spuse el. Dacă se va întîmpla cumva ceva grav, de exemplu un atac din partea unor unități de luptă neidentificate, nu mai stai pe gînduri și deschizi focul imediat.

Latham îi făcu semn că a înțeles.

Ușa de la intrarea în astronavă fu deschisă. Atît terestrul cît și deemasienii coborîră cu prudență.

Solul pe care călcau era o placă de cristal de culoare întunecată, care însă nu se dovedea absolut deloc alunecoasă. În înălțime, imensa cupolă a elipsoidului Eidos stătea apăsătoare deasupra lor, întunecată și halucinantă.

La zece metri în fața lor, sergentul Danfort, urmat de propria sa echipă, ieși din șalupă. În același fel oamenii lui Valmont se împrăștiară în spațiul din afara navei lor, conform instrucțiunilor, și se plasară la o distanță respectabilă de enorma construcție sferică.

Valmont îi ieși lui Dario în întîmpinare alergînd. Un voluminos recipient din material plastic se legăna purtat în bandulieră de astronavigator.

— Procentul de oxigen este un pic cam scăzut pentru a fi pe placul meu — spuse Valmont cu

răsuflarea tăiată. Este mult mai bine așa, pentru că vom fi constrînși să suportăm pe noi costumele de cosmonauți. Iată amplificatorul solicitat — spuse el bătîndu-l ușor cu mîna.

Dario îl ajută să dezlege chingile cu care era legat recipientul. Puseră jos aparatul. Valmont deschise capacul aparatului și reglă sistemul de comandă.

— Este deja în stare de funcționare — spuse el. Dar pentru ce avem nevoie de el ?

Dario îi povesti pe scurt experiența traumatizantă pe care o trăise Zzwi în timpul călătoriei, apoi adăugă :

— Cred că această gigantică rețea pe care o avem în fața ochilor poate fi un fel de transmițător sincronic. Este o ipoteză care mi s-a înfiripat în minte cu puțin înainte de a ateriza. Pe măsură ce ne apropiam de această zonă, vibrațiile pe care le recepționa creierul lui Zzwi, după cum el însuși mi-a explicat, căpătau o consistență din ce în ce mai accentuată, concretizîndu-se în cele din urmă în secvențe vizuale. S-ar putea să existe o legătură de tip sintonic între limbajul deemasienilor și mesajele pe care le-am recepționat. Peste numai o secundă vom avea confirmarea acestui fapt. Se întoarse către Zzwi. Am nevoie de ajutorul tău — îi spuse el acestuia din urmă. Cu ajutorul acestui aparat eu voi lansa în spațiu o serie de impulsuri cu o frecvență așa de înaltă încît, poate, nici măcar aparatul meu de tradus nu va fi în stare să le perceapă. Tu va trebui să te concentrezi asupra lor și să-mi spui dacă ești capabil să captezi aceste vibrații. Ești de acord ?

Acționă asupra potențiometrului, rotindu-l foarte încet pînă la capătul scalei. În timp ce efectua acest experiment, observa reacțiile waenului.

În momentul în care acul de pe cadranul indicator al instrumentului depăși linia mediană a acestuia, Zzwi își încordă tot corpul. Coada lui se arcui spre înălțime, întocmai ca un rictus caracterizat de puternice spasme. Privirea deemasianului căpătă atunci niște tonalități sticloase.

Lîngă el, și Hhri, cel de-al doilea waen, resimțea efectul fluxului de vibrații. Mandibulele sale de fier se întredeschiseră, arătîndu-și dinții ascuțiți.

— Iată, recepționez semnalele — murmură deodată Zzwi. Dar semnalele pe care le captez eu nu provin de la aparatul tău. Sînt mult mai puternice... aidoma unei rezonanțe, a unei chemări continuie... Creasta și fruntea waenului se umplură de picături de sudoare.

— Priviți ! — exclamă uluit Valmont. Sfera se deschide.

Dario ridică și el capul. Complexa osatură a sferei era pe cale de a se deforma. Calota ei superioară tocmai se despica, și acum cobora cu o încetineală exasperantă spre baza cilindrului. Ultimele filamente care o mai țineau încă legată de corpul solid din interior se rupseră, iar calota se prăbuși pe suprafața cilindrului, cu un sunet cristalin.

Apoi începu să se miște. Coborî de pe piedestalul transparent pe care stătuse pînă atunci și se dispuse în plan, semănînd foarte mult cu o imensă plasă de păianjen de o culoare care nu putea fi definită. În locurile unde filamentele sferei se împleteau, mici globuri, de o culoare asemănătoare cu cea a apei de mare, pulsau fără încetare, aidoma zvîcnirii armonice a unui mușchi cardiac. Nu era vorba în nici un caz de vreo aparatură sofisticată, ci de ceva viu care, în mod cu totul surprinzător, se manifesta în imensa și prodigioasa realitate tehnologică ce era conținută în spațiul din interiorul elipsoidului Eidos.

Uluiți de cele ce se petreceau în fața lor, terestrii făcură cîțiva pași înapoi, încă incapabili să-și facă o idee exactă despre acea apariție neașteptată și să-i dea un nume. Ce putea fi altceva dacă nu o ființă vie, de o stranie complexitate, și polimorfă.

Dario își puse mîinile la ochi întrebîndu-se dacă acel *ceva* este sau nu animat sau dacă nu era cumva doar un conglomerat întîmplător de materie organică.

Dar chiar în acea clipă se întîmplă ceva neprevăzut : structura aceea în formă de plasă de păianjen se ridică, susținut de niște picioare aurite care înfloriseră pe corpul ei, ca o osatură pe care își susținea filamentele organice.

Nu mai puteau să aibă nici o îndoială : se aflau categoric în fața unei ființe vii cu o morfologie cu totul neobișnuită, o creatură multiplă.

Dario încercă să închidă amplificatorul, dar își simțea degetele ca și cum ar fi fost secate de o forță misterioasă. Uluirea pe care o încerca în acele clipe se amestecase cu senzații obscure în care frica nu mai reprezenta decît un element secundar.

Zzwi se relaxă în vreme ce fiori intenși îl cutremurau din încheieturi.

— Ființa aceasta din fața noastră încearcă să-mi vorbească — spuse el.

Dario nici măcar nu-l mai auzi, înspăimîntat și în același timp fascinat de multicreatura extraterestră. Apoi o prăpastie friguroasă îi absorbi creierul.

*

Cufundat în fotoliul său din fața consolei de comandă, Pavel se străduia zadarnic să adoarmă. Corpul îi ardea. Fiecare mușchi, fiecare inervație nu erau altceva decît un focar de durere. Oboseala imensă, acumulată în ore și ore de stres, abia acum o simțea pe deplin. Mii și mii de gînduri se roteau într-un vîrtej ametitor prin creierul său, îngrijorătoare și dureroase.

O mînă îl zgudui, cu hotărîre.

Pavel sări repede.

— Ce s-a întîmplat ? Sondele străine ne atacă ?

— Nu, domnule comandant — îi răspunse Martensen, care era aplecat deasupra lui. Semnalele pe care le-am primit cu puțin timp în urmă sînt în continuă creștere. Computerul central clocotește de date. Știu că vi se pare imposibil, dar...

Pavel apucă în mîini și strînse cu putere brațele fotoliului. Ar fi vrut să se ridice dintr-un salt, dar îl împiedica Martensen care se poticnise chiar în fața lui.

— Explicați-mi mai clar !

În privirea inginerului se putea citi un amestec de neliniște și de speranță.

— Am interceptat mesajele, — spuse el — zeci de mii de mesaje...

— Și atunci ?

Chipul lui Martensen se ilumină.

— Unele dintre ele provin de pe Terra.

XXXII.

Ușa se deschise larg. Trei indivizi mascați dădură buzna în încăpere, tăcuți ca niște șerpi. Ultimul scoase capul pe ușă și privi în afară, apoi o închise.

Un bandaj din imitație de piele de om le deforma trăsăturile feței.

Dino Kloetz se văzu nevoit să răstoarne masa, și căută să scape îndreptîndu-se spre peretele din spatele său.

— Cine sînteți voi ? — strigă el, intuind într-o clipă intențiile intrușilor. Ce vreți de la mine ?

— Broască rîioasă ce ești ! — spuse cel mai spătos dintre ei. Ți-a mers bine o dată. Nu trebuia să publici articolul acela. De data asta chiar că nu trebuia. Cuiva nu i-a făcut deloc plăcere să asculte la videojurnal idioțeniile tale nefondate în legătură cu waenii și societățile metalurgice.

Dino se sprijini de perete. Pupilele îi jucau în orbite în timp ce se străduia să găsească o posibilitate de a ieși din cameră.

— Ai încurcat-o ! Agentul particular se întoarse spre oamenii lui. Pe el, băieți ! E al nostru.

Picioarele lui Dino făcură un salt în direcția ușii de la intrare. Numai că o strînsoare de oțel îl opri la jumătatea drumului. Simți cum i se pune în gură un căluș de material plastic, apoi o lovitură puternică în stomac îi blocă pur și simplu respirația. Încercă zadarnic să se elibereze din strînsoarea care-l sufoca, dar brațele îi erau ținute la spate cu putere. O altă lovitură dată cu ascuțișul mîinii îi masacră rinichii. Horcăi de durere, iar ochii i se dădură peste cap. Apoi îl apucară de păr și-l năuciră cu lovituri de picioare și de pumni.

Cei trei energumeni lucrau în liniște. Îl izbiră pe reporter, pe rînd, de pereții camerei, îl pocniră cu niște mănuși prevăzute cu catarame metalice. pînă ce își dădură seama că trupul lui ajunsese în acea stare de amorțeală cînd durerea nu mai era simțită. Abia atunci îl lăsară în pace.

— Și nu uita că acesta este doar un mic avertisment — spuse agentul particular. Vise plăcute, broască rîioasă.

Zdrobit și însîngerat, Dino se tîrî ca o larvă spre televideofon. Corpul său, practic nu mai exista : devenise nucleul unui vulcan în plină activitate. Nu fusese os, mușchi, organ intern, care să nu fi fost fulgerat de lovituri cumplite. Călușul de plastic din gură era plin de sînge și de resturi de vomă. Întinse o mînă. Abia reuși să atingă microfonul, dar nu fu în stare să-l ridice. Mintea sa începu să danseze purtată aiurea de un carusel amețitor. Conștiința îl părăsi, și se prăbuși într-un așternut de smoală.

*

Noaptea abia coborîse asupra Europei cînd elipsoidul își făcu apariția pe cer în toată măreția sa fantastică. Văzut de pe Pămînt, obiectul apărea exact ca o picătură rotundă de culoare alb-albăstruie. extrem de luminoasă, de douăzeci de ori mai mare decît Luceafărul văzut cu ochiul liber.

Milioane de priviri uimite, uluite sau chiar înspăimîntate urmăriră traiectoria elipsoidului care, spre miazănoapte, eclipsa steaua Castor, din Gemenii.

Cutremurătoarea veste făcu imediat înconjurul lumii, de la un capăt la altul. Pe ecranele stereovizuale din lumea întreagă se împleteau ipoteze, întrebări fără răspuns, afirmații, dezmințiri, speculații arbitrare.

Obiectul străin se îndrepta direct spre Soare.

*

— Trebuie să faceți ceva ! — urlă Paul Bresson persoanei oficiale care stătea în spatele biroului.

Militarul, un bărbat cu o față copilărească și o privire limpede, își încrucișă mîinile pe raftul de metal.

— Încercați să fiți rezonabil, domnule doctor Bresson — îi răspunse acesta: Noi facem tot posibilul pentru a o găsi pe doctorița Aldovrandi, împreună cu waenii cu care a plecat. Numai că operațiunea, date fiind condițiile în zona bălților, se desfășoară cu o extremă dificultate.

— Nu puteți să folosiți magnetoplanele ?

— Mai avem doar două în stare de funcționare, echipate cu sisteme de relevare biotermice. Credeți cumva că la Centrala Operativă oamenii stau cu mîinile în sîn ? Nu ne mai rămîne altceva de făcut

decît să așteptăm confirmarea că cei care au fugit au fost zăriți pe undeva.

— Și după ce veți reuși să-i individualizați, ce v-ați gîndit să faceți ?

Oficialul se cufundă din nou în fotoliu, lăsîndu-se cu toată greutatea pe spate.

— Vom proceda la capturarea lor. Îmi pare rău pentru dumneavoastră, dar doamna doctor Aldovrandi se dovedește a fi complicea unei infracțiuni. Deci va fi arestată și apoi predată poliției.

Paul scrîșni din măsele.

— Bastardul acela de Hakel a mințit. Nora este absolut străină de această afacere. Aveți obligația să ascultați și versiunea sa asupra faptelor.

— Doriți cumva să mă învățați meserie ? Doctorul Hakel și Nora Aldovrandi vor fi puși față în față. Poliția posedă mijloace sofisticate și deloc dureroase pentru a descoperi adevărul. Duceți-vă acasă, domnule doctor Bresson. Dacă vom avea noutăți, vă vom înștiința noi.

*

Dino Kloetz se puse din nou pe picioare, tremurînd din genunchi. Spinarea, plină de vînătăi, dădea impresia că o să cedeze dintr-un moment în altul. Reporterul își scoase cu grijă călușul din gură, și neplăcutul miros acidulat al sucurilor gastrice care se impregnaseră în el îl făcu să simtă cum stomacul începe să zvicnească. Un nou acces abdominal se prelungi pînă sus de-a lungul șirei spinării, provocîndu-i noi dureri.

Îi trebui o eternitate pentru a ajunge la baie. Se sprijini de chiuvetă și își privi propriul chip în

oglindă : semăna cu o mască, din acelea folosite în filme în scenele de groază. Ochiul stîng era pur și simplu astupat de pleoapa tumefiată. Gura apărea violacee, iar buza inferioară spînzura, despicată pe jumătate. Sîngele scurs i se închegase pe bărbie.

Își pipăi cu atenție falca și, cu o mare uimire, își dădu seama că nu are nici o fractură. Își alungă din minte ideea de a se duce pentru îngrijire medicală la un punct de prim ajutor. În jurul spitalelor se învîrteau permanent agenți de serviciu, iar polițiștii aveau prostul obicei de a pune prea multe întrebări. Mai bine se va îngriji singur.

Avea deja o schiță de plan întipărită în minte : dacă ar fi reușit să o găsească pe Nora Aldovrandi și pe waeni înaintea militarilor, i-ar fi dus, mai de voie, mai de nevoie, la videojurnalul său. Femeia putea să depună mărturie în fața a milioane de spectatori despre violențele la care erau supuși waenii, iar aceștia ar fi confirmat că avea dreptate.

Căută un flacon de medicamente cu efect calmant. Înghiți trei pastile, dintr-o singură sorbitură, apoi își curăță fața cum se pricepu mai bine cu un dezinfectant. Trebuia să se grăbească. Dacă mai întîrzia puțin la videojurnal, n-ar mai fi găsit pe nimeni care să-i predea aparatura de care avea nevoie.

*

Cele două magnetoplane se îndepărtară în noapte, bîzîind aidoma unor bondari. Farurile lor trasară dungi galbene pe cerul întunecat, apoi dispărură înghițite de neguri.

Cufundată în apa mocirloasă a bălților, pînă la

brîu, Nora dădu la o parte o grămadă încurcată de ierburi palustre, tîrîndu-se cu mare greutate pe uscat, pe mica insulă. Se așeză jos, ghemuindu-se și strîngîndu-și picioarele la piept. Frigul intens îi amorțea membrele. Rămase așa, în tăcere, ascultînd orăcăitul broaștelor și chemarea rîndunicilor de mare.

Zidul de trestii care închidea micul luminiș unduî în adierea brizei nocturne. Lîngă femeie, waenii se ghemuiseră și ei unii în alții, într-o comunitate din care Nora fusese exclusă.

Femeia puse în funcțiune aparatul de tradus.

— Aici nu ne vor găsi prea ușor — spuse ea. Am ales un refugiu bine ascuns între o ramificație densă de canale strîmte și adînci. Mîine dimineață ne vom deplasa și mai mult în inima văii, și ni se vor pierde cu desăvîrșire urmele.

— De ce ai ordonat să scufundăm camionul? — o întrebă Yyorth. Nu ne mai putea fi de folos?

— Numai ne-ar fi încurcat. Nu este adecvat acestui tip de teren. La drum lung, printr-o asemenea mlaștină, discurile magnetice s-ar fi încărcat de noroi și nu am mai fi putut să înaintăm în nici un fel. În schimb, aruncîndu-l în canal îi vom încurca în raționamente pe urmăritorii noștri. Cînd vor descoperi caroseria camionului pe jumătate cufundat în mîl, ei vor fi convinși că ne-am înecat. Și poate că vor încetini cercetările.

În semn de aprobare față de cele spuse de Nora, unul dintre waeni își lovi coada de pămînt.

— Pe deasupra, — își reluă Nora explicațiile — am smuls de pe tabloul de bord transmițătorul și l-am aruncat într-un tufiș, foarte departe de aici.

În felul acesta, semnalul automat de chemare îi va face să încurce drumurile.

Atunci Yyorth se apropie de femeie, iar privirea lui strălucî în umbra nopții.

— Spune-mi adevărul, — o întrebă el — există cumva vreo cale de salvare pentru noi?

Nora, fără să-i răspundă, își împreună din nou degetele, strîngîndu-și genunchii în brațe.

— Există? — insistă creatura.

— Există foarte mulți prieteni ai poporului waenilor, pe Pămînt. După tot ce s-a întîmplat la Centrul Spațial, și după fuga noastră, acești prieteni ai voștri vor face presiuni pe lîngă autorități... conducători... pentru a vă obține drepturile. Mă gîndesc la Dino Kloetz și la Paul. Acum trebuie să ne concentrăm atenția asupra modalităților de a cîștiga timp, cu scopul de a le da răgazul de care au nevoie pentru a face deplină lumină în ceea ce privește adevăratele motive care v-au împins la rebeliune.

Waenul o privi cu atenție pe terestră, iar culoarea ochilor săi căpătă reflexe unduitoare ca apa.

— Noaptea este friguroasă — spuse el. Vino lîngă noi. Te vom încălzi ca pe un copil aparținînd rasei noastre.

Nora acceptă invitația. Extratereștrii o strînseră cu delicatețe între corpurile lor masive. Nora se făcu mică, savurînd căldura acelui culcuș plăcut și liniștitor. Mirosul acidulat al waenilor îi umplu nările, dar după cîteva clipe nu mai făcu deloc caz de asta. Închise ochii și se lăsă pradă somnului.

XXXIII

Vidul se retrase.

Din nedefinitul nucleu al non-realității, cîteva apariții pur spirituale își începură expansiunea spre limbul înconjurător, manifestîndu-și astfel primitiva lor dominație.

Expresii semiologice se contopiră în secvențe ritmice înlănțuite între ele pînă ce formară un fel de cristale de gîndire, iar cristalele acestea, la rîndul lor, se ordonară în progresii logice, rotindu-se ca niște vîrtejuri și generînd moduli, concepte, scheme, imagini descifrabile pentru pămîntean. Dario intui în acea clipă că a intrat în contact psionic.

O luminozitate lenticulară se condensă din aparițiile precedente. Elementele nebuloase care o formau se sublimară în propria lor promiscuitate pînă ce. eliberată de crisalida arhetipică, apăru o galaxie în toată frumusețea sa nemărginită.

Sori de smarald, de rubin sau de safir își adiară energia lor vitală prin spațiu.

Într-unul din brațele spiralei galactice, chiar în spatele labilului hotar cu non-spațiul, în loc să se condenseze în embrioane stelare, grămezile gazoase se desfăcură în falduri în zeci de mii de reticuli impalpabili. Bulboane în formă de spirală deschideau urzeala continuumului spațio-temporal și absorbeau, puțin cîte puțin, țesutul de legătură al nebuloaselor.

Atunci, un torent de simboluri care formau un sistem lexical se suprapuse peste imagini și se limpezi într-un limbaj universal :

Noi, multicreaturile Kryan, cea mai veche rasă a galaxiei cunoscută vouă sub numele de Calea Lactee, intenționăm să împiedicăm ca ramificarea energetică derivată din regresiunea Universului să altereze constelațiile de la hotarele spiralei în care civilizația noastră a evoluat.

Peste un miliard de ani, după modul nostru de a înțelege Timpul, regresiunea va începe să comprime Universul, și chiar și brațul galactic căruia îi aparținem va începe să se contragă, strîns în menghină de Impulsul Negativ. În catastrofa care va răsturna frontierele spiralei, stelele se vor ciocni într-un holocaust de foc electronic, în vreme ce monstruozități atomice, mutații entropice și roiuri sub-neutrinice vor anunța apropierea iminentă a sfîrșitului.

Dar Proiectul nostru, poate că de neconceput pentru voi Singuri, este o misiune grandioasă : de a reconstrui continuumul spațio-temporal în zonele în care Impulsul Negativ tinde să-l contragă și să-l distrugă. Acolo unde insulele stelare pot să se apropie între ele, pînă a se amesteca din nou în hao-

sul primordial, noi, Kryanii, intervenim transportînd spre hotare stelele care tind spre centru.

Dario văzu cu claritate cum se desfășoară grandiosul Proiect al Kryanilor : la limita extremă a brațului galactic, undele gravitaționale mutagene se năpusteau asupra constelațiilor, deformîndu-le delicatul desen geometric.

O slabă licărire înflori în vidul cosmic, se intensifică, apoi căpătă o precisă volumetrie elipsoidală : o enormă formă cosmică asemănătoare unei coji de ou alungite se apropie de o stea și o absorbi într-un impalpabil nor strălucitor. Steaua, împovărată de combustibil atomic, pulsînd ca și cum ar fi vrut să se descotorosească de cojile eliotropice ale elipsoidului care o făcuse prizonieră, fu smulsă de pe adevărata și antica ei traiectorie și tîrîtă departe, spre marginile galaxiei.

Alte stele, de culoare violetă, purpurie sau albastru intens, împărtășiră aceeași soartă și umplură o imensitate care pînă acum cîtva timp era goală. Stelele strămutate creară și fecundară în jurul lor noul continuum spațio-temporal.

Sute și sute de nave cosmice asemănătoare cu Eidos au plecat din constelația noastră, pre-programate pentru recoltarea și semănarea stelelor.

Noi, multicreaturile Kryan, posedăm un ciclu de viață enorm în comparație cu al vostru. Misiunea noastră se desfășoară, așadar, într-un arc de milioane de ani. Ciclul vital pe care îl aveți voi Singuri,

în raport cu al nostru, nu este decît o vibrație atomică, un cronotop infinitezimal. Din acest motiv vouă vă este imposibil să evaluați importanța Proiectului nostru. Pentru voi Singuri, Impulsul Negativ va acționa peste miliarde de ani. În schimb, pentru noi, Kryanii, este vorba de un eveniment extrem de apropiat.

Acum este rîndul Soarelui vostru să slujească Proiectului nostru. Programul pe care îl avem nu poate să fie modificat, nici contramandat.

Dario se trezi la realitate. Creierul său, încă amorțit după strania experiență, nu reușea încă să-și trimită impulsurile electrice spre fasciculele de nervi dorsali. Realitatea externă încă nu putea fi percepută, rămînea izolată în afara sa din cauza barierei impuse de simțurile congelate în urma grandioasei viziuni căreia îi fusese martor.

Încet-încet însă, o căldură revitalizantă îi străbătu întreg corpul urcînd pînă la scoarța cerebrală.

Dario se eliberă din imobilitatea care îl stăpînise.

Privirea sa era încă ațintită asupra creaturii extraterestre de forma unei uriașe plase de păianjen, care-i trimisese mesajul. Pămînteanul își mișcă degetele, mușchii picioarelor și ai toracelui.

Memoria recentei experiențe, trăite datorită unei puteri necunoscute care a acționat asupra conștiinței sale, îl făcu să retrăiască mental toate fazele Proiectului, ca și cum ar fi vizionat un film cu o viață nebunească.

Creaturile multiple, Kryanii, vor să răpească Soarele, se gîndi Dario cutremurat.

După o clipă, intuiția i se limpezi : Kryanii vor să răpească *și* Soarele.

Trebuia să se întoarcă imediat pe astronava *Galileo*. Încă îmbătat de viziunea extracorporală, Dario încerca să vorbească, întorcîndu-se spre colegii săi și spre waeni, dar frazele tot amînau să se formeze. Contactul psionic pe care îl avusese cu multicreatura nu trebuia să fi fost mai lung de cîteva secunde, dar senzația subiectivă dilatase timpul la infinit.

Valmont îl cuprinse de umeri și îl scutură.

— Bastia, ce vreți să spuneți ? Nu reușesc să înțeleg nici un cuvînt !

*

Capacitatea de înțelegere a lui Pavel refuza să accepte mesajul pe care megafoanele îl transmiteau la toate nivelele astronavei :

— Aici Baza Woomera — spunea mesajul. După ultimele observații goniometrice, obiectul elipsoidal se află la mică distanță de planeta Marte.

Pavel alungă din minte speranța că mesajul radio ar fi putut să provină într-adevăr de pe Terra. Fără îndoială, se gîndi el, trebuia să fie o păcăleală a creaturilor care controlau elipsoidul Eidos. Sondele extraterestre, care încă staționau în apropierea navei *Galileo,* ar fi putut să-și procure veștile referitoare la Pămînt direct din computerul navei.

Totuși, un gînd persista cu obstinație în mintea sa : dar dacă elipsoidul a intrat cumva cu adevărat

în sistemul solar, după ce a traversat prin golul vîrtejului spațio-temporal ? Și dacă acum astronava *Galileo,* înglobată și ea în Eidos, se găsește în apropierea orbitei planetei Marte ?

Pavel sintonizâ lungimea de undă :

— Aici astronava BX 44 *Galileo* — spuse el cu vocea stîlcită. Baza Woomera, răspundeți.

Timpul dădea impresia că se întinde asemenea unui elastic. Megafoanele rămaseră mute. Apoi o voce agitată spuse :

— Aici Baza Woomera. V-ați intercalat pe o lungime de undă prioritară. Lăsați imediat liberă această lungime de undă. Repet, lăsați liberă...

Fu suficientă acea declarație pentru a-i da lui Pavel siguranța că mesajul respectiv provenea, într-adevăr, de pe Terra.

— *Prokliatie !* — exclamă el. Dar ce soi de debili mintali se află acolo, la stațiile radio planetare ? Apăsă din nou pe butonul microfonului : Aici vorbește comandantul Valerian Pavel, de pe astronava BX 44 *Galileo* care se află în călătorie spre Deemas, în sistemul planetar al stelei Alpha Centauri. Mă auziți ?

Așteptarea fu extenuantă. În sala de comandă, tehnicienii păreau marionete cărora le fuseseră rupte firele. Martensen strîngea în mîini spasmodic manetele de pe monitor.

În cele din urmă, o voce diferită de cea care răspusese ceva mai înainte, silabisi :

— Aici Baza Woomera. Dacă este vorba de o glumă, cred că a durat suficient ! Fără să mai punem la socoteală și faptul că astronava *Galileo* nu se poate pune în legătură cu noi, dat fiind faptul că ea se află încă în sistemul planetar al stelei Alpha

Centauri. Deconectați-vă de la sistemul nostru de semnale, imediat ! Ați înțeles ?

Pavel reuși să-și stăpînească foarte greu controlul nervilor :

— *Galileo* către Baza Woomera. Admit că situația poate să vi se pară de neconceput... dar noi comunicăm cu dumneavoastră în acest moment de pe orbita planetei Marte, în interiorul sistemului solar... Ne aflăm în interiorul elipsoidului care se îndreaptă spre Soare. Controlați sursa transmisiei noastre și veți avea confirmarea acestui fapt.

— Un moment ! — spuse atunci vocea de la Baza Woomera.

Pavel se întoarse către Martensen :

— De cît timp s-a întrerupt legătura cu șalupele explorative ?

— Două ore. Bîjbîim încă printre zeci de mii de ecouri telemetrice. Impulsurile radiolaser sînt deviate permanent de cîmpurile electromagnetice.

— În definitiv, nu am primit nici o veste de la Bastia și de la ceilalți ?

— Nu, domnule comandant, nici una. Noi vom fi consecvenți în tentativa de a...

Cuvintele lui Martensen au fost întrerupte de o voce transmisă prin megafoane :

— Baza Woomera către *Galileo*. Ne-ați uluit. Nu ne-am putut închipui că nava voastră se află deja în sistemul solar...

Legătura se întrerupse pe neașteptate.

O zguduitură violentă scutură nava. Luminile slăbiră în intensitate, iar panourile computerului central părură că se deformează. Ecranul panoramic se înclină, trosnind.

— Vibrația provine de la sol ! — urlă Pavel. Vîrful coloanei a început să tremure... Dar nu putem decola înainte ca șalupele să se întoarcă !

Involuntar, mîna lui Pavel atinse ușor clapa care comanda reflectoarele maser instalate pe suprafața externă a navei *Galileo*.

Un fulger de un alb de magneziu lovi una dintre sonde, sfărîmînd-o.

XXXIV

Doctorul Hans Hakel strîngea microfonul în mînă cu nervozitate.

—. Nu, nu puteți ! — exclamă el cu vocea tremurînd. Privirea sa era ațintită asupra televideofonului care își păstra în mod constant culoarea cenușie. Dați-mi încă vreo cîteva zile — se rugă el. Mai devreme sau mai tîrziu îi vom găsi pe waeni.

— Îmi pare rău — răspunse interlocutorul anonim. Nu este de competența noastră să vă prelungim mandatul. Deja o parte din opinia publică a început să se miște în legătură cu problema waenilor, fără să mai punem la socoteală și faptul că astronava *Galileo* BX 44 se află în interiorul acestui mastodontic obiect elipsoidal, iar nu peste mult timp ea se va întoarce pe Pămînt.

— Ce-ați spus ?

— Ați înțeles bine, domnule doctor Hakel. Astronava *Galileo* se întoarce înainte de termenul care fusese stabilit. În momentul în care delegația waenilor va ajunge la Centrul de Cercetări Spațiale și va dori să se întîlnească acolo cu ceilalți deemasieni, tot adevărul va ieși la suprafață. Dumneavoastră ați devenit un martor foarte periculos pentru noi.

Hakel simți cum sudoarea i se scurge pe tîmple.

— Aveți posibilități imense la dispoziție — spuse el. Bombardați zona bălților cu microgranate de cuarț. Omorîți-i voi pe waeni.

Se auzi un hohot de rîs ironic în receptor.

— Noi nu sîntem diletanți, domnule Hakel. Am luat în considerație chiar și această eventualitate. Un bombardament la întîmplare prin bălți nu ne-ar ajuta la nimic. Pentru a ne atinge scopul ar trebui să distrugem zeci și zeci de hectare de vale și asta ne-ar costa prea scump. Actualele complicații financiare fac ca viața să fie foarte dificilă. Pentru noi este vorba de o mare acțiune economică, dar care, din nefericire, nu a dat rezultate, înțelegeți prea bine. Sîntem nevoiți să facem bilanțul. Vom găsi modalitatea prin care să preîntîmpinăm daunele provocate de nereușita muncii dumneavoastră. Adio, domnule doctor Hakel.

Biologul rămase stană de piatră. Grăsanul acela, lașul de Dal Santo a reușit să arunce asupra lui toată vina pentru cele întîmplate. Bastard arivist !

Străbătu încăperea ca și cum ar fi fost beat. Intră în dormitor. Din micuța casă de bani ascunsă într-un sertar secret al dulapului de pe perte apucă patru teancuri de bancnote. La o apreciere după ochi trebuie să fi fost în jur de o sută de mii de eurofranci. Își luă giaca și pardesiul. Distribui bancnotele în buzunare. Își mai aruncă o dată privirea prin camera vastă și mobilată cu eleganță.

Ajunse apoi lîngă garajul care se afla cu două etaje mai jos. Era tocmai pe punctul de a se urca

în puternicul său turbopropulsor, cînd o voce de lîngă el îl făcu să-i înghețe sîngele.

— Domnule doctor Hakel !

Biologul simți cum un fior de spaimă îi trecu prin șira spinării. Rămase cu mîna împietrită pe manetă.

O mînă de fier îl prinse de umăr. Hakel se întoarse. Țeava subțire a unui revolver cu ace se înălță la înălțimea frunții sale. Se auzi o pocnitură. Biologul căzu pe spate, peste automobil. Cineva îi scotoci prin buzunare și încasă banii. Desfăcu un flacon pe care îl ținea în mînă și aruncă peste biolog conținutul. Instantaneu, compusul chimic înfășură corpul lui Hakel în flăcări violete.

Două minute mai tîrziu, pe podea nu mai rămase decît o urmă de culoare gălbuie.

*

Elipsoidul își întinse brațele sale conice. Ca un roi furibund, un nor de pulbere fină erupse din gurile de cristal. Jetul mortal se năpusti în față, în direcția Soarelui, scînteind în reverberații de lumină ultravioletă.

În gerul interplanetar, proliferarea aceea macromoleculară intră în acțiune amestecîndu-se și umflîndu-se încontinuu aidoma unei enorme amibe.

În depărtare, se pregăti pentru întîlnirea fatală.

Dario se străduia din răsputeri să se mențină în limitele realității, luptîndu-se cu toate forțele de care era în stare, în timp ce un vîrtej negru și fără fund încerca să-l smulgă din nou în mrejele sale, spre zonele contactului psionic. Mintea lui parcă luase foc, ca și cum mii și mii de lame înroșite în flă-

cări ar fi încercat să i-o taie în bucăți mărunte. Vocea lui Valmont o auzea doar ca pe un ecou îndepărtat, o împreunare de sunete atone, fără nici un înțeles. Apoi vîrtejul se făcu și mai puternic.

— Bastia ! — îi striga în urechi astronavigatorul. Pentru Dumnezeu, răspundeți !

Dario își simți întregul corp scăldat în sudoare rece. Înțelese că a atins pragul nebuniei. Acum însă își revenea. Îi aruncă lui Valmont o privire ucigătoare. Ceva mai încolo, recunoscu siluetele bondoace ale waenilor, imobilizate de neliniștea pe care o trăiau. Realitatea își recăpătă treptat contururile.

— Acum mă simt mai bine — spuse el, apoi, cu o voce slabă care abia se auzea.

— Ce s-a întîmplat ?

Dario își trecu o mînă pe frunte.

— Cred că îmi dau seama... Aparatul meu de tradus laringoid, de care ne folosim în comunicarea cu waenii, a funcționat ca amplificator de unde. În felul acesta am intrat în contact empatic cu multicreatura.

— Ați vorbit cu monstrul acesta ramificat ?

— I-am ascultat mesajul. Îmi vorbea în numele tuturor multicreaturilor de care era legat. Dario se ridică : Valmont, acum îmi amintesc... este înspăimîntător ce vor să facă ! Vor să răpească și Soarele.

— Ce anume ? Astronavigatorul avu un moment de nedumerire, apoi îi răstălmăci cuvintele pe care le rostise, dîndu-le un înțeles cu totul diferit. Bastia, vreți cumva să spuneți că Eidos a intrat în sistemul solar după o plimbare prin cosmos ?

— Valmont, trebuie să le oprim înainte de a fi prea tîrziu. Se întoarse spre waeni. Și voi v-ați aflat

în contact cu multicreaturile Kryan. Logica lor nu are nici o noimă, pentru că ei distrug în loc să creeze.

— Nu reușesc să înțeleg — obiectă Valmont. Ce vor să distrugă ?

— Ucid lumi întregi numai pentru a-și servi egoismul lor — spuse și Zzwi. Mișcă stelele din locul lor, aducînd peste tot pe unde trec haosul și moartea. Poporul din Rjah are datoria să lupte primul, pentru că multicreaturile Kryan au furat steaua noastră.

Cei doi waeni se și năpustiră asupra platformei care susținea multicreatura. Dario nu mai avu timpul necesar pentru a-i putea opri.

Din intersecția de filamente care constituiau singurele unități mentale ale Kryanilor se dezlănțuiră imediat săgetătoare fluxuri psihice. Învăluit de acea multitudine de emanații, Dario simțea că se sufocă. Unde succesive de adevărată teroare țîșniră ca niște fulgere din pluriconștiința kryanului, lovind în mod repetat creierul terestrului.

În acele clipe grele, cei doi waeni se luptau cu disperare. Cu puternice lovituri din coadă doborau cea mai mare parte din barele aurite. Kryanul se clătină, menținîndu-se, totuși, în echilibru pe axele rămase integre. Cei doi waeni continuară să se lupte din răsputeri cu acea construcție ciudată, pînă ce ultimii săi stîlpi de susținere se îndoiră și se frînseră.

Multicreatura, incapabilă să se mai mențină ridicată prin propriile sale mijloace, căzu moale la sol. Zzwi îi sări imediat în spate. Lupta era pe punctul de a începe. Delicata construcție a Kryanilor nu ar fi putut niciodată să facă față furiei și vehemenței celor doi waeni. Zzwi fu primul dintre ei care

se năpusti asupra creaturii, urmat imediat de Hhri. Cel de-al doilea waen, mai tînăr, poseda o incredibilă forță fizică.

— Opriți-vă ! — strigă Dario la ei.

Țîșni înainte, în timp ce Valmont rămase deconcentrat pentru cîteva clipe, apoi începu și el să alerge după Bastia. Ceilalți componenți ai echipajului veniră și ei lîngă waeni.

— Opriți-vă ! — continuă să strige Dario.

Sergentul Danfort se puse în legătură cu piloții șalupelor.

— Fiți gata să deschideți focul — le ordonă el. Dacă Bastia va fi atacată, să-i ucideți pe waeni.

Zzwi lovi oblic cu puternica sa coadă. Kryanul fu ridicat în aer de forța loviturii, se rostogoli prin văzduh și căzu din nou într-o învălmășeală de filamente, Hhri îl atinse ușor cu botul făcîndu-l să se rostogolească. Mulți dintre pedunculii multicreaturii se rupseră și o scurgere lichidă de culoare argintie scăldă latul palier de pe podea.

O nouă lovitură de coadă dată de Hhri îl trînti pe Kryan la pămînt. Cîteva dintre globurile care legau învălmășeala de fibre a extraterestrului se sparseră cu un zgomot de lichid înăbușit.

— Ajunge ! — strigă Dario, din spatele lui Zzwi. Vreți ca ceilalți Kryani să ne ucidă ? Vreți să distrugă astronava *Galileo ?*

Își ridică privirea și observă alte multicreaturi, tolănite pe cilindru, aparent inerte.

Bătrînul deemasian se întoarse spre terestru :

— Plecați de aici ! — spuse el. Acum îi avem în mînă. Nu vor îndrăzni să se atingă de noi, pentru că unul de-al lor se află sub puterea noastră.

— Vreți să-l omorîți ?

— Vor fi constrînși să elibereze Lumina noastră, altfel prizonierul va fi chinuit pînă ce va fi omorît. Privirea lui Zzwi reflecta hotărîrea sa de neclintit.

Kryanul pulsa slab, ramificat pe sol. Dario simți cum ceva ca o lovitură de bici rece îl izbi peste ceafă.

Folosindu-se de fibrilele brațelor, Zzwi ridică aproape cu delicatețe multicreatura.

Echipajul uman rămăsese dispus în jurul lui Dario, în dispozitiv de protecție.

— Ce intenționează să facă ? — întrebă Valmont.

Dario îi făcu semn să tacă. Încă mai voia să discute cu bătrînul waen, dar nu mai avu timp.

Zzwi plecă în direcția cilindrului, cu multicreatura strînsă între fibrile. O deschidere hexagonală apăru ca prin farmec la baza sistemului de deschidere al cilindrului. Cei doi waeni daspărură prin deschizătură, în timp ce elemente simetrice, în interiorul cilindrului, se deformară pînă reușiră să creeze un fel de trecere. Deemasienii dispărură pe acolo, iar peretele despărțitor se închise imediat. Materialul solid căpătă o coloratie opacă, impenetrabilă.

Dario privi spre multicreaturile suspendate pe vîrful piedestalului. Un vîrtej de luminiscențe îi înfășură pe Kryani, absorbindu-i în interiorul cilindrului.

— Și acum ? întrebă Valmont. Ce facem ?

— Ne luăm după waeni — propuse Danfort.

Dar nimeni nu-l ascultă.

Soneria atașată la centura lui Dario începu să sune.

— Obiecte zburătoare în rapidă apropiere dinspre sud-vest — îl anunță vocea lui Latham.

Dario luă în mîini microfonul :

— Cîte sînt ?

— Vreo zece. Tocmai execută o manevră de încercuire.

Terestrii se dispersară, alergînd cu răsuflarea tăiată. Privirea lor se rotea pe imensa boltă a lui Eidos, așteptînd să vadă cum răsar pe ea sondele străine.

În loc să-i urmeze pe ceilalți, Dario rămase lîngă cilindru. Voia să aștepte întoarcerea waenilor. Nu se simțea în stare să-i abandoneze. Chemă șalupa :

— Latham, întoarce-te la astronavă fără mine. Fără discuții. Este un ordin !

Întrerupse legătura împiedicîndu-l astfel pe pilot să dea binecuvenita replică.

Sondele extraterestre sosiră, iuți ca niște săgeți. Semănau cu niște fuse foarte lungi și ascuțite, de culoare violetă, acoperite de lamele de diamant.

Din lamelele sondelor țîșniră inele purpurii. Doi oameni, loviți în plin de năstrușnicele inele, se încolăciră fără un strigăt, înfășurați într-un nor de foc.

Danfort îngenunche, strînse cu putere în mîini pușca neutronică, apoi ochi una dintre sonde. O spărtură profundă își făcu apariția pe pîntecele vehiculului, care începu imediat după aceea să piardă din înălțime. Pentru numai o clipă dădu impresia că planează, apoi se prăbuși răsucindu-se în spirală, sfărîmîndu-se la contactul cu solul.

Cerul artificial din interiorul elipsoidului Eidos deveni un infern în fierbere. Reflectoarele maser ale șalupelor terestre se năpusteau asupra mijloacelor extraterestre de producere a energiei. Navele spa-

țiale executau mișcări imposibile pentru a le evita, dar loviturile ajungeau destul de frecvent la țintă. Fumul împînzise aerul pînă la intoxicare.

Oamenii care formaseră patrula reușiră să se refugieze la timp la bordul șalupelor ; înainte de a închide ușa navei sale, Danfort mai trase, plin de înverșunare, o rafală năpraznică. Apoi, dintr-un salt, intră în navă și închise ermetic intrarea.

Dario se lipi de suprafața cilindrului și privi cum decolează șalupele, în timp ce sondele extraterestre se roteau furioase deasupra capului său.

Una dintre navele terestre fu lovită în plin de un inel energetic, avariindu-i prora. În locul unde se produse spărtura, pereții se încovoiară. Botul navei se îndreptă spre pămînt. Cu numai o fracțiune de secundă înainte de a ajunge la sol, reflectoarele maser sloboziră încă un strigăt de moarte, lovind la rîndul lor o sondă extraterestră pe care pur și simplu o despicară.

Dario o văzu căzîndu-i în spate cu o viteză nebunească. Se aruncă la pămînt, apărîndu-și capul cu mîinile.

Nava sări de vreo cîteva ori la contactul cu solul, apoi se desfăcu în două ca un fruct putred. Mari bucăți incandescente săriră din ea în toate părțile. În umărul stîng, Dario simți o durere ascuțită. I se tăie respirația, iar ochii i se umplură de lacrimi. Își cercetă brațul : o rană nu prea adîncă, dar destul de largă, îi sfîrtecase pielea la înălțimea umărului. Își strînse cu putere brațul, deasupra cotului, în încercarea de a opri hemoragia. Numai că sîngele continua să curgă îmbibîndu-i mîneca salopetei.

Aruncă o privire piezișă și văzu cum nava condusă de Latham șerpuia într-un nor de vehicule de zbor aparținînd Kryanilor. În ciuda inferiorității pe care o avea nava terestră în ceea ce privește capacitatea de manevrare în raport cu sondele extraterestre, Latham reușea să le poarte în urma lui ca pe o haită de cățeluși. În timpul confruntării, pilotul se comporta într-un mod cît mai ilogic cu putință, pentru a-și induce în eroare adversarii. Însă, la un moment dat, nava lui Latham se pomeni înconjurată de trei sonde extraterestre. În loc să încerce o cale pentru a ieși din încercuire, fie executînd o operație de cabraj, fie hazardîndu-se în efectuarea unui looping întors, Latham se întoarse spre dreapta, descumpănind vehiculul din fața sa, apoi vira brusc la stînga, năpustindu-se direct asupra navei care îi ieși mai întîi în cale. Sonda extraterestră încercă să-l lovească lansînd în direcția lui un inel purpuriu. Latham se lansă pe neașteptate într-un picaj riscant, aproape atingînd solul, și abia în ultima clipă începu să se înalțe, apoi se eschivă în zigzag reușind să scape de capcana întinsă.

Vehiculele de zbor ale Kryanilor se grupară din nou în formație, apoi se retraseră pe neașteptate. Sincer vorbind, ei ar fi avut toate șansele să cîștige bătălia cu navele terestre, dar părăsiră în mod inexplicabil cîmpul de luptă și se pierdură în depărtare.

La sol rămăseseră patru sonde extraterestre și o șalupă aparținînd pămîntenilor.

Dario se sprijini de baza cilindrului și simți sub degete o margine cu multe tăieturi. Deschiderea prin care intraseră waenii fusese produsă de un mănunchi

de raze care ar fi putut proveni chiar și de la sondele extraterestre.

Dario se duse în dreptul spărturii făcută în cilindru și cercetă ce se vedea înăuntru. Întrevăzu, în penumbră, un fel de umbră pîlpîitoare, care se pierdea în întuneric, ca și cum ar fi pătruns într-un puț. Un zgomot de motoare îl făcu să întoarcă repede capul: cele două șalupe, care au supraviețuit, tocmai aterizau în preajma navei doborîte.

Dario distinse masiva figură a lui Valmont în timp ce alerga spre el și-l chema, făcînd gesturi largi, să urce în șalupă.

Îi făcu semn să plece, apoi îi întoarse spatele și, fără ezitări, pătrunse în cilindru.

XXXV

Galeria se înclina din ce în ce mai mult.

La fiecare pas tălpile se înfundau în sol cu un sunet ușor. Dario își simțea propriul corp împins spre înainte. Era o impresie deosebită, cu totul diferită de efectul de imponderabilitate. Capul și viscerele cîntăreau ca un insuportabil balot.

Din instinct, duse o mînă spre dreapta. Atinse cu degetele o suprafață rece. La simpla atingere, un fel de fluorescență violacee se revărsă din pereți prelungindu-se de-a lungul galeriei. Dario estimă dimensiunea posibilă a diametrului puțului : aproximativ patru metri. Complicata înlănțuire de plăci luminoase, de tetraedri și de alte instrumente necunoscute, dispăruse. Cu toate acestea, pe cînd cilindrul mai avea încă o consistență diafană, Dario apucase să întrezărească în interior niște forme stranii dispuse după o impecabilă logică formală.

Se împăcă însă cu ideea că nu putea găsi un răspuns la întrebările sale. Își pipăi brațul rănit : durerea era suportabilă, dar mîna îi rămăsese înțepenită pînă la cot. Însă cu o oarecare precauție, pu-

tea chiar să-l și miște. Sîngele închegat, care forma o crustă dură și uscată deasupra mînecii sfîșiate, oprise hemoragia în mod firesc.

Coborîrea se sfîrși într-o pseudoîncăpere.

Galeria se lărgi deasupra unui întins piedestal înconjurat de un șir neîntrerupt de tuburi șerpuitoare de culoarea ametistului, care se desprindeau de perimetru pentru a ajunge apoi, unduind, la un bloc monolitic de culoare verde-albăstrui situat la vreo douăzeci de metri mai sus. În deplin acord cu logica, tuburile nu ar fi putut susține greutatea unui complex material atît de masiv, dar, fără îndoială, nu era vorba doar de simple sisteme de sprijin, ci mai curînd de fascicule de energie susținute între ele prin intermediul unor canale magnetice.

Dario înaintă, ținîndu-se departe de centru, cu teama că oricînd ar fi fost posibil ca acel înspăimîntător aparat tehnologic să se prăbușească peste el.

Se apropie de primul tub din cele aflate în șir, în partea dreaptă. O ușoară presiune îi apăsă toracele împingîndu-l în spate. Întinse brațul sănătos și înaintă din nou. Cînd dădu peste o invizibilă rezistență încearcă să împingă, dar fu respins. Zona apărea ca o cușcă. Fiecare bară emana un cîmp respingător și liniile de forță erau convergente, ca un evantai cu vîrful în centrul piedestalului.

Dario se întoarse. Unicul mod pentru a ieși ar fi fost acela de a se întoarce pe unde venise, renunțînd să-i mai caute pe Kryani și pe waeni. Cu toate acestea, în mod sigur, cei doi waeni trecuseră pe aici și trebuie să se fi strecurat printr-un punct oarecare. Poate printr-o deschidere ascunsă, pe care o cunoștea doar multicreatura capturată de waeni.

Cercetă cu privirea interiorul, dar nu zări nimic, în afară de barele care îl înconjurau. Apoi, în timp ce lăsa capul în jos, cu coada ochiului își dădu seama de un amănunt pe care, la început, nu-l observase : în centrul piedestalului se afla o gravură de formă hexagonală.

Fremătînd de o speranță ușoară, se îndreptă spre ea. Gravura putea să fie o deschidere mimetizată. Coloanele de energie începură să zumzăie. Intensitatea zgomotului creștea pe măsură ce Dario se apropia de centrul piedestalului. Cînd trecu de enigmatica linie de demarcație, zgomotul deveni deosebit de intens. Dario se opri în centrul gravurii hexagonale, așteptînd. Un fascicul de lumină galben-crom, de formă conică, se revărsă din blocul monolitic și îl învălui. Într-un prim moment, pămînteanul nu încercă nici o senzație, dar imediat ce imaginea cuștii fu anulată, simți cum cade într-un abis roșu-strălucitor. Apoi lumina dispăru.

Cei doi waeni erau chiar în fața lui, preocupați să cerceteze multicreatura prizonieră. În spatele demasienilor, cît vedeai cu ochii, se întindea o pădure de lamele argintii care vibrau.

Dario sări înainte, fericit că a reușit să-i găsească pe waeni.

Cei șapte ochi ai lui Zzwi se aprinseră, foarte surprins de neașteptata întîlnire cu pămînteanul.

— Nu puteam să vă las să faceți totul singuri — spuse Dario. Și ființele omenești au dreptul să-i înfrunte pe Kryani. Bineînțeles, în felul lor.

— Ce vrei să spui ? — îl întrebă plin de suspiciune Zzwi.

— Vreau să comunic cu multicreaturile, să le conving să plece și să cruțe Soarele. Violenta ta acțiune împotriva lor a dezlănțuit o întreaga reacție în celelalte multicreaturi. Am fost asaltați de o echipă de sonde, iar în timpul luptei am suferit mari pierderi. Și toate astea din cauza voastră.

— Din cauza noastră ? — răspunse Zzwi vădit iritat. Dacă nu oprim puterea imensă de care dispun Kryanii, miliarde de pămînteni vor pieri, la fel cum au pierit semenii noștri pe Rjah. Iar tu arunci responsabilitatea pe umerii noștri ? Ești nebun. Nebun și orb, pentru că tu compari suferința celor puțini cu a celor mulți. Și eu îmi propun să salvez Pămîntul. Acolo se află și cîțiva dintre frații mei, nu uita asta. Acest monstru în formă de elipsoid, venit din spațiul cosmic, trebuie să fie distrus.

Waenul se întoarse din nou către multicreatura Kryan întinsă la sol și își înălță amenințător coada.

— Nu ! — urlă Dario. Așteaptă. Dacă îl ucizi, astronava *Galileo* va fi atacată, și nu va putea să reziste prea mult în fața forței dezlănțuită de multicreaturi.

Coada lui Zzwi se relaxă. Bătrînul deemasian, vizibil nehotărît, se sfătui rapid cu Hhri. Apoi, privirile waenilor se concentrară asupra Kryanului care pulsa slab.

Dario simți cum un cerc intens se strînge în jurul creierului său : acesta era semnalul că deemasienii încercau din nou să stabilească un contact empatic cu multicreatura. Undele herțiene pătrundeau în sistemul nervos al lui Dario prin intermediul ototraducătorului.

Efectul dură cîteva secunde. Cînd waenii întreruperă contactul cu multicreatura Kryan, Dario se simți eliberat de chinga psionică.

— Acum știm unde și ce să lovim — spuse Zzwi.

— Ce informații ai reușit să-i smulgi Kryanului ? — îl întrebă Dario.

— Întîi de toate, — răspunse Zzwi — prin acțiunea noastră am produs pagube ireparabile la telesistemele care controlează aparatele de zbor inamice.

Dario își explică retragerea de neînțeles a sondelor extraterestre. Era un mare noroc, pentru că *Galileo* nu poseda un potențial de foc capabil să facă față unui atac masiv.

— În consecință, — reluă Zzwi — astronava terestră nu va fi atacată. Acum, Kryanii tocmai închid toate deschiderile prin care Eidos ține legătura cu spațiul cosmic.

— Ne închid aici definitiv ?

— Nu am timp să-ți explic. Trebuie să ducem la îndeplinire răzbunarea noastră. Ne mai rămîn puține clipe pentru asta. Așteaptă-ne aici.

Bătrînul waen ridică filamentosul corp al Kryanului, strîngîndu-l în brațe, apoi se pierdu împreună cu Hhri, printre înaltele lame vibrînd de lumină.

Dario suspină. Intențiile lui Zzwi îi erau necunoscute. Totuși, trebuia să admită că felul cum se comportau instinctiv waenii era în avantajul pămîntenilor. În concluzie, Zzwi putea să aibă dreptate. Kryanii, închiși în nestrămutata încredere în proiectul lor stelar, nu ar fi dat ascultare nici unei rugăminți. Numai o acțiune cu adevărat hotărîtă, o represiune care să-i implice direct și să le pună în pericol propria lor viață, ar fi putut să-i scoată din

indiferența pe care o manifestau față de destinul altora. Capcana Kryanilor putea să devină inofensivă numai printr-o altă uneltire.

O voce răsună în spatele lui Dario :

— În sfîrșit, l-am găsit !

Valmont, înconjurat de un grup de oameni, se ivise ca din neant.

— Domnule Bastia, credeați că v-am părăsit ? Ne-am ținut pe urmele dumneavoastră. Valmont cercetă brațul lui Dario. Ei, dar sînteți rănit !

— Nu-i nimic — spuse Dario atingîndu-și ușor umărul. Ascultați-mă. Situația se agravează. Kryanii tocmai sînt pe punctul de a închide toate ieșirile din Eidos. Cei doi waeni au luat inițiativa. Iar noi, deocamdată, sîntem nevoiți să ne adaptăm deciziilor pe care le iau ei. Numără oamenii : erau cinci. Și ceilalți ? — întrebă el.

— Danfort a murit împreună cu echipajul șalupei sale — îl informă Valmont. Printre ce a mai rămas din navă am reușit să recuperăm numai cîteva corpuri carbonizate. Doi dintre oamenii mei, în schimb, s-au dezintegrat, arși de vii de către inelele energetice.

— Un bilanț încărcat — observă cu amărăciune Dario.

În spatele lor auziră un tropăit confuz de pași și zgomotul metalic al lamelor. Se puseră în stare de alarmă, apoi îi văzură pe cei doi waeni ieșind în afara pădurii de stele argintii. Dario observă absența multicreaturii prizoniere.

— L-am lăsat în plata Domnului — spuse Zzwi aproape ghicind întrebarea pămînteanului. Cred că starea de catalepsie l-a zguduit puternic pe Kryan. Se cred aproape nemuritori, iar sfîrșitul îi terorizează ca pe nici o altă specie vie. Ideea descompunerii fizice i-a făcut să renunțe, în parte, la mîndria lor.

— Ai reușit să le slăbești voința ?

— Ca pe un om slab care se îndoaie pentru a nu se sfărîma — răspunse Zzwi.

Waenul recurgea adeseori la imagini și metafore. În acel moment, comparația cu un om slab i se păru ușor caraghioasă lui Dario, dar avu puterea să-l facă să exulte.

— Zzwi, ce ai obținut de la Kryan ?

— Mi-au promis că vor dezactiva gheara care ține prizonieră lumina planetei voastre. Sînt sigur că se vor ține de cuvînt, pentru că altfel îi voi face din nou să cunoască teroarea morții.

Waenul mișcă brusc coada, făcînd-o să lovească aerul, ca un bici.

Dario se întoarse spre oamenii săi :

— Băieți, Soarele este salvat !

Pămîntenii începură să se bucure de victorie și de libertate. Dar entuziasmul lor fu repede risipit de cuvintele lui Zzwi.

— *Galileo* trebuie să se pregătească de luptă — spuse waenul.

— De ce ? — întrebă Dario.

— Pentru că Kryanii au jurat să nu mai mute din loc Lumina ta, dar nu vor să ne lase să ieșim din Eidos.

XXXVI

Ultima sondă a Kryanilor se postă deasupra astronavei terestre, așteptînd un ordin de la telesistemul de comandă. Dar ordinul nu va mai veni niciodată. Sonda zăbovi, legănîndu-se ca și cum ar fi fost suspendată de un fir, apoi aparaturile sale interne se despărțiră, iar delicatele instrumente electronice se transformară într-o masă metalică amorfă.

Lipsită de comandă, sonda se prăbuși, iar cînd se lovi de fuselajul navei sări, apoi se rostogoli pe teren, zguduită de un ultim tremur de energie. Pînă la urmă încremeni.

*

Pavel își regăsi toată capacitatea de luptă. Privirea, strălucind din cauza febrei, se oprise pe imaginea sondei extraterestre care abia căzuse și se sfărîmase la sol. Asediul sondelor fusese curmat. Acum trebuia să dea de urma patrulei explorative.

Se adresă tehnicienilor de la sistemul radio :

— Blestemăție, nu pot să dispară chiar așa, fără să lase nici o urmă. Pămîntul răspunde la semnalele noastre ?

Martensen clătină din cap :

— Liniște totală — spuse el. În acest elipsoid blestemat, undele radio se comportă capricios.

Un tehnician arătă monitorul, strigînd :

— Șalupele noastre ! Se apropie cu toată viteza. Apoi cu voce schimbată : Totuși sînt numai două !

Pavel luă microfonul.

— *Galileo* către echipa explorativă ! — spuse el. Ne auziți ?

Imaginea celor două șalupe undui în centrul monitorului. Chiar în acea clipă se stabili contactul.

— Echipa explorativă ! — anunță o voce răsunătoare în megafoane. *Galileo* trebuie să plece cît mai repede. Fiecare clipă este prețioasă, dacă nu vrem să rămînem închiși pentru totdeauna în elipsoid.

*

Zzwi se ridică în coadă în așa fel încît să poată observa mai bine ecranul panoramic. Strînsă în jurul bătrînului deemasian, toată delegația waenilor studia cu un aer viclean aparatura de control de pe *Galileo*.

— Sîntem gata — anunță Pavel. Privirea sa verde-albastră, frîntă de oboseală, rătăci prin încăpere. Comandantul trecu peste momentul de zăpăceală.

— Avaria de la motor a fost remediată cît mai bine cu putință. Ar mai fi fost necesare încă vreo cîteva ore de lucru, dar, în acest moment, timpul este cel mai mare dușman al nostru.

— Rachetele sînt pregătite, domnule — îl informă Martensen. Am ordonat ca cinci conuri de salvare să fie umplute cu generatoare leptonice defazate. La o comandă radio-laser, generatoarele vor exploda.

Pavel își căută o poziție mai comodă în fotoliu.

— Aprindeți motoarele secundare ! ordonă el.

Așezat în fața ecranului pentagonal, Dario își pipăi pansamentul de la braț. Își aruncă privirea în direcția lui Zzwi.

— Peste cîteva clipe ne vei conduce spre țintă. Pămîntenii îți vor fi recunoscători pentru ceea ce ai făcut. Noua lume a waenilor va fi Pămîntul. Acum sîntem frați, fii ai aceleiași Lumi : Soarele.

Vocea lui Pavel acoperi puternicul zgomot al motoarelor :

— Decolarea !

Galileo plană, maiestuoasă, deasupra văii, plutind ca o frunză dusă de o ușoară briză de vînt. Coloana în formă de trunchi de con, pe care se așezase nava terestră, se îndepărtă.

Îngrămădeala de obiecte se făcu din ce în ce mai mică, încît calotele în formă de ciuperci, fortificațiile cristaline și spiralele de argint nu mai puteau fi distinse, apoi solul se transformă într-o mantie uniformă de un galben stins.

Zzwi se neliniști. O fibrilă a unuia dintre pseudobrațele sale indică o imagine pe ecranul pentagonal.

— Mi-am fixat bine în memorie punctele pe care mi le-a indicat Kryanul — spuse el. Acela este unul dintre sistemele principale de închidere. Distrugeți-l !

Dario mări imaginea și se frecă la ochi. Sistemul de închidere era o enormă semisferă de culoarea smaraldului și alerga înainte și înapoi într-o zonă prestabilită. La sfîrșitul fiecărui drum, două pene metalice, prevăzute cu prisme luminoase, ieșeau din masiva aparatură în locurile corespunzătoare polilor.

Dario îl informă imediat pe comandant, apoi se întoarse lîngă ecran.

Nenumărate mașini, de neînțeles pentru mintea omenească, forfoteau în spațiul din jurul semisferei. Unele, aidoma unor paralelipipede dințate, conurile duble și barele intersectate, imobile, transmiteau în secvențe alternative mesajelor lor fotonice către o stație de recepție necunoscută, situată foarte departe. Altele, cum ar fi icosaedrele lamelare și multisferele ascuțite, parcurgeau traiectorii spiroidale și sinusoidale, dispărînd și reapărînd ca și cum ar fi sărit încontinuu înăuntru și în afara unei porți invizibile.

— Kryanul a adăugat că imediat ce sistemul de închidere va fi distrus, — continuă Zzwi — se vor pune în mișcare aparaturi de autoapărare pe care nici măcar multicreaturile nu le pot controla. Făcu o pauză, apoi reluă : Kryanul nu mi-a explicat însă ce armă se va dezlănțui contra noastră, dar mi-am dat seama de un gînd al său pe care-l ținea ascuns : cînd sistemul de închidere va fi distrus, nu știu ce va bloca în cer toate obiectele zburătoare, pînă cînd mecanismul va fi din nou repaus în funcțiune.

— Dacă *Galileo* va fi oprit, — murmură Dario — nimic nu ne va putea salva.

*

Învelitorile heliotropice ale elipsoidului acopereau Soarele.

La New York, la San Francisco, la Tokio, în insulele Samoa, în toată partea iluminată a globului terestru, priviri uluite asistau neputincioase la tăcuta bătălie.

Păsările încetară pe neașteptate să mai cînte. Nici un fîlfîit de aripi nu mai tulbura aerul sufocat și încremenit. Animalele pămîntului se potoliră, dar inimile lor zvîcneau nebunește în piepturi. Pentru o clipă nesfîrșit de lungă n-au mai fost nici răpitori, nici victime. Apoi cîinii începură să chelălăie, ținîndu-și coada între picioare, ghemuiți prin cotloanele cele mai ascunse.

Iar în cer Soarele ducea o bătălie inegală.

Cele două părți concave, în formă de căței de usturoi, ale elipsoidului își continuau turnirul de moarte, în timp ce ucigașa plasă de păianjen magnetică se strîngea în jurul astrului. Apoi, pe neașteptate, cele două învelișuri crăpară și apoi se sfărîmară. Pulberea fină care se formă astfel se tot amestecă, încercuind Soarele într-un vîrtej de inele.

Ca un fluviu scînteietor, masa moleculară se revărsă în lanțurile atomice ale stelei.

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1866
Biblioteca Personală

XXXVII

Cînd Nora se trezi, pe neașteptate, stelele începeau să pălească.

Prin frunzișul din micul luminiș era un du-te-vino de waeni pușî în mișcare de o febrilă neliniște. Privirile lor se încrucișau, înspăimîntate.

Femeia se ridică. Vîntul mătura cerul fără nori, iar palele șuierînd îndoiau micile trestii cu reci mîngîieri.

— Ce se întîmplă ? — întrebă Nora. De ce sînteți așa de neliniștiți ?

Yyorth se așeză în fața ei.

— Trebuie să creăm o barieră cu ajutorul *mnah*-urilor — spune el. Am captat o puternică vibrație provenind din canal.

— Așteptați. Mă duc să arunc o privire.

Nora se aruncă la pămînt și se tîrî pînă la malul mocirlos. Trecu de tufișurile pline de rouă și începu să iscodească dincolo de spațiul pe care se întindea vegetația. În vaga luminiscență care se insinua înainte de ivirea zorilor, zări un mare motoscaf alunecînd încet în centrul mlaștinii. Două figuri cenușii stăteau nemișcate pe puntea de comandă.

Nora își ascuți privirea. Recunoscu pe unul dintre pasageri, și inima îi zvîcni.

— Paul ! — exclamă ea. Se aruncă în namolul putred și își agită brațele. Hei !

Dar motoscaful cu turbină își urmă imperturbabil traiectoria. Nora urlă din nou, cu disperare, din toate puterile, continuînd să-și agite brațele, temîndu-se că nu a fost zărită în semiobscuritate. Apoi motoscaful execută o curbă în loc, și se îndreptă hotărît înspre ea, accelerînd rotațiile turbinei.

Nora încetă să mai strige, dar continuă să semnaleze cu brațele. În spatele său, Yyorth întinse botul.

— Cine sînt ? — întrebă el îngrijorat.

Nora îl liniști :

— Prieteni — spuse ea. Prietenii mei și ai voștri. Stați liniștiți.

Motoscaful se apropie și, în cele din urmă, atinse pămîntul. Paul Bresson sări peste bord și alergă să o îmbrățișeze pe Nora.

— Totul s-a treminat — îi spuse el strîngînd-o. Cu mine a venit și Dino Kloetz. Meritul este numai al tău, dacă v-am descoperit.

Reporterul, de pe motoscaf, făcu un semn de salut.

— Căpitanul Achab îi felicită pe cei prezenți și îi invită să urce la bordul navei *Pequod* — spuse el. Oh, scuzați un vechi lup de mare. Am întrerupt idila. Dar waenii unde sînt ?

Yyorth țîșni din frunzișul de pe insuliță, împreună cu ceilați waeni, ținînd cu toții cozile ridicate în poziție de luptă. Nora îi opri. Apoi îi arătă pe cei doi oameni.

— Au venit cu gînduri bune, pentru a vă duce într-un loc sigur — spuse ea.

Yyorth își lăsă coada în jos. Apoi iscodi cu privirea pe cei doi intruși și lăsă impresia că s-a mai relaxat puțin. Ceilalți waeni îl imitară.

Dino Kloetz se uită pieziș la Yyorth.

— Nu glumi, amice. Sînt convins că ești în stare să lovești de trei ori mai puternic decît cele trei gorile cunoscute de mine. Își atinse ușor ochiul tumefiat. A fost foarte greu să vă găsim, dar pînă la urmă am reușit. Furgonul scufundat și transmițătorul ascuns ne-au păcălit, numai că eu mai știam un lucru : Nora avea cu ea un aparat de tradus. Așadar, am utilizat un aparat de punere în evidență a ultrafrecvențelor, urmărind astfel semnalul din aparatul său. Elementar, nu ? Bine că, din fericire, nătîngii de polițiști nu au ajuns aici. Repede, — îi sfătui — urcați la bord. Ne așteaptă la redacția videojurnalului unde lucrez eu.

Paul strînse mîna Norei.

— S-au întîmplat fenomene uluitoare în cer — spuse el. Îți voi povesti totul ceva mai tîrziu. Poți să-i informezi pe prietenii tăi că delegația de deemasieni, aflată la bordul navei *Galileo*, va ajunge pe Pămînt foarte repede. Dar acum să lăsăm explicațiile — o sfătui el. Privește în înaltul cerului spre constelația Auriga.

În spațiul interstelar, o pată strălucitoare se mișca imperceptibil în direcția stelei Capella, care deja răsărise pe bolta siderală.

— Dar... murmură Nora.

Paul îi puse un deget pe buze.

— Este o astronavă extraterestră, — îi explică el — un înveliș elipsoidal așa de mare încît pare de neconceput pentru noi. Misterioasele sale sisteme de control au încercat să captureze Soarele, dar au

dat greș. Nu știm nimic despre această inteligență extraterestră, nici cine este, nici ce urmărește. Poate că în acest moment, răpitorii de stele tocmai se întorc în lumea lor.

Nora se chirci la pieptul lui Paul.

— Să mergem — spuse. Waenii sînt nerăbdători să-i întîlnească pe semenii lor.

*

Galileo se deplasase la distanța optimă față de țintă. Gurile reactoarelor emiteau suflarea lor înroșită, în timp ce plăcile stabilizatoare mai potoleau zgomotul astronavei.

Deasupra astronavei, foarte sus, bolta elipsoidului era o calotă de neatins, de pulbere electronică, compactă și masivă, aidoma celui mai rezistent material conceput vreodată. Cu toate acestea, acolo sus, într-o anumită zonă acoperită de ceața energetică, se deschidea un pasaj, o trecere spre neagra vastitate a spațiului.

În sala de comandă a astronavei, Martensen își ținea degetele pregătite deasupra claviaturii. Din cînd în cînd trăgea cu coada ochiului spre marele pulsant care fulgera, încărcat cu o potențială forță distructivă.

Pavel i se adresă lui Dario :

— Trebuie să cunoaștem punctul exact din care este vizibil pasajul — spuse el. Altfel, riscăm să fim interceptați înainte de a ne apropia de prag.

Dario dădu din cap.

— Waenul ne repetă că drumul se va deschide larg înaintea noastră.

— Asta este o indicație prea generică. Oricum, nu putem să mai așteptăm nici măcar o secundă în plus. Eidos tocmai își închide valvele. Prevăd o luptă dură împotriva cîmpului electromagnetic al elipsoidului cînd, și dacă, vom ajunge în exterior. Se așeză mai comod în fotoliu și își apăsă brațul. Pregătiți-vă pentru zbor — ordonă el. Îl întrebă pe inginerul Martensen : Șalupele sînt în ordine ?

— Pozitiv, domnule comandant. Sper ca ideea mea să aibă succes.

Dario luă loc lîngă inginer. Lîngă ecranul panoramic, deemasienii stăteau liniștiți : ei nu aveau nevoie de cîmpul antiinerțial.

Computerul dictă pe terminalii video o secvență de date telemetrice.

— Distanța medie, patruzeci de kilometri — citi Martensen. Viteza, zece kilometri pe secundă. Este o țintă relativ ușoară.

Pavel lucră frenetic asupra sistemului de comandă. *Galileo* se puse în mișcare țintind cu hotărîre spre înălțimile bolții lui Eidos. Neașteptata manevră surprinse echipajul.

— Am deplasat nava cît mai aproape cu putință de suprafața elipsoidului — găsi de cuviință să le explice comandantul. În acest fel va fi mult mai ușor să descoperim pasajul prin care trebuie să trecem.

Martensen ceru computerelor să-i dezvăluie noi detalii în legătură cu distanțele care trebuiau să fie luate în considerație.

— Ținta se află în afara centrului — spuse el. Rotiți nava cu douăzeci și cinci de grade... Foarte bine. Așa, și gata. Semisfera se află în bătaia focului.

— Atenție ! — spuse Pavel. Gata de atac. Conul numărul unu. Afară !

Martensen apăsă pe butonul pătrat. Conul de salvare, folosit ca bombă, ieși prin canalul de expulsie, iute ca o săgeată de lumină.

— Conurile doi și trei. Afară !

Celelalte două bombe zburătoare o urmară pe prima care deja se distanțase de astronavă.

Semisfera își urma, imperturbabilă, propria sa traiectorie, repetată la nesfîrșit. Stelele metalice erau gata să apară la polul superior, cînd primul con își atinse ținta. O flacără roșie înfășură, ca un balon, partea superioară a aparatului. Bara de metal se încovrigă aidoma unei bucăți de hîrtie carbonizată. Al doilea și al treilea con explodară simultan, la numai cîteva secunde după aceea. Calota inferioară a complexului fu pur și simplu retezată. Semisfera se opri și se răsturnă, ca și cum un invizibil suport ar fi fost luat de sub ea. Fulgere violete țîșniră pe suprafața ei. Din crăpăturile fumegînde, care presărau masiva construcție, grămezi de aparate zdrobite se răsuceau încet-încet, transformîndu-se într-un singur bloc omogen.

Pentru o vreme, spasmodica așteptare a unui inamic fără chip și fără nume înțepeni mintea oamenilor.

Dar furiosul țăcănit al calculatorului central îi trezi.

— *Ciort !* — tresări Pavel. Iată fereastra noastră !

Un uriaș abis, de un albastru variat și cu un contur neprecis, se desfășura pe monitoare.

— Ieșirea este chiar deasupra capului nostru — spuse Dario. Trebuie să reușim !

— Douăzeci de secunde pînă la semnalul de plecare — anunță comandantul. Întîlni privirea inginerului. De cîte ori va crește impulsul total cu ajutorul sistemului dumneavoastră ?

— Navele legate magnetic de astronavă, folosind generatoarele la puterea maximă, vor mări de circa trei ori randamentul normal.

— *Haraşo !* Bine. Opt secunde ! Pavel puse în funcțiune sistemul de control al motoarelor șalupelor, cu ajutorul calculatorului central. Asta este... Plecăm !

Astronava porni motoarele. Elementele din fuselajul navei și schelăria de susținere scîrțîiră, supuse unei forțe prea mari. Coroana de foc care înconjura mijlocul astronavei *Galileo* își aduna propria energie pentru a susține motoarele principale.

— Iată-i și pe supraveghetorii elipsoidului — anunță Valmont. I-am localizat pe ectoradar. Vin dinspre nord-est. Viteza... Pentru Dumnezeu ! Peste trei secunde or să ne cadă în spate !

Sistemul de senzori optici de pe *Galileo* iscodiră în direcția arătată. Un grup de mici aparate zburătoare, bondoace și gîtuite, se năpusteau înfometate.

Descărcări de energie azurie înghețară în zbor masivele mașini. Era evident că sarcina lor era aceea ca pagubele produse semisferei să nu producă, prin reacție, și alte inconveniente în interiorul bolții elipsoidului.

O undă de șoc, extrem de puternică, lovi astronava *Galileo*. Pentru o clipă, astronava păru că se deformează sub acțiunea unei forțe incomensurabile, egală cu cea generată de o bombă fotonică, apoi astronava își reluă nebunească sa cursă îndreptîndu-se spre gura canalului de ieșire.

Dario fu stimulat pe neașteptate de un fulger care-i trecu prin creier. Privirea sa se îndreptă asupra waenilor care erau concentrați să fixeze cu privirea ceva ce fusese așezat pe podea.

Deemasienii erau dispuși în jurul diapazoanelor moleculare care vibrau cu violență, înfășurați de o intensă aură gălbuie.

— Zzwi ! — strigă Dario. Ce dracului faceți acolo ?

Bătrînul deemasian nu răspunse, privind ca hipnotizat diapazonul.

— Sînt pe urmele noastre ! — strigă ascuțit Valmont.

Martensen lansă ultimele două conuri-bombă. Capsulele teleghidate executară o rapidă inversiune, apoi se năpustiră ca niște săgeți asupra inamicilor.

Dar aparatele de zbor extraterestre le imobilizară. O clipă, nu se mai întîmplă nimic, apoi conurile explodară în același timp înfășurîndu-i pe urmăritori într-o îmbrățișare mortală.

— Am reușit ! — strigă Valmont.

Galileo ieși în afara elipsoidului, în spațiul liber. Motoarele principale urlau, ajutate de șalupe să lupte împotriva cleiosului cîmp magnetic al imensului elipsoid.

O a doua zguduitură violentă aruncă astronava terestră departe de elipsoidul Kryanilor.

În fața lui *Galileo,* Soarele ilumina spațiul ca un nemișcat far orbitor.

Strigăte de bucurie se înălțară de pe întreaga astronavă pămînteană. Pavel, Valmont, Martensen, Dario și ceilalți tehnicieni își strînseră mîinile și se bătură entuziasmați pe umeri. Privirile lor sclipeau de fericire.

Dario alergă la waeni.

— Sîntem liberi ! — strigă el.

Ar fi vrut să-i îmbrățișeze pe toți deemasienii deodată.

— Lumea pe care o lăsăm în spate nu ne va mai pune niciodată în pericol — spuse Zzwi. Waenii au distrus-o.

— Cum... ce spui ?

— Pe cînd mă îndepărtam cu Kryanul prizonier, — îi explică liniștit Zzwi — am ascuns *mnah*-ul meu într-o zonă secretă, chiar în inima elipsoidului, unde sînt dispuse aparaturile lor vitale. Cu puțin timp în urmă, în timp ce *Galileo* se îndepărta în fugă de elipsoid, eu și cu frații mei am activat diapazoanele moleculare, îndreptînd și concentrînd stimulii asupra diapazonului ascuns în nucleul elipsoidului.

— Înțeleg — se mărgini Dario să murmure.

— Tot ce se afla în apropierea *mnah*-ului a fost distrus, bineînțeles și Kryanii.

Dario își dădu seama că realitatea, în mintea sa, începe să se tulbure. Prin acțiunea lor de sabotaj, waenii reușiseră să spulbere echilibrul intern al navei Kryanilor. Din uimitorul și crudul elipsoid nu mai rămînea altceva decît un înveliș spart, moale și ineficient, lansat în hăul cosmic spre o foarte îndepărtată țintă.

Dario se scuturâ. Își aminti contactul empatic cu multicreaturile extraterestre.

— Da, — spuse el — am învins. Dar în spațiul cosmic, alte elipsoide, identice cu acesta, răpesc alte stele: corpuri cerești atît de departe de Soare încît nu au nici măcar nume.

— *Acum* victoria este completă — insistă Zzwi.

Dario lăsă impresia că nu-l mai ascultă. Tocmai urmărea o viziune de proporții gigantice, dincolo de dimensiunile pe care le putea avea știința pămîntenilor.

— Contracția Cosmosului se va produce în mod fatal — spuse ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși. Stelele, masele globulare și nebuloasele vor continua să se apropie unele de altele, cu o viteză de neconceput. Noi, ființele omenești, și voi, waenii, am obținut o victorie asupra unei inteligențe inamice venită de la hotarele galactice. Dar, poate, peste o sută sau o mie de ani, ne vom întîlni din nou cu Kryanii. Și este foarte probabil să descoperim că Proiectul lor ÎNSPĂIMÎNTĂTOR este unica posibilitate de a salva Calea Lactee. Sau chiar întregul Univers. Pe chipul lui Dario se ivi un palid surîs. Acum trebuie să vă las puțin — le spuse waenilor. Comandantul Pavel a spus că puteți să rămîneți în sala de comandă cît veți dori.

Se întoarse pe călcîie, apoi se apropie de ieșire. În Centrul Medical îl aștepta cineva.

SFÎRȘIT

Redactor : Adrian Frățilă

Tipărit la Imprimeria „Bacovia" Bacău
sub comanda nr. 5016-993

COLECȚIA SCIENCE FICTION

EDITURA BRÂNCUȘI

Virginio Marafante
CAPCANA KRYANILOR

6

Pământenii o numesc Alpha Centauri. Pentru creaturile de pe planeta Deemas este Lumina. Pentru inteligența Kryanilor este o stea ca oricare alta, supusă înspăimîntătoarelor forțe naturale. Dar în galaxie chiar și legile fizicii sînt instabile: primul semn de șubrezenie este apariția unei astronave extraterestre de dimensiuni inimaginabile, care aduce haos, teroare și moarte.

Cu acest roman, Virginio Marafante lansează ipoteza unui Proiect de o concepție incomensurabilă. Aventura și „miraculosul" se succed implicînd un echipaj de cosmonauți pămînteni care, dacă nu sînt eroi, trebuie să devină cu orice preț, pentru a înfrunta amenințătoarea apariție venită din Spațiu.

Dar cum ar putea să intervină pămîntenii și aliații lor deemasieni asupra giganticei „desfășurări" cosmice?

Un roman de acțiune dinamică, de noutăți științifice și de profunde intuiții sociologice.

Nu totdeauna inamicii sînt cu adevărat inamici. Adevărul este o prismă cu surprize, în care ceea ce astăzi apare ca negativ poate să devină pozitiv în viitor. Cînd? Peste șase luni, peste zece ani, poate peste o mie de secole...

ISBN 973-9043-06-2

Lei 300